

106

FANTAZIO B L U E S

F L O R I N G I U R C Ă

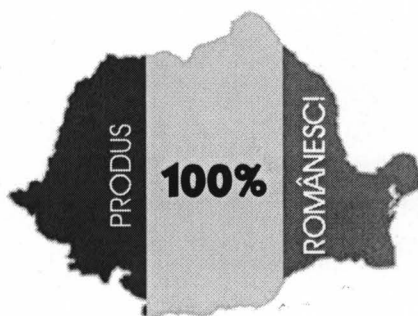
BIBLIOTECA
ALEPH

PAVCON

FICTION

FANTAZIO BLUES

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

SCIENCE-FICTION # FANTASY # **FICTION** # HEROIC-FANTASY # HORROR

Colecția Science-Fiction

106

Florin Giurcă
FANTAZIO BLUES

© 2019, Editura PAVCON

© 2019, Florin Giurcă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIURCĂ, FLORIN

Fantazio blues : Povestiri / Florin Giurcă. - București:
Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-07-0

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
 0723.26.90.40
 office@pavcon.ro
 www.colectiasf.ro
 www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Editor: **Constantin Pavel**
Coperta: **Andrei Nicolescu**

ISBN 978-606-9057-07-0

FLORIN GIURCĂ

Fantazio blues

Povestiri

Editura PAVCON
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1 Extra-Terestrul	#35 Olympus Mons
2 Secretul emisferei	#36 RSA – Noaptea lemurienilor
3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță	#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiiei
4 Scornituri spăimântătoare	#38 RSA – Auro Luck
5 Rangkook	#39 Războiul Celestinei
6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca	#40–49 Aripile Albastre
7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus	#50 Sânge, Metal și Speranță
8 Erezia egumenului Glicherie	#51 Decadența sufletelor noastre
9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1	#52 Povestiri spăimântătoare
10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
11 O tragedie cerească	#54 Războiul Eleninei
12 Cetiți-le noaptea	#55 Casa din altă viață
13 Marginea curcubeului	#54 Războiul Eleninei
14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim	#55 Casa din altă viață
15 Praf	#56 Dinosauria
16 Manuscrisul episcopului
Petronius	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#58 Învățătorul
18 Un român în Lună	#59 Noaptea orașului ilustrat
19 Oameni pe care i-am cunoscut	#60 Praf 3
20 Sawtooth	#61 Saurianul de metan - IVA 3
21 Rău de spațiu Omul fără nume	#62 Artefactul
22 Progradia	#63 Casa fără cărți
23 A doua Lună a Pământului	#64 Apophis
24 Dialogul păsărilor	#65 Parlamentul
25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei	#66 RSA – Hora hoiturilor
26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar	#67 Dragonul fără aripi
27 Therra	#68 RSA – Judecata de Apoi
28 1944 Ein Freak	#69 Avatarii faraonului Tlá
29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#70 RSA – România sub Asediu
30 Creație de tranzitare 1
Bacteria nemuririi	#71 Efectul Metamorphis
31 Creație de tranzitare 2
Cârligul spațial	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
32 Creație de tranzitare 3
Poarta mânturii	#73 Elogiu muncii de partid
33 RSA – Furia fiarelor	#74 Insula pescărușilor
34 RSA – Marile migrații	#75 Aurul beznei
	#76 București, 2058
	#77 Încăpățânarea Timpului
	#78 Deocamdată... enigme
	#79 Tunelul de la capătul lumii
	#80 Ultima frontieră
	#81 Istoria Literaturii SF 1
	#82 Istoria Literaturii SF 2
	#83 Istoria Literaturii SF 3
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2

Fantazio blues

Când eram mic, părinții mă duceau în fiecare vară la Constanța. Fratele mamei, un colonel de intendență burtos, avea un apartament cu două camere la etajul trei, într-un bloc albastru de pe strada Mihai Viteazul. Urcam cele trei etaje ținându-mă cu mâna de balustrada forjată, acoperită cu un material plastic albastru, lucios, care aducea cu linoleumul. Ieșeam după-amiezile și mă jucam în parcul din fața blocului, eram o mulțime de copii din tot cvartalul, ne alergam și ne trânteam în nisip. Mă întorceam în apartament când mi se făcea foame. De două ori am greșit etajul, am sunat fie cu unul mai jos, fie cu unul mai sus, dar în rest mă ghidam după mirosul de cartofi prăjiți din bucătăria lui tanti Mița. În stânga ușii ei se afla o garsonieră din care se auzeau tot timpul arpegii de violoncel, aici locuia o tipă care cânta la teatrul Fantazio. Mi se păreau extrem de triste melodiile acelea, erau ca niște jeliri, dar așa sună violoncelul, mi s-a spus. Oricum, treceam pe lângă ușă foarte repede, fără să mă uit în direcția aceea.

Odată am sunat totuși din greșeală la ușa violoncelistei și am fost gata să fac pe mine de frică. Eram șocat, credeam

că va ieși de acolo o cotoroanță, că o să mă răpească și n-o să mă mai lase să plec. Norocul meu a fost că în clipa aceea ușa mătușii s-a deschis și mâna energică a colonelului m-a tras iute înăuntru. Multă vreme după aceea mi se părea că din vizorul instrumentistei mă spionează un ochi, când mă ridicam pe vârfuri ca să apăs pe soneria unchiului. O dată țin minte că ușa muzicienei s-a crăpat ca din întâmplare când treceam prin dreptul ei și dinăuntru am auzit o voce groasă de bărbat, ceea ce m-a descumpănit, căci o auzisem pe tanti șoptind pe un ton grav că vecina ei era văduvă.

Apartamentul colonelului avea o bucătărie mititică în care erau un frigider Fram, un dulap pentru veselă, o masă și un aragaz. Cumva, reușeam să ne așezăm toți șase în jurul mesei și mâncam cartofi prăjiți și salată de roșii cu castraveți. După masă, colonelul își făcea o cafea la ibric și își aprindea o țigară Snagov, pe care o fuma cu capul scos pe fereastră. Era așa de gras, încât se mișca prin bucătărie numai cu spatele la perete, pe lângă masă, dulap și frigider, sugându-și burta. Avea în baie două perechi de cizme înalte până la genunchi, pe care le purta alternativ. Le lustruia în fiecare zi cu cremă, iar noaptea le ținea în extensie cu niște dispozitive de lemn numite șanuri. Și baia era extrem de îngustă. Țin minte că într-o zi am vrut să fac un duș, deși mi se spusese că nu e bine să fac asta, dar eu, fie că uitasem, fie nu pricepusem prea bine motivele, tot am făcut. Nici nu m-am gândit pe moment ce se poate întâmpla, abia mai târziu am realizat că stropisem peste tot și se umpluseră cizmele unchiului cu

apă. Asta e. La mine la țară nu aveam baie în casă, ne spălam cu toții în lighean, în bucătărie. Și la noi se făcea apăraie pe jos și nimeni nu zicea nimic.

Cele două camere ale unchiului dădeau una în alta, ceea ce pe mine nu mă deranja, pentru că dormeam în ultima cameră, cu mama și cu tata. Mama dormea pe jos, pe o pătură, eu și tata în pat. Era extrem de cald, toți eram transpirați. Tata sforăia ca o drujbă, iar eu mă uitam până-mi venea somnul la covorul persan cu Răpirea din Serai, atârnat pe perete la marginea patului. Văd și acum în fața ochilor prințul arab călare pe un cal murg, cu o femeie despletită în spatele lui, ținându-se cu brațele înlănțuite de pieptul iubitului. În spate se vedeau minarete cu semilună și un grup de oameni care agitați săbii în urma fugarilor. Îmi țeseam în minte mereu aceeași poveste, plecând de la desenul din covor, și totuși nu mă plictiseam niciodată de ea.

Nu-mi plăcea noaptea, pentru că trebuia să stau și să aștept cu ochii închiși să se facă ziuă și să ies afară, la soare și la aer. Dimineața plecam la plajă cu toții, în afară de colonel. Eu aveam niște șlapi cu care lipăiam traversând cele trei străzi care ne despărțeau de țărmul mării. Treceam printr-un parc și-mi udam picioarele în fântânile cu apă, după care o luam pe lângă Grădina de vară Tomis și ajungeam la scările de beton care coborau până jos în zigzag. Fiecare aveam câte un echipament în mână. Eu aveam colacul gata umflat pus pe umeri, în diagonală, ochelarii de soare și o pălărioară albă cu boruri largi și lălâi. Trebuia să mai am grijă de casca de baie galbenă,

din cauciuc, pe care mi-o puneam când intram la apă. Mă strângea și mi se înfierbântau creierii îngrozitor de la ea, dar eram obligat să o port. Nu i-am văzut niciodată rostul, pentru că întotdeauna ieșeam din apă cu părul ud, dacă nu de la apa de mare, atunci de la transpirație. Aveam pe mine doar chiloții de baie, eram la cinci minute de plajă și toată lumea umbla așa pe stradă în cartierul acela, deși era oarecum central. „Gara veche” i se spunea acelui cartier, ceea ce mie mi se părea bizar, pentru că nu era nicio gară, deși mi-ar fi plăcut. Mai târziu am aflat că într-adevăr fusese o gară acolo cândva, de unde pleca un tren până în Mamaia. Eram în general frustrat de faptul că se petrecuseră atâtea lucruri în absența mea, că de fapt toate lucrurile interesante din lume se petrecuseră înainte să mă nasc eu, iar mie nu-mi mai rămăseseră decât firimituri din amintirile celor mari.

Serile profitam de răcoarea brizei și ne plimbam toți șase pe faleză, de la statuia lui Eminescu până la Cazinou, apoi o luam pe creasta digului care despărțea portul de zona turistică. Pe vremea aia era frecventabil. Eu și vărul Dorin nu aveam răbdare să mergem agale, în pasul adulților, așa că o luam la goană până la capătul digului, unde ne opream, lăsându-ne stropiți de spuma caldă a valurilor pe brațe și pe cămașă. Mă întorceam acasă vrăjit de vuietul mării. Păstram până noaptea târziu în urechi sunetul acela organic, difuz al nisipului mișcător de pe fundul apei, pe care îl cunoșteam dinainte de a mă naște, vuietul sângelui pulsând în arterele mamei.

O dată pe sezon mergeam la Planetariu și urmăream, cu capul dat pe spate, spotul lanternei indicând pe mica

boltă din amfiteatru câteva stele și constelații vizibile în luna august. Vizitam expoziția cu macheta rachetei Apollo 16 și mă uitam la lună prin telescop, lucru care nu-mi producea cine știe ce impresie, deoarece se vedea exact aceeași imagine expusă pe toți pereții, dar de zece ori mai mică. Intram uneori și la Delfinariu, dar aici nu-mi plăcea la fel de mult, deoarece nu găseam atmosfera aceea magică din Planetariul obscur. Poate și pentru faptul că stăteam afară, sub soarele încins, iar puștimea aplauda și țipa când delfinul arunca o mingiuică prin inel.

Cu totul altfel era în Acvariu. Bazinele cu pești se înșirau de-a lungul unui coridor care se intersecta cu sine însuși într-o buclă infinită. Vitrinele străluceau în întuneric și mă chemau de la una la alta, într-un crescendo al importanței, care mă făcea să tremur de nerăbdare să văd ce urmează, deși rămăsesem pironit de uimire în fața vreunei anghile pitite într-o amforă spartă. Nu de puține ori mi s-a întâmplat să rămân singur în tot muzeul, și atunci simțeam că-mi îngheață sângele în mine auzind de după curbura zidului zgomotul unor pași care se apropiau încet. Știam că nu-i decât un vizitator, dar jocul de lumină și întuneric, unduirea fantasmagorică a anghilei și liniștea în care nu-mi auzeam decât pulsul zvâcnind în urechi dădeau boncănitului blacheurilor pe ciment proporțiile unui cataclism în derulare.

În centrul Acvariului era un bazin rotund plin cu pești uriași de peste cinci sute de kile. Te puteai învârti la nesfârșit în jurul lui. Sturionii mustăcioși se ascundeau în nisip, de unde zvâcneau câteodată, intempestiv, urmărind

Prind cine știe ce nălucă li se năzărea prin apa tulbure. Pisica-de-mare, ca un deltaplan, plutea sus, obturând lumina și aruncând o umbră prelungă ce ajungea până jos, făcând crabii și limacșii să se retragă în scorburile lor. Rechinul cu bot în formă de ciocan se strecura abil în învâlmășeala aceea, și chiar mă miram cum de reușea să nu se izbească niciodată cu fălcile lui caraghioase de colegii de bazin. Marele rechin alb se învârtea neîncetat pe lângă pereți, în sensul acelor de ceas, absent la tot ce se întâmpla în jur.

Toți peștii începuseră, de altfel, fără să prind de veste, să se învâртеască în același sens cu Marele Alb, făcându-mă să mă întreb cine pe cine urmărește de fapt, și cine încearcă să scape de prădător. Formau un vârtej de trupuri cenușii, încordate, în care deslușeam vag, uneori, formele vreunui pește cunoscut. Trecând prin dreptul meu, morunii și nisetrii îmi aruncau priviri iscoditoare, lucru bizar, deoarece se știe că peștii sunt total inexpressivi. Figurile lor însă căpătaseră ceva omenesc. Mi se părea că recunosc, în scurtul răstimp cât se aflau în fața mea, poameți, sprâncene și orbite, în care globii oculari se roteau, fixându-mă cu pupilele negre. Vârtejul acela sporea în intensitate cu fiecare clipă și în scurt timp în apă se forma o pâlnie, un sorb enorm ce cobora până la fund. Vedeam pereții translucizi ai vârtejului prin transparența apei, lucind ca mercurul. Apa dislocată de vârtej urca pe pereții de sticlă până sus, amenințând să evadeze în exterior prin spațiul îngust de ventilație. Postamentul de beton al bazinului începea deodată să trepideze, îi simțeam vibrația

prin tălpi, și un huruit sumbru se auzea din măruntaiele instalațiilor.

Atunci mi s-a oprit literalmente inima în loc, când din bulboana aceea dementială un trup gol de femeie, cu cap, cu părul despletit, cu sâni și toate celelalte s-a desprins din alaiul faunei acvatice și s-a proptit cu palmele de perețele concav de sticlă, de care zadarnic încerca să se lipească. Apa a împins-o imediat și a târât-o roată, afară din câmpul meu vizual. Cu toate astea, în fracțiunea aceea de secundă în care privirile noastre s-au intersectat, ochii ei mi-au transmis o disperare abisală, o deznădejde de sfârșit de veac. Atâta groază cât ar fi putut să umple un țipăt mut. Gura femeii era căscată larg, din gâtulejul ei se ridicau bule mici de aer, ultimele care-i păraseau plămâinii. De pe laturile gâtului, de sub urechi, firișoare de sânge îi țâșneau, colorând în roșu, ca o spuzeală fină, ca un văl, apa din jurul pletelor ei brune, răsfirate larg. Când vârtejul acela al morții a adus-o din nou în fața mea, am putut să observ cum palmele ei lăsau urme de sânge pe sticlă, o dâră circulară, continuă, ca un fel de cerc magic.

Am privit hipnotizat scena aceea, incapabil să scot vreun sunet, până când o mână mi-a astupat gura pe la spate, iar alta m-a ridicat pe sus, cuprins de mijloc. Astfel imobilizat, nu am putut să mă eliberez din strânsoare, cu toate smucelile și zvârcolirile de care eram în stare. Iar un copil speriat și imobilizat se zvârcolește extrem de tare. Coșmarul acesta, al răpirii, al claustrării m-a urmărit de când mă știu. Era o fobie atavică, un instinct de apărare implantat în psihicul necopt al oricărui copil. Fugi de

străini, ferește-te de locuri întunecoase și strâmte, și va fi bine! Nu ai altfel cum să scapi, ești mic și slab. Nu am încetat să mă zvârcolesc și să țip până când am simțit un junghi violent în gât. Am avut o încercare de tuse nefinalizată și țin minte că am dat ochii peste cap. Altceva nu mai știu nimic.

Când m-am trezit eram întins pe un pat, cu un ac înfipt în venă. Mama și tata aveau figurile acelea îngrijorate pe care le afișau de fiecare dată când făceam amigdalită. Un doctor mi-a ridicat capul de pe pernă și, presându-mi limba cu o spatulă, s-a uitat în gâtul meu. Mi-a extras termometrul de sub braț și a murmurat încurajator către ai mei: „Evoluția este favorabilă. Îl puteți lua acasă. Îi dați supe de legume degresate și fructe, fără sare și grăsimi”.

M-am coborât din pat susținut de asistenta medicală. Eram amețit, aveam o stare de sfârșeală și simțeam încă o durere ascuțită în gât. Nu puteam să înghit. Mi s-a spus că făcusem o alergie, sau insolație, sau mă mușcase o viperă sau un scorpion sau ceva în genul ăsta. Doctorii care m-au văzut nu au căzut pe același diagnostic. Răspunsul organismului la tratament fiind însă pozitiv, nu mai conta prea mult ce se scria în fișă. Am fost dus acasă la tanti Mița și acolo am zăcut o săptămână în camera cu Răpirea din serai, cu un cearșaf în geam. Nu mai suportam lumina. În zadar mi-am pus colacul în diagonală după umăr, în zadar mi-am pregătit casca de baie și papucii lângă ușă. Nu puteam să mai fac nici doi pași afară din bloc. Îndată ce mă prindea soarele, cădeam moale și dădeam ochii peste cap.

Dezamăgit de ghinionul nemaipomenit care-mi răpise jumătate din vacanța la mare, m-am resemnat într-un târziu și am început să urc încet scările cu balustradă albastră. Fusesse ultima tentativă de a vedea marea în anul acela. A doua zi urma să plecăm acasă, la noi, la Bran. Urcam treaptă după treaptă, cu capul în pământ, și la un moment dat am sesizat, absent și indiferent, că iarăși nu numărăsem bine etajele. Unde eram de fapt, la doi, la trei sau la patru? Aparent, ușa din fața mea semăna perfect cu cea a colonelului, dar toate ușile erau exact la fel. Același model, aceeași culoare. Am privit în jur, niciun detaliu special nu mi se părea cunoscut. Niciun poster pe perete, niciun ghiveci de flori.

Am privit atunci insistent ușa din stânga mea, sperând să aud dinăuntru acorduri de violoncel. Vechea spaimă față de locatara melomană îmi trecuse binișor, mi se părea acum puerilă. Am lipit urechea de ușă, dar PVC-ul era ciudat de fierbinte și m-a făcut să mă dau îndărăt. În clipa aceea ușa s-a dat brusc în lături.

Am simțit că sunt gata să cad din picioare, a doua oară în decurs de o săptămână. În fața mea stătea violoncelista. Semăna perfect cu femeia din acvariu, aș fi putut să jur că erau una și aceeași persoană, avea același păr negru, despletit, aceeași gură deschisă larg, ca pentru un țipăt niciodată scos, ca și cum în plămânii ei nu mai era nicio bulă de aer. Și, mai ales, aceiași ochi care înotau în apele amare ale deznădejdiei ultime. Și-a întins mâinile către mine, a vrut să mă strângă în brațe, dar n-a reușit. Abia dacă m-a atins cu buricele degetelor pe tricou, însă m-am

dat rapid un pas înapoi, tocmai la timp. Ceea ce m-a frapat, și n-am putut să înțeleg pentru moment, a fost de ce femeia nu a vrut, sau nu a putut să facă un pas mai departe, către mine, peste prag. A rămas așa, imobilă, cu mâinile întinse către mine, în postura care mi-a rămas imortalizată în minte, așa cum o văzusem în bazin, încercând să se lipească de sticlă. Palmele ei erau pline de sânge și atunci am văzut cu oroare că pe pragul garsonierei și sus și de jur-împrejurul tocului ușii era o dâră de sânge, o barieră magică, iar sângele ei era tocmai pecetea, borna de hotar.

Sărmana femeie sângera la simpla atingere a ușii.

M-am dat înapoi împleticindu-mă și am făcut câțiva pași în direcția ușii unchiului meu, moment în care am văzut o siluetă întunecată decupându-se din lumină, în spatele femeii. Două mâini scheletice, de un alb sidefiu, au înlănțuit-o pe violoncelista teatrului Fantazio și au tras-o cu blândețe, dar sever înapoi. Când, după o eternitate în care degetul aproape că-mi luase foc pe sonerie, ușa unchiului s-a deschis și burta impozantă a colonelului și-a făcut apariția în prag, pricoliciul se trăsesese înapoi, fără zgomot, ca și cum ar fi plutit. Nu am mai apucat să văd decât o ultimă sclipire de ură pe fața lui, un rânjel și un canin în colțul gurii.

Am povestit rudelor mele doar o parte din cele ce am văzut, din teamă să nu mă considere mai bolnav decât eram. Tanti Mița mi-a spus că pe violoncelistă o cheamă Liuba, era din Cernăuți și venise în România după un agent imobiliar de prin părțile Brașovului, bolnav de hemofilie, Ioan Harker, care murise între timp. Garsoniera de pe Mihai Viteazul fusese cumpărată de acest Harker

special pentru frumoasa lui soție, care găsisse un post în orchestra teatrului Fantazio. Asta a povestit tanti Mița la masă, de față cu noi, copiii. Însă eu am auzit fără să vreau, fiind în pat și uitând-mă la carpeta cu Răpirea din Serai, o discuție șusotită în camera de alături, despre un secret al Liubei insuficient de bine ascuns față de soțul ei, care era extrem, dar extrem de gelos, iar supărarea pricinuită se pare că i-ar fi grăbit moartea.

Oricare ar fi fost adevărul, faptele au trecut aproape neobservate. Liuba Harker era o persoană retrasă, chiar prea discretă, din cauza asta vecinii din bloc o considerau ciudată și o ocoleau. Ca întotdeauna, însă, absența știrilor reale despre un vecin încuraja bârfa. Așa că nu pot să garantez că ceea ce am auzit sunt lucruri reale.

Cât despre mine, a doua zi, cum m-am simțit mult mai bine, părinții m-au dus înapoi în satul nostru dintre dealuri. Rana de la gât mi s-a cicatrizat și ea, cu timpul.

Am revenit la mare în fiecare vară, până la terminarea gimnaziului. În anul în care am intrat la liceu, colonelul și tanti Mița s-au mutat din blocul acela în alt cartier, la patru camere. Mult timp după aceea, adult fiind, neștiut și necunoscut de nimeni, am continuat să spionez blocul albastru de pe strada Mihai Viteazul numărul unu. Urcam emoționat până la etajul trei, ținându-mă de balustrada acoperită cu linoleum și stăteam așa, cu auzul încordat, minute în șir în fața apartamentului din care, copil fiind, auzeam răsunând acorduri triste de violoncel.

Uneori, chiar și astăzi, dacă am răbdare și îmi lipesc urechea de furnirul rece, încă le mai aud.

Leviatan

Robert se simțea ca și cum n-ar mai fi fost el, în pielea lui. Pereții goi îl apăsau pe umeri. Încercă să se dezlege, dar nu izbuti. Se zvârcoli în întuneric, legat cu mâinile la spate. Încheieturile îl frigeau. Peste gură era bandajat cu ceva, nu știa cu ce. Ceva care îi sfâșia obrajii. Toată carnea de pe el ardea. Încercă să se împingă cu tălpile în perete. Stătea rezemat, cu genunchii strânși la piept. Se afla într-un spațiu extrem de îngust, care nu-i permitea decât poziția de fetus. Încercă să-și domolească bătăile inimii, se forță să-și diminueze amplitudinea respirației. În întunericul ca de smoală, inima îi bătea însă într-un ritm drăcesc. Înainte de a pricepe unde era, probabil va fi mort, își zise. La pumătatea drumului dintre luciditate și halucinațiile morții, mintea lui căuta cu disperare o cale de scăpare. O catifea grenă îl acoperea cu falduri mătăsoase ce se-nfășurau strâns în jurul lui, îl legănau la stânga și la dreapta, îl scuturau, îl răsuceau de parc-ar fi fost de plastilină.

Încercă să se concentreze, să-și preia controlul asupra trupului. Ultima imagine de pe retină se decupa clar, sub pleoape. Încă mai vedea, pulsând, dreptunghiul orbitor de alb. Sarcofagul, cu capacul greu, întredeschis.

Își aminti îndată că se afla în Piața Ovidiu, se uita la paralelipipedul acela greu, de marmură și, fără să bage de seamă, într-o fracțiune de secundă, se trezise captiv înăuntru. Și, instantaneu, își aminti durerea. Uitase de ea. Ca un bisturiu, tristețea îi despică pieptul. „Oh, Margot, de ce m-ai părăsit?”

Voise să se calmeze, să se plimbe o oră pe faleză, până pleca trenul. Să lase zgomotul mării să-i tulbure auzul. Se oprise în trecere lângă Muzeul de arheologie. Acolo, într-o latură, un șir de sarcofage cioplite din piatră albă. Se apropiase, citise într-o doară explicațiile, scoase la imprimantă pe coli de hârtie lipite inestetic, de parcă ar fi fost afișe cu „nu călcați pe iarbă”. Citise termenii latinești, altminteri enervanți, din care nu înțelesese nimic, cu grijă să nu piardă niciun detaliu. „Trăsăturile feței sunt cele ale unui copil”, povestea autorul recenziei. „Pleoapele ochilor sunt deschise, nasul este evazat la bază, părul este împărțit în două părți, iar pe creștet este strâns într-un cirrus. Lângă Eros, în partea stângă, este figurată tolba care are capacul închis, de formă conică, aplatizată. La mijlocul tolbei este legată o taenia”. Cirrus. Taenia. Dar, bineînțeles, așa era. Absurdul în care se complăcea îi alina melancolia.

Robert era un tip introvertit, nostalgic, dar cu reacții excesive. Din cauza asta avea puțini prieteni. Nu voia să deranjeze pe nimeni, iar dacă cineva ar fi încercat să se apropie de el, se simțea agresat. Se retrăgea atunci în cămăruța lui de la mansardă, unde citea reviste și almanahuri din vremea copilăriei lui, dezlega cuvinte-ncru-

cișate, iar uneori se uita la câte-un film. Era încă fanul videocasetelor. Îi plăceau imaginea fluidă, culorile acelea calde și filmele din anii nouăzeci, cu personaje și mașini adevărate, nu desenate pe computer. Refuza să intre pe Facebook. Singura lui prezență în real fu, o vreme, televizorul JVC, cu tub. Moștenire de la părinții lui. După ce telecomanda se stricase, televizorul rămăsese pe un program de știri nemțesc. Câțiva ani se uitase, fără să înțeleagă nimic, mai mult din inerție, la emisiunile acelea în care un individ ce se dădea hazliu spunea bancuri, râzând de unul singur.

Nu suferea din cauza singurătății. I se părea un lucru periculos și inutil să iasă din crisalida aceea țesută din spaime și fobii. Visa uneori cu ochii deschiși la o iubire absolută, celestă, pe care destinul avea să i-o aducă-n cale, la vremea potrivită. De cele mai multe ori, însă, refuza să-și facă orice proiecte pentru viitor. Îl înspăimânta însăși ideea de destin. N-ar fi putut să identifice cu precizie natura acelor gânduri depresive. Era un amestec amorf de sentimente obscure, nedecantate. Se temea de vise, de profeții, de linia vieții, de tarot, de Baba Vanga, de zațul din cafea, de lună și de stele, de zodii și de păsări. Tot ce mișca în univers pe traiectorii mai mult sau mai puțin întâmplătoare îi transmitea mesaje agresive din viitor. Meteorologii nou descoperiți aveau întotdeauna tendința să se ciocnească cu pământul. Topirea ghețarilor, El Niño, gaura din ozon, mercurul din pește, Sfârșitul Lumii toate spaimele se acumulau zi de zi și construiau un dig de noroi între el și restul lumii, în spatele căruia se chinuia în tăcere.

Era vârsta trezirii instinctelor sale sexuale. În absența oricăror tentații, neavând în satul natal nici cinematograful, nici discotecă, mintea lui broda scenarii. Cum ar fi să o aducă pe Margot, colega lui de bancă, la el în pat? Când ar fi cel mai bine? Ziua sau noaptea?

Din cauza firii sale introvertite, nu-și făcuse prea mulți prieteni, în afară de băiatul din vecini, Dănuț. Lipsa prietenilor îi fusese însă compensată de sosirea în sat a unui profesor suplinitor, domnul Anton, care, văzând pasiunea lui pentru fizică, ajunsese, în scurt timp, să-l trateze ca pe un egal. La Toni se ducea de obicei după ora zece seara, în nopțile cu lună plină. Profesorul ocupa o cameruță de burlac și avea acces la o mică bucătărie, în care putea să-și facă o cafea la ibric sau să-și fiarbă două ouă moi, dimineața. Masa de prânz și-o lua la cantina liceului, iar seara mânca salam și conserve de fasole cu cârnați, la el acasă, pe masa așternută cu un ziar.

În vremea aceea, domnul Anton încă se mai comporta ca un student căminist, mai ales că diferența de vârstă dintre el și elevii săi din clasele terminale era aproape insesizabilă. Destul de scund de statură, foarte slab, cu părul lins, cenușiu, și ochii negri, viori ca ai unui animal de scorbură, cu o țigară veșnic atârnată în colțul gurii, Anton își croise o mască de om hâtru, deși, înăuntrul lui, se simțea un vierme care îl rodea, un soi de melancolie sau regret.

La piciorul mesei stătea o damigeană cu vin roșu, din care turna în pahare cu o mână din ce în ce mai nesigură. Vinul avea un parfum sălbatic, astringent, de struguri de boltă, din aceia cu boabele mici și negre. Când ducea

țigara la gură ziceai că vrea să o mănânce, o ținea între cele două degete, dar nu ca toată lumea, prinsă în vârful degetelor, lângă unghie, ci la baza lor. Trăgea din țigară cu poftă, își închidea ochii și fața i se lumina de plăcere când inspira fumul în piept. Cu toate astea, la sfârșit se strâmba dezgustat, când strivea mukul în scrumieră. Alternanța stărilor exaltate și depresive care se succedau pe chipul lui, din ce în ce mai rapid, pe măsură ce dămigeana se golea, iar stropii roșii de vin se înmulțeau pe ziar, îi adăugau domnului profesor un fel de tușă vulnerabilă, care îl făcea pe Robert să fie solidar cu el și să-i plângă de milă pe umeri.

Lui Robert niciodată nu-i lăsa paharul să i se odihnească gol înainte sau țigara să i se stingă uitată în scrumieră, ci îi arunca pachetul mototolit în poală, cu o privire care voia să spună: „servește-te, asta nu e nimic pentru mine”. Anton făcuse facultatea la Iași și încă nu-și revenise complet din starea aceea de derută, de șocul desprinderii de viața boemă din studenție, pe care ar fi vrut să o mai lungească un pic, măcar cu unul sau două semestre. „Robert, parcă am fi niște vase comunicante, eu torn în mine și tu borăști pe dinafară”, zicea, rânjind, când băiatul se năpustea pe ușă aproape în patru labe, cu voma umflându-i obraji.

Creierul băiatului parcă se lichefia în acele momente, parcă dobândeă consistența unei gelatine. Frazele lui Toni i se păreau pe moment extrem de coerente, pline de semnificații, purtătoare ale unei adânci înțelepciuni, cu toate astea în secunda următoare îi devenea imposibil să-și mai

aducă aminte vreuna din vorbele lui. Domnul profesor o lua de obicei razna prin teoriile savante ale fizicii și-l persecuta cu formule, pe care i le implanta în ureche cu un soi de plăcere perversă.

Idolii lui Toni, indivizi precum Marie Curie, Louis de Broglie sau Erwin Schroedinger, fizicieni laureați cu Nobel, parcă stăteau la intersecție cu palma ridicată, ca niște agenți de circulație și dirijau mașinile și pietonii. Stop, ac-tele dumneavoastră la control, zicea Einstein, ați depășit viteza legală a luminii! Stop, țipa Bohr, n-ai respectat legea mea, care cere ca impulsul unui obiect în mișcare să fie egală cu „ n ” ori h supra doi π , unde h este constanta lui Max Plank. Robert ajunsese să înțeleagă perfect, sau așa i se părea, sub efectul îmbibației alcoolice, ecuația de undă a lui Schroedinger. Însuși numele fizicianului, ca un scrâșnet de dinți, îi răsuna extrem de clar sub fruntea îngreunată. Louis De Broglie, cel care demonstrase existența undei asociate oricărei entități materiale, bătea cu pumnul în masă: „Înțelegi, Robert, undele mele sunt niște oscilații imateriale, întinse în spațiu, înconjurând toate corpurile. Trăim într-un univers oscilatoriu, vălurit”.

Robert voma cu jeturi viguroase vinul roșu, spumos, după care se liniștea și-și aprindea o țigară, trântit în pat, cu capul dat pe spate. „Cum stai cu femeile, zise Anton, o bună tare Margot, are niște țâțe cât damigeana, când o scot la tablă tre’ să stau pe scaun după catedră, că simt că mi se scoală. Nu știi cu cine și-o trage, am auzit că a făcut un avort, bănuiesc că tu știi ceva de treaba asta, nu?”

Schimbarea bruscă de subiect i se păruse lui Robert perfect naturală. Chiar nu știuse chestia aia despre Mar-

got, fu destul de dureros pentru el când află. În vara ce tocmai se terminase, în timp ce părinții îl lăsaseră singur acasă, ei fiind plecați la Olănești, unde își tratau rinichii și ficatul cu ape puturoase, Robert o adusesse cu adevărat pe Margot la el în pat.

Imaginea asta, cu Margot goală între cearceafuri, având o pernă îndesată sub șale, care îl bântuia în fiecare noapte până la obsesie, imagine la fel de imposibilă pe cât de aprinse erau fanteziile sale, ei bine, imaginea asta se materializase, incredibil, întocmai așa, caldă și bronzată, în după-amiaza acelei zile de august, în penumbra jaluzelelor trase, când afară, în curte, Sergiu și Dănuț se zgâiau, cu mâinile căuș în jurul ochilor, încercând zadarnic să zărească ceva pe geam. Se uita la trupul dinaintea lui, încercând să memoreze pentru totdeauna toate detaliile acelea ale anatomiei feminine, detalii pe care până atunci doar le bănuise și pe care le asambla piesă cu piesă în imaginație, fiecare cută de piele, fiecare fir de păr, pentru ca apoi să le exploreze într-un fel de delir obscen și depravat. Îi simțea mirosul, un miros cu totul nou, neobișnuit, care nu știa dacă trebuie să-i placă sau nu, dar care, odată cunoscut și gustat, devenise după aceea încă și mai imperativ, mai tulburător decât imaginea vizuală.

Margot se uita în tavan, așteptând ca el să întreprindă ceva, habar n-avea ce, atâta vreme cât nici nu putea să pună mâna pe ea, deoarece simțea că s-ar frige, da, asta era senzația. Îi era teribil de frică, deși repetase asta de mii de ori cu ochii închiși. Îi era teamă că visul se va spulbera, ca întotdeauna, într-o băltoacă lipicioasă, înainte de

a-i putea sonda până la capăt, cu micul scafandru, tenebrele fierbinți, ca să se trezească apoi cu capul cufundat în pernă, scuturat de spasme.

Anton trăgea adânc din țigară, cu ochii mijiți, zâmbindu-i complice și cumva ironic, iar țigara lui sclipise intens în penumbra încăperii luminate de o lampă cu gaz. Robert își ferise atunci privirea, surâzând discret. Ceea ce se petrecuse acolo, între el și Margot, știau numai ei amândoi. Așa ceva nu se face, un bărbat adevărat nu-și trădează amantele niciodată.

Ce a fost a fost, și anul următor Robert plecase la facultate, lăsând trecutul în urma lui. Cu o săptămână în urmă, când Toni îl întrebase dacă n-ar vrea să meargă vreo câteva zile cu el și cu Dănuț la mare, Robert spusese pe loc: „nu, mulțumesc”. Toni insistase, spunându-i în glumă că era un troglodit care nu se desparte de bârlogul lui, lucru care, pentru moment, îl cam descumpănise. În Robert se dădea o luptă. Avea, e adevărat, frica aceea metafizică în fața necunoscutului, dar pe de altă parte simțea că se află într-un fel de închisoare. În cele din urmă, acceptase.

Puseseră cortul la ieșirea din Mamaia, pe dreapta cum mergi spre Năvodari. Ținea minte întâmplarea asta fiindcă fusese una dintre cele mai zdravene beții pe care le făcuse în viața lui. Se întorseseră la cort în patru labe. Era trecut de miezul nopții, cântau toți trei cântece deocheate și din când în când cădeau grămadă peste vreun cort care le stătea în cale, împiedicându-se de sfori și cuie. Îndată ce ajunseseră, urinaseră îndelung, voluptuos, la ușa cortului și se trântiseră așa, îmbrăcați cum erau, pe saltelele goale,

Robert și Toni la margine, Dănuț între ei doi. Robert ar fi adormit instantaneu, dar Toni începuse să pălăvrăgească din nou despre ecuația de undă. Robert își adusese atunci aminte, prin nu se știe ce asociație de idei, de Margot, de care uitase complet. „Bă, zisese, voi știți că Margot era virgină când m-am culcat cu ea?” Nu avusese niciun fel de reținere să le spună asta, se știe că alcoolul te face guraliv și indiscret, și oricum acele întâmplări rămăseseră de domeniul trecutului.

Toni se opri din sporovăială preț de o secundă, apoi continuase și mai însuflețit: „nici nu știți voi ce consecințe are descoperirea lui De Broigle. Ia gândiți-vă numai: dacă creierul omului e o nucă, nu-i așa că nuca asta este simultan și nucă și undă? Fiți atenți ce chestie: unda este o alternativă la corpuscul. Dar la fel de reală și de adevărată ca și el. Ca și lumina, care uneori se comportă ca undă, alteori ca și corpuscul. Dispare corpusculul, apare unda. Dispare unda, apare corpusculul”.

„Trebuie să dispar de aici”, își zisese atunci Robert. Luase hotărârea să se scoale, să iasă în stația de troleibuz, să aștepte până ce primul troleu din zori avea să sosească în stație, să meargă cu el până la gară și să se suie în primul tren care pleca spre casă. „Unde te duci?” îl întrebase Toni. „La gară, plec acasă, zisese, mi-e teamă că am lăsat fierul de călcat în priză”. „Da, da, du-te”, mormăise în derâdere, „ești beat”. „Du-te, du-te”. Când zisese „du-te” pentru a doua oară, imboldul nebunesc de a pleca izbândise pe moment asupra fărâmei de luciditate care mai rămasese trează în mintea lui Robert.

În clipa când dăduse să se ridice de pe saltea, Dănuț începuse să se agite și să strige tare: „nu te duce, nu te duce!”, dar vorbea prin somn, căci avea obrazul adâncit în pernă și ochii închiși i se zbăteau sub pleoape nebu-nește. Cineva ieșise din cortul învecinat și începuse să lo-proiecteze pe pânză fascicolul unei lanterne, înjurându-i de mamă și făcându-i în toate felurile, de la bețivi ordi-nari până la porci și boschetari. Auziseră și alte voci, unii ziceau să anunțe poliția, dar vâlva se potolise destul de repede, căci băieții se prefăceau că dorm cu sforăieli. Dănuț, care se liniștise între timp, se răsucise deodată cu fața către Robert și mai spusese o dată, stins, cu ochii deschiși de data asta, privindu-l direct din lumea viselor: „Stai! Nu te duce!”.

Un fior de spaimă îl săgetase atunci pe Robert: Dănuț îi vorbea din visul lui! Își căutase pantalonii pe întuneric, erau într-o grămadă mare de blugi, tricouri, ciorapi de toate felurile și de toate mărimile, aruncate alandala într-o margine a cortului. Își trăsese la întâmplare, cu gesturi fe-brile, o pereche de blugi pe el, ca și când ar fi fost în pe-ricol de a pierde trenul și, după ce se asigurase că vecinii se potoliseră și reintraseră în așternuturi, ieșise de-a bu-șilea din cort, încălțându-se și strângându-și cureaua de la pantaloni stând în șezut. „Creierul tău a dispărut și unda lui a fost captată de o nucă”, îl mai auzise pe Toni zicând, în timp ce trăgea fermoarul cortului în urma lui.

O geană de lumină își făcea, cu nădejde, apariția la ori-zont, ceea ce însemna că era trecut de ora patru. Un vânt răcoros, foarte plăcut, făcea să foșnească frunzele aspre

ale răchitelor. Se îndreptase către stația de autobuz, ocolind de data asta cu grijă toate sforile și cuiele din drum, făcându-și în minte socoteala că dacă primul troleu venea la cinci, atunci la cinci și jumătate va fi ajuns în gară și va putea lua trenul de Iași, de la șase dimineața.

Coborâse din troleibuz și intrase în gara aproape pus-tie, căutând pe tabela de plecări un tren inexistent către orașul său. O voce plictisită din difuzoare anunța sosirea unui tren undeva la linia cinci și în două sau trei minute un șuvoi de călători începu să se reverse către suprafață din tunelul subteran, aducând cu ei geamantane, cărucioare, sacoșe, saltele de plajă, mingi de plastic, colaci și veste de salvare de toate culorile și formele. Bărbați și femei, tineri și bătrâni, navetiști sau turiști, unii însoțiți de copii mici, alții purtându-și-i în spate sau la piept într-un fel de ranițe speciale, începură să-l împresoare și prin stânga și prin dreapta. Frânturi de conversație, replici fără subiect și predicat îi treceau pe lângă ureche și se stingeau în urma lui, pe măsură ce grosul afluxului de călători începea să se subțieze.

Atunci, printre ultimele siluete care ieșeau la lumină din întunericul tunelului, cu un rucsac în spate și părul strâns sub o eșarfă înflorată, grenă, cu o ie fluturând pe deasupra blugilor rupți în genunchi, cu un zâmbet încrezător pe buze, o văzu îndreptându-se direct spre el. Robert se uita siderat la Margot și parcă nu-i venea să creadă că ceea ce i se întâmpla se petrecea în realitate, și nu în lumea viselor. Stătea zâmbitoare, ca și când acesta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, ca ei doi să se întâl-

nească la șase dimineața, la trei sute de kilometri de casă, într-un loc în care, cu o oră în urmă, nici nu-i trecuse prin minte că se va afla. Îi citise în suflet ceea ce el încă nu apucase să formuleze în mod conștient și îi ieșise în întâmpinarea dorințelor sale nemărturisite, cu aerul cel mai firesc posibil, ca și cum nimic extraordinar nu s-ar fi întâmplat.

Deciseră pe loc să se suie într-un autobuz care urma să plece peste cinci minute în direcția Năvodari și, de acolo, mai departe, până la Corbu. Se așezaseră în partea dreaptă, lângă ușă, Margot la geam, pe două scaune tari și incomode, capitonate cu vinilin maro, care lăsa să se vadă, din loc în loc, prin găuri, buretele galben impregnat cu vapori de motorină și gaze de eșapament. Mașina se umplu după câteva stații până la refuz, ultimii călători care se suiseră fiind nevoiți să rămână în picioare în dreptul ușii, neputând să avanseze pe culoar.

Când autobuzul opri în Corbu și coborâră amândoi în nisipul fin, ridicat în aer într-un fel de mini-tornade de vântul ce sufla dinspre mare, își dădură seama că erau într-un capăt de lume și nu aveau unde dormi în noaptea următoare. „Serios? Pe bune? O să dormim pe plajă?” Margot făcu la început o mină speriată, ca apoi să salte în sus și să bată din palme, mimând un entuziasm copilăresc, care atrase atenția celor câțiva săteni care se îndreptau, clătinându-se ca și cum ar fi fost deja beți criță, către birtul ce își scosese afară, sub o umbrelă pe care scria „Bergens-beer, prietenii știu de ce”, două mese rotunde de plastic.

La una din ele, un individ trecut de șaptezeci de ani, cu o barbă imensă, sură, încâlcită, ce atârna peste un tricou

cândva albastru cu dungi albe și cu o pălărie de paie cu boruri late acoperindu-i fața bronzată, întoarse privirea către cei doi și-i urmări insistent. Robert avu la un moment dat impresia că îi făcuse cu ochiul, libidinos, lui Margot, și se uită la ea să vadă dacă observase și ea același lucru. Margot nu părea să fi remarcat nimic, lucru care-l liniștise. De altfel, când îl privi din nou pe marinar, acesta se uita impasibil în altă parte.

Curând, drumul pietruit se sfârși în buza unei faleze înalte, loc în care o potecă accidentată se vedea șerpuind printre bolovani și ciulini până jos, unde valurile formaseră o plajă îngustă din sfărâmături de scoici. Marea, cât vedeai cu ochii, până la orizont, era de un albastru clar. Coborâra malul și se îndreptară către nord, călcând desculți la limita valurilor. Robert căuta cu privirea un loc mai larg, mai departe de valuri și la adăpost de vânt, în care ar fi putut rămâne peste noapte. Aveau la ei saci de dormit și păături, conservele și apa le-ar fi ajuns până a doua zi. Dacă ar fi găsit și câteva lemne, să facă un foc, ar fi fost perfect. Eventual, putea să se cațare sus pe platou, unde probabil că ar fi găsit niște crăci uscate.

În timp ce Robert își făcea astfel de calcule în minte, Margot continua să-i povestească chestii domestice de la ea din curte, trecând de la una la alta aparent fără logică. O privise atunci duios. Nu credea că putea fi capabil de asemenea sentimente. Își întinsese brațul pe după umerii ei. Îi simțea fibrele mușchilor încordându-se și relaxându-se pe sub tricou ca niște șerpișori. Simțea din ce în ce mai clar că Margot devenise iubita lui.

Plaja se lăţise simţitor în ultimii doi-trei kilometri. Acum erau peste douăzeci de metri de nisip între urma de spumă a valurilor şi malul înalt. Mergeau pe lângă apă, uitându-se în continuare după lemne, dar, așa cum era şi normal, nu găsiră nicio aşchie. Robert se gândi că pescarii din sat coborau pe undeva ca să-şi scoată bărcile în larg, deoarece văzuseră câteva astfel de bărci trase pe uscat şi ancorate cu parâme. După un timp, observă că în apropierea fiecărei bărci exista în mal şi o potecă pe care se putea cobori la apă. La baza unei astfel de poteci văzu atunci o deschidere rotundă în peretele de calcar, ca un fel de grotă, mascată cu un bolovan. Se apropiară de gura peşterii, sperând să descopere vreun adăpost potrivit pentru noaptea ce urma.

Grota se dovedi foarte convenabilă. Era potrivit de adâncă, aerisită, uscată şi, cum era şi de aşteptat, folosită ca adăpost de pescari pe timp de furtună. Într-un colţ se vedeau nişte plase de pescuit, iar în mijloc câteva piei tăbăcite pe care s-ar fi putut dormi confortabil, dacă făceai abstracţie de mirosul de oaie. Pe un perete stătea agăţat un felinar cu petrol. Răcoarea din interior era așa de plăcută, blănurile așa de ademenitoare, încât tânărul îşi lepădă rucsacul, se descălţă şi se trânti jos, pe pieile de oaie, în timp ce Margot îşi puse pe ea costumul de baie. „Mă duc să fac o baie, zise fata, între timp tu poţi să tragi un pui de somn”. „Să nu te duci la adânc”, răspunse Robert, mirându-se în sinea lui de ce îşi mai pusese costumul de baie, „Am să vin şi eu, dar am să intru gol în apă, doar n-o să ne vadă nimeni în sălbăticia asta”, mai zise el, dar ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adânc, fără vise.

Fu însă adus la realitate foarte repede din cauza gălăgiei. În jurul lui, în semiîntunericul din grotă, se adunaseră o mulțime de oameni, care, deși înghesuiți, se agitau încontinuu, ridicându-și mâinile în sus, cerând sau implorând nu se știa ce. La lumina torțelor, palmele lor, cu degetele rășchirate, desenau pe pereții peșterii mii de forme chinezești monstruoase, animale fantastice, dragoni, cămile și struți, devorându-se unele pe altele. Robert se ridică cât de repede putu de pe pieile de oaie, de frică să nu fie călcat în picioare, și într-adevăr spațiul ocupat de el fu invadat imediat de tălpile mulțimii furioase, care se împingea într-o parte și în cealaltă cu un legănat spasmodic. În mijlocul acelei gloate monstruoase se afla un individ bărbos, înalt, înveșmântat într-un fel de pelerină cu glugă. Părul lui, de culoarea mierii de albine, bogat, ușor ondulat, îi atârna pe spate până la umeri, iar în mână dreaptă avea un fel de par, pe care era înfășurat un șarpe gros cât mână. Când șamanul ridica vocea și agita toiagul mai tare, lumea din primele rânduri cădea pe jos, ca secerată din picioare. „Veniți după mine, striga bărbosul, și am să vă fac pescari de oameni”.

În acele momente de exaltare, șarpele își înălța capul și ochii lui galbeni, în care se reflecta lumina făcliilor, scrutau întunericul grotei. La un moment dat, pitonul se descolăci de pe toiagul vrăjitorului, se coborî pe pământ și începu să se unduiască leneș exact către locul unde se afla Robert, pitit sub pieile de oaie. Simțea cum sângele îi îngheață în vene de spaimă, vedea capul triumfiular cu limba despiciată cum se apropie, gustându-i de la distanță

mirosul. Se uita siderat la scena aceea ireală, așteptând respirația șuierată și rece a reptilei să-i sufle în nări, anunțându-l, cu o clipă mai devreme, de încheștarea finală ce urma să-i sfărâme coastele. În loc de asta, animalul, în clipa în care îl atinse, începu a se zvârcoli frenetic, făcându-l pe tânăr să creadă că era în pragul morții, lovit de vreo epilepsie șerpească. Dar nu se întâmplă așa. Îndată ce tremurul și zvârcolirile se domoliră, Robert văzu cum din cloaca lui tumefiată începe să iasă la lumină, încet, scremut, un ou gigantic, care se rostogoli în așternutul din piei de oaie. De pe ou se dezlipea o pieleță însângerată, lăsând să se vadă coaja netedă, de un albastru vinețiu. În clipa aceea, în deschizătura luminoasă a peșterii își făcu apariția o siluetă întunecată, cărând în spate un bagaj.

Noul venit se apropie de omul cu bastonul, pășea cu dificultate, se vedea după mers că este cam bătrân, iar legătura din spatele lui, care se dovedi a fi o plasă de pescuit, părea foarte grea. Când se apropie destul de mult, Robert recunoscă în el cu uimire pe bătrânul de la birtul din sat, cel cu tricoul în dungi. Nu fu prea sigur, dar parcă lui i se adresează pescarul când își descărcă greutatea din spinare și zise „uitați-vă ce-am pescuit chiar acum”. Abia când năvodul se prăbuși cu un zgomot înfundat pe podeaua grotei și prada începu să se zvârcolească în el, Robert conștientiză, cu groază, că ființa captivă care se zbătea în ochiurile plasei era Margot. Se aruncă, urlând, asupra ei, încercând s-o elibereze dintre firele încurcate de manila.

Margot, palidă, cu alge și nisip în păr, goală, cu mii de zgârieturi sângerânde și vânătăi, se agita într-un mod

irațional, fără cruțare și fără sorți de izbândă, încercând să se elibereze din capcană. Când o văzu pe Margot captivă în năvod, orice reflex de autoapărare îi fu inhibat de impulsul nebunesc de a-l ataca pe bătrânul marinar, deși îi era clar că nu avea nicio șansă. În sinea lui, Robert își păstră totuși, undeva, pitită până în ultima clipă, speranța că trăia doar un coșmar care se va spulbera curând.

Visul însă nu se spulberă cu totul, ci se dovedi a fi doar un preview al realității ce venea rapid din urmă și copia cu fidelitate scenele acelea horror. În clipa în care sări în spatele marinarului, Robert se trezi asudat din somn și zări o siluetă proiectându-se întunecat peste intrarea circulară, luminoasă, a grotei. Bătrânul o purta de-adevăratelea pe Margot în brațe, inertă, învăluită în franjurile năvodului. Stătu astfel câteva clipe, până ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, apoi o depuse jos. Robert se repezi către ea. Era palidă, cu alge și nisip în păr, complet goală. Îndată ce o lăsă din brațe, bătrânul începu să-i facă masaj cardiac și respirație gură la gură. Robert se uita siderat la el, moșul părea incredibil de priceput în manevrele de resuscitare, se mișca cu agilitatea unei nevăstuici. Margot începu să tușească și să scuipe apa din plămâni, moment în care omul puse mâna pe un cuțit și începu să o elibereze din strânsoarea firelor încâlcite. „Uite ce-am pescuit azi!” zise, și Robert luă remarca asta ca pe o glumă proastă spusă de ușurare, dar un fior, ca o împunsătură de cuțit, îi săgetă pieptul.

Mai târziu, în seara aceleiași zile, când se odihneau toți trei la umbră, Robert îi povesti pescarului ciudata sa vi-

ziune, care se dovedise premonitoare în cele mai mici detalii, până și în privința replicii bătrânului. Pescarul tresări imperceptibil și spuse că peștera aceea văzuse multe lucruri.

— Asklepion, bătrânul drac, încă-și mai face de cap prin locurile astea, mormăi el pe sub mustața stufoasă. Dar eu nu cred în basnele astea. Oamenii fac lucruri și mai rele. Când eram tânăr, îndată după război, continuă pescarul, m-au ținut rușii prizonier pe Insula Șerpilor. Acolo, într-un buncăr săpat sub stâncă, făceau lucruri spurcate. Pe mine mă puneau să îngrijesc de cuștile în care țineau iepuri, șerpi și șobolani. Nu știu ce, Doamne iartă-mă, făceau cu bietele animale, dar nu era deloc bine ce se petrecea acolo. Umblau cu radiații atomice. După un timp, savanții ăia au înnebunit și comandantul garnizoanei i-a trimis pe toți la ospiciu. Mie mi-au dat drumul, dar am rămas cu meșteahna asta: clilesc întruna din ochiul stâng. Ca și cum aș face semne cuiva.

Adormiră apoi toți trei, pe pieile de oaie. Zgomotul valurilor se auzea constant, monoton, ca respirația unui leviatan adormit. A doua zi, în zori, o geană de lumină îl făcu pe Robert să deschidă ochii cu un sentiment cu totul nou pentru el: optimismul. În noaptea trecută, el și Margot, îmbrățișați, privind tăciunii din vatră abia pâlpâind, adormiseră visând la viitorul ce le stătea în față. Acele câteva ore petrecute împreună cu Margot pe plajă îi transformaseră dramatic întreaga fire și propria concepție despre sine. Văzuse în adevărata lumină cât de haotic, de sălbatic era. Un mizantrop, un monstru de egoism care

se îndrepta implacabil către cea mai ridicolă parodie de ființă umană.

Își întinse brațul drept în lateral, căutând trupul cald al iubitei, inima ei palpitându-i sub sân. O senzație de atingere dură, aspră, îl făcu să tresară. Își retrase mâna speriat, ceva care zgâria la atingere se ascundea sub pieile tăbăcite. Deschise ochii prudent, și atunci simți că-i vine să urle. La câteva palme de pieptul său, acolo unde așternutul mai păstra încă, într-o mică adâncitură, amințirea locului unde dormise Margot, zgrunțuroase și în-sângerate, evidente în materialitatea lor, cojile oului de piton arătau parcă mai înfiorătoare decât imaginea din vis. Prinse încă în membrana umedă, subțire a endoteliului, fragmentele tăioase tremurau discret în adierea subțire a curentului de aer, ca și când ar fi fost animate de o viață proprie, remanentă. Se ridică într-un cot și își frecă ochii, neîncrezător. Pescarul, nicăieri. Nu visa.

Trăia un sentiment de înstrăinare metafizică, nu înțelegea cum este cu putință ca realitatea LUI să fie invadată abuziv, violent, de fantasmele visului. Ieși clătinându-se afară, cu mâna streășină la frunte, apărându-și ochii de soarele orbitor. O strigă pe Margot în neștire, se sui apoi pe muchia stâncii și cercetă marea până la orizont. Alergă în dreapta și în stânga zece kilometri. În zadar. Se opri din căutări abia către seară, epuizat de foame și de sete. Reintră în grota terorii cu speranța secretă că nu va mai vedea de data asta cojile oului demonic, dar ele luceau la fel de cinic pitite între blănuri, cum le lăsase dimineață. Se liniști întrucâtva la gândul că Margot poate plecase de una singură la Constanța.

În dimineața următoare reveni în sat. Luă autobuzul și în două ore se afla din nou în oraș. Luă la pas străduțele din Peninsulă, acel fragment de lume bizantină, printre casele cu fațade năruite, etalând balcoane cu balustrade din lemn scorojit. Ajunsesse în Piața Ovidiu, mărginită spre sud de clădirea Muzeului de Arheologie. Încercă să-și ocupe mintea cu orice, pentru a uita sentimentul acut de lipsă, de amputare pe care i-l pricinuisse dispariția iubitei. Mersese să vadă sarcofagele de piatră expuse în apropierea muzeului și începu să citească plicticoasele explicații scrise pe panouri. Se apropiase în cele din urmă de cel mai mare și mai bogat ornamentat dintre ele, cel intitulat „sarcofagul cu simboluri”, lângă care era afișat un text care vorbea despre părul despărțit în două, strâns pe creștet într-un „cirrus” și despre nasul evazat la bază al defunctei domnițe.

Și atunci văzu chipul acela de femeie, întocmai cu descrierea, cu părul în două părți, cu nasul evazat, cu cirrus și tenie, totul era ca la carte. Se ivise de sub fanta capacului și-l fixa cu ochi galbeni, cu pupile înguste de pisică. Rămăsese ca hipnotizat, privea ochii aceia inumani și nu înțelegea de unde, pentru Dumnezeu, îi venise ideea că acolo, în fața lui, s-ar afla Margot. Nimic din creatura aceea crepusculară nu semăna cu iubita lui, dar, ca de sub un layer transparent, întrezărea chipul ei chemându-l subliminal. O vedea cu ochii minții, știa că este cumva acolo, o prezență mistică, ocultă. O recunoscuse, în pofida acelei aparente de idol alogen, a pielii cu textură de sidef, a ochilor rotunzi, de animal de pradă.

O clipă îi fulgeră prin minte, ca o nălucă, gândul că trebuie să fie prudent, că poate i se întinsese o capcană. Dar nu putu să reziste. Zăbovi o secundă mai mult în fața gorgonei, exact atât cât îi trebui anacondei să țâșnească din coșciug și să-l muște de braț. Atunci lumea se rupse în două pentru Robert. Lumina se desfăcu de întuneric și fugi de la ochii lui, cerul se dezlipi de pământ și se mototoli, fâșâind, ca o folie de staniol. Începu să se rotească precum un mosor pe care lasoul mătăsos și rece se înfășura, spiră lângă spiră, la început fulgerător, apoi din ce în ce mai lent. Zbura ca un fulg, purtat pe o pală de vânt. Imponderabil, senzație de gol, de cădere. Noaptea se lăsă apoi peste el ca o prelată de cort, umedă și rece, pe care stropii de ploaie cădeau monoton, sarabandă de final de octombrie. Stropii fini, pișcători, îl biciuiau pe obraz, ace subțiri hipodermice îi perforau tegumentele și-i sugeau toată seva din trup. Milioane de împunsături microscopice, osmoza acidă, sucul gastric amestecat cu serul lui, îndelung, temeinic, molcom. Era devorat, o simțea cu un soi de masochism aberant, o durere amestecată cu plăcere, teroare amestecată cu nerăbdare. Își simțea pe limbă gustul propriului sânge, încă viu, cald, mustul vieții cum îl ungea pe dinăuntru și ar fi vrut, dorea asta din ce în ce mai tare, să grăbească procesul acesta celular de dizolvare a țesutului moale și să ajungă cât mai curând la măduva oaselor. Intuia plăcerea asta finală, o bănuia și o anticipa într-un mod pervers, paradoxal. Se zvârcolea de plăcere, într-o juisare sublimă, era o bucurie a comuniunii perfecte și definitive cu Margot. O simțea în el la fel de acut așa cum simțea că el era în ea.

Nu știa cât zăcuse în starea aceea letargică, pierduse cu desăvârșire noțiunea timpului. Poate o oră, o zi, o săptămână, nu știa. Zilele și nopțile se succedau cu rapiditate în lumea agitată de afară, el însă, în culcușul lui, se simțea împlinit, sătul, desăvârșit în sine însuși. Descoperise o lume întreagă înăuntrul său, ascunsă, nebănuită. Spiritul său se înălțase până la stele, devoalase un univers fractal, infinit de variat, milioane de voci și conștiințe care șușoteau, mai încet la început, apoi din ce în ce mai tare, o larmă confuză ridicându-se din sânul lui și urcând până la nivelul conștiinței.

Deveni, la un moment dat, atent, încercând să discearnă vocile, și atunci fragmente de zgomote din exteriorul coșciugului său răzbătură până la el. Claxoane de mașini, sirena unei ambulanțe, o discuție între un taximetrist și cineva de pe stradă îi tulburară liniștea. Își aruncă privirea prin fanta îngustă de sub capacul de piatră. Lumina amurgului era încă destul de puternică pentru ochii lui. Își miji ochii și atunci, în mulțimea de turiști care căseau gura prin Piața Ovidiu, două siluete i se reliefară cu pregnanță. Erau doi bărbați cu rucsacuri voluminoase și, privindu-i, știu de îndată, fără să le vadă chipurile, că erau prietenii săi.

Îl privi pe Toni cum mergea cu mâinile în buzunare și capul plecat, avea o șapcă roșie al cărui cozoroc era îndreptat către ceafă, și își dori tare mult să fie din nou împreună cu el. Își scoase capul prin deschizătură și atunci Toni se întoarse către sarcofag și privi. Ezită la început, făcu câțiva pași în direcția lui Dănuț, care se îndepărtase,

apoi se opri din nou. Robert înțelese că Toni îl recunoscuse. Privi cu bucurie, cu nerăbdare cum se apropie de sarcofag. Pe figura lui Toni încă se citea neîncrederea. Dănuț se opri și el ceva mai departe, întoarse capul și începu să-l strige să se oprească. „Unde te duci?” zicea, la care Toni îi răspunse „uite-l pe Robert, mă duc la el”, „stai, nu te duce”, a mai zis Dănuț, dar un autobuz se interpusesese între el și Toni, care deja nu-l mai auzea.

Briza purta particule microscopice de apă marină, mirosind a alge și a scoici în putrefacție. Robert simțea pe limbă gustul sărat. Amintiri ancestrale îi fură răscolite, o dorință atavică de întoarcere la strămoșii din ocean se ivi în el. Un pescăruș țipă aproape de urechile lui, zburând razant. Autobuzul se puse în mișcare și, în spatele lui, rămas singur, Dănuț, cu rucsacul trântit pe asfalt, făcea semne desperate cu mâna.

— Nu te duce! Nu te duce!

Doi pasageri pe Ninive

Daniela își puse pătura peste cap. După numai trei respirații, fu nevoită să dea la o parte un colțișor din înveli-toare, numai atât cât să-și scoată nasul afară și să ia o priză de aer. Trase cu urechea. Niciun sunet. Nu se încrezu în liniștea aparentă. Se acoperi din nou. Ecranul telefonului se aprinse într-o lumină albastră, violentă. Se așeză pe burtă, sprijinită în coate. Își înțepeni cât putu de bine în urechi căștile intra-auriculare. Ora unsprezece și cincizeci și opt de minute, înainte de miezul nopții. Așteptă. Secunde treceau greu. Și cincizeci și nouă. Daniela își scoase una din căști și ascultă din nou cu atenția încordată. I se păruse că aude pași pe hol. O ușă se închise într-adevăr, ușa de la baie. În curând auzi susurul bine cunoscut. Apoi cascada apei de la veceu, ușa de la baie închisă cu infinite precauții, papucii clămpănind pe gresie. Din nou, liniște. Suspect. Își ținu răsuflarea. În clipa aceea, ecranul telefonului izbucni într-o frenezie de flash-uri, iar strigătul trupei Pink Floyd „*Hey, teachers, leave the kids alone!*” sfâșie tăcerea nopții. Daniela simți panica pișcându-i buricele degetelor.

În secunda în care vocea tandră din cască îi adresă salutul „Bună, ce faci?”, ușa dormitorului se trânti de perete

și glasul strident, răgușit, anunță intrarea furtunoasă a femeii îmbrăcate în neglijeu. Un gest nervos răscoli pătura învelită în cearșaf și Daniela, încovrigată de spaimă și umilință, se ghemui deasupra telefonului. De sub sânii ei, glasul tandru continua să lanseze în neant cuvinte de alint. Ce faci... iubi... nu mai pot fără tine...

— Eram sigură că te găsesc cu telefonul în mână. Cu care derbedeu te conversezi la ora asta?

Mâna cu degete rășchirate se înfipse în părul ciufulit al Danielei. Fata tresări ca mușcată de viperă. Un val de revoltă o inundă și simți pe cerul gurii gustul acru al răzvrătirii.

— Dă-mi telefonul ăla imediat! Dă-mi telefonul, să văd cu cine vorbeai, că ți-l arunc pe geam, auzi?

Cele două femei își încheștară degetele pe micul aparat, care începu deodată să zbârnâie și să lumineze intermitent. Cu agilitatea unei pisici, Daniela se rostogoli de căleva ori în așternut, poposind în cele din urmă pe podea. Avea telefonul strâns în mâna dreaptă. Zvâcni în picioare și se propti cu spatele în fereastră. Cu mâna stângă trase de un colț al draperiei, care zornăi din cârligele înșirate pe țeavă, în timp ce fata începu să se răsucească, înfășurându-se în damascul mătăsos și rece la atingere.

Vru să nu mai trăiască. Sau măcar să aibă o pauză, o absență din viață. Să nu fi trebuit să treacă din nou prin umilința asta. Ca o nimfă în cămașa ei, devorându-și propriile amintiri, ar fi vrut să se transforme peste noapte într-un fluture și să-și ia zborul într-o dimineață oarecare. Să vină brusc o dimineață care s-o trezească din somn,

să-i bată lumina zilei în tâmplă cu deget de sidef și să-i șoptească: trezește-te la viață, Daniela, a sosit timpul să zbori!

Să fie oare mâine ziua aceea?

Daniela nu mai avea speranță. Până la majorat, își închipuisese că toate asupririle din viața ei erau pricinuite de faptul că încă nu era, din punct de vedere legal, un adult. Își imaginase, în naivitatea ei, că odată cu majoratul va veni, automat, și independența. Dar nu s-a întâmplat una ca asta. Toate speranțele ei se prăbușiseră a doua zi după împlinirea vârstei de optsprezece ani. Nimic nu se schimbase în statutul ei.

Aceeași cicăleală plictisită și cenușie a unui tată abulic, dezabuzat, aflat în plină criză a bărbatului la patruzeci de ani: „Daniela, ascultă la mine, independentă o să fii numai atunci când îți vei câștiga banii tăi. Până atunci, o să depinzi de mama și de tata. Vrei să ai un serviciu, să ai salariul tău? Învață! Intră la o facultate, fă-ți o meserie, altfel vei depinde toată viața de unul sau de altul. Dar mai întâi, ia bacul! Învață, lasă telefonul”.

Bla, bla, bla...

Aceeași supraveghere sufocantă, exercitată de o mamă isterică. Paranoică, mai bine zis. Și, după toate aparențele, nesatisfăcută sexual. Trăia de aproape un an de zile un război de gherilă miniatural, dar care-i măcina nervii întocmai ca unul real. Se simțea spionată în cele mai intime momente. Ochii vulturești ațintiți asupra ei, oriunde ar fi mers. O auzea pe Ruxandra cum calcă tiptil pe coridor (Daniela căpătase un auz extrem de fin, tot trăgând cu

urechea la orice mișcare din casă) apoi se crispa, băgându-și involuntar capul între umeri, așteptând deschiderea intempestivă a ușii dormitorului. Nu se putea obișnui cu asta. Ura momentul acela când ușa zbura în lături și se trântea de perete.

Se încuia cu cheia o dată sau de două ori pe zi în camera de baie. Aici, pe scaunul de veceu, își consulta mesageria. Citea mesaje de două-trei ori, ca să le țină minte pe dinafară, apoi le ștergea. După o jumătate de oră de vânturat pe coridor, Ruxandra își pierde răbdarea și începea să bată cu pumnii și picioarele în ușa de la baie, să hâțâne mânerul, să amenințe și să blesteme. Taică-su (Daniela știa asta din comentariile maică-si) se trântea atunci în pat și-și înfunda perna peste urechi, ca să nu mai audă scandalul. N-a intervenit niciodată, n-a sărit să-i ia apărarea.

Un impotent.

Ura din tot sufletul casa aceea, construită de bunicii ei în urmă cu patruzeci de ani, într-un stil demodat, de prost gust, cu camere mici și scunde, în care treceai din una în alta. Ura cartierul acela, o mahala jengoasă și pauperă a Constanței, în care bărbații își spălau mașina cu furtunul în stradă, iar femeile covorul pe trotuar. Își ura cu toată ființa viața ei schimonosită și ratată. Își ura părinții denaturați. Daniela ar fi vrut să moară.

Dar nu muri. Se refugie în lumea ei imaginară, populată cu dragoni, vampiri și monștri crepusculari. Își cumpără cărbune de desen și curând începu să umple colile format A4 cu figuri lugubre, triste, înfricoșate sau sadice,

în funcție de starea ei de moment. Trimisese câteva schițe unei reviste on-line de literatură horror, fără prea mari speranțe. După numai câteva luni, numele Danielei apărut în caseta redacțională, la rubrica „grafică”. Lângă numele ei scria „colaborator permanent”.

Curând după aceea începu să primească mesaje. Erau la început lapidare, din numai două sau trei litere. Cf? Sal. Nb. Expeditorul, un anume Jamie, se recomanda student la Agronomie, și chiar dovedi mai târziu că se pricepe la cultura păioaselor. În scurtă vreme, încurajat de răspunsurile, inițial la fel de lapidare, ale Danielei, Jamie își dădu drumul la adevăratul lui talent scriitoricesc. Mesajele lui deveniseră ample, ele musteau de un erotism juvenil, năbădăios, dar totuși înfrânat în limitele unei bune-cuviințe destul de laxe, e adevărat, dar care bună-cuviință o determinase pe fată să accepte continuarea conversației.

Era vorba în mesajele lui Jamie despre micile drame din familia lui, despre certurile din casă, despre necazurile lor financiare (toate certurile pornesc de la lipsa de bani!), despre dorința lui de a evada de sub tutela părinților (spune-mi ceva nou!), despre faptul că se luase după maică-sa și își ratase viitorul (Agricultura? *I don't fuck care!*), că el vrea să cutreiere lumea, și că s-ar îmbarca chiar și mâine pe un pescador, ca simplu matelot. „Daniela, vino cu mine! Hai să fugim de acasă, eu și cu tine, amândoi, ce zici? Tu să stai înaintea mea la proră cu brațele deschise, să-ți răvășească vântul pletele blonde ca spicele de grâu copt, vrei? Hai, vino! Vino cu mine, am să te sărut

pe gât, pe sâni, la subțiori și pe unde mai vrei tu, am să-ți ling degetele de la picioare unul câte unul, după ce le vei fi înmuiat în apa oceanului, îmi place gustul sărat al pielii după ce faci baie în mare și se usucă apa de pe tine, hai, vino! Las-o pe mă-ta că are de cine să se ia, îl are pe pasivul de tac-tu, tu vino cu mine să desenezi căluți de mare îmbârligați”.

Era ceva dătător de speranță în toate aceste mesaje, ceva din sufletul lui Jamie. Era un entuziasm, o bucurie a libertății, a aventurii, care o readuseseră la viață pe Daniela. Nu mai plângea, de la o vreme, cu fața ascunsă în pernă. Ca trezită dintr-o lăncezeală cataleptică, fata începu din nou să aibă poftă de mâncare. Prinse curaj. Se întări. Încrederea în propriile-i puteri o făcu să-i întoarcă vorba maică-si și să-i țină piept în câteva împrejurări. Ruxandra citi rapid schimbarea din comportamentul Danielei, dar nu se hazardă prea devreme să tragă o concluzie. Ceva era pe cale să se întâmple, dar nu se știa încă ce. Trebuia să fie în continuare pe fază.

Noua experiență de viață o apropiase pe Daniela cu un pas de maturizare. Cu tot entuziasmul, fata își păstră în sine a ei suficiente rezerve, resurse pentru a o lua mai târziu, de una singură, de la capăt. N-ar fi vrut pentru nimic în lume să se trezească într-o zi dezamăgită, abandonată, înșelată, sau poate și mai rău. Între exaltare și frică, Daniela alege participarea prudentă. Cine era, totuși, acest Jamie? Un lucru era clar: băiatul era un tip hotărât, care puneu semnul egal între vorbe și fapte.

În ziua precedentă avusese ocazia să-l întâlnească. Întâlnirea cu el, la Mall, fusese ca o cupă de înghețată cu de

toate, cu frișcă și topping de ciocolată. Îndrăgostită până peste cap de o persoană în carne și oase, Daniela avu ocazia să spargă bariera dintre ficțiune, miraj și realitate. Și efectul fu devastator. În cele nici treizeci de minute cât dură întâlnirea lor, hotărârea ei fu luată. Se va îmbarca a doua zi dimineață, la ora zece, pe vasul Ninive, un mic pescador costier de 100 de tone brut, aflat sub pavilion libanez. Jamie se învârtise, nu se știe cum, și obținuse de la comandant un contract ca bucătar, cu un salariu de nimic, dar cu permisiunea de a-și lua soția cu el, pe post de ajutor.

Daniela se întoarse acasă, parcă zburând. Toată tristețea din sufletul ei se topise. Când își puse capul pe pernă îi apăru în fața ochilor chipul lui Jamie, ale cărui sprâncene frumos arcuite se desenau deasupra ochilor misterioși, albaștri. Barba scurtă, de două săptămâni, de culoare șaten închis, crea un contrast extrem de seducător prin comparație cu pletele de un blond luminos, îngeresc aproape. Dar nimic din înfățișarea, din statura de elf a tânărului nu i-ar fi putut schimba Daniei starea de spirit și percepția asupra viitorului și a propriei vieți, dacă n-ar fi existat puterea aceea de persuasiune optimistă care iradia din întreaga lui ființă. „Ești cu mine, Daniela, ce lucru rău ți s-ar putea întâmpla? Măine în zori, la ora două dimineața, deschide geamul de la dormitor și am să vin să te iau cu mine”.

Rămase așa, înfășurată în draperie, până când crezu că nu mai aude nimic. Mai așteptă după aceea încă un timp, cât numără în gând până la trei sute, și apoi încă o dată

până la trei sute. Nimic nu se mișca în odaie. Niciun fir de aer, nicio molie nu-și luă zborul atâta timp cât Daniela își pregătea trupul pentru marea ei evadare. Ruxandra plecase de mult, strângând în mână prada și recompensa pentru care se luptase, telefonul. Fata începu atunci să se dezvelească încet de sub faldurile draperiei, rotindu-se în sensul invers al acelor de ceas și, cu fiecare răsucire, se vedea tot mai aproape de eliberare. Întârzia cu o vinovată voluptate momentul acela al deschiderii geamului, când va lăsa răcoarea și misterul nopții amestecate cu briza dimineții să-i tulbure obrazul.

Dar nu mai târziu de ora două. Limbile fosforescente ale ceasului desenau un V asimetric în întuneric. Ochii fixați îndelung pe cadran copiară pe retină forma aceea luminoasă și o proiectară în aer, oriunde fata-și ațintea privirea. Ultima răsucire fu completă și atunci draperia se destinse și reveni la forma ei, cu un foșnet lejer. Știa că lămie nu va întârzia. Întinse mâinile înainte, pentru a se apăra de mobile și alte obstacole inexistente și se îndreptă către fereastră. Pipăi cerceveaua și degetele ei, fremătând, rotiră cremonul spre stânga.

— Trezește-te, Daniela, a venit timpul să zbori!

Canatul se deschise încet și o pală de aer proaspăt îi răvăși părul pe frunte. Privea cu pupilele dilatate în întuneric și atunci zări, întâi într-o pâclă, apoi din ce în ce mai clar, chipul frumos, iradiind ca pudrat cu aur, încheagându-se din umbrele nopții. Se aplecă mult în afară, apoi își întinse capul pentru a primi o clipă mai devreme sărutul îndelung așteptat. Palma lui atinse palma ei, dege-

tele lui se strecurară între degetele ei, și astfel, cu pumnul încheștat, o smulse de pe podea și o trase, aparent fără efort, afară din cameră. O îmbrățișă apoi și o privi intens, în timp ce Daniela îl înlănțui cu brațele în jurul gâtului. Chipul lui era iluminat de o aureolă tainică, violet; purta pe frunte podoaba a două coarne strălucitoare sau poate că acelea erau doar amprente iluzorii ale limbilor ceasului. Chipul acesta oricum i se păru fetei ireal de frumos, ca o scenă de vis. Închise ochii și se lăsă purtată în zbor, spre marea care vuia mistic sub picioarele lor.

— Bun venit pe Ninive!

Vocea groasă a comandantului sparse deodată vraja. Un val rece o udă pe picior și fata realizează, în clipa aceea, că nu știa absolut nimic despre cum se gătește mâncarea pe un vas de pescuit.

Pteranodon

Prima rază de soare izbucni în spatele munților erodați, luminând câmpia pârjolită și tăcută. Dintr-un copac uriaș, cu aspect de brad, își luă zborul, cu un țipăt răgușit, o vietate. Umbra aripilor membranoase mătură tufișurile de equisetum, un val înspumat se sparse cu zgomot de faleza înaltă. La orizont se vedeau vulcani fumegând.

Maxim vru să se ridice în picioare, dar curajul îl părăsise. Iadul, acesta trebuie să fie iadul. Deci există. Singurătate, frică. Deznădejde. "În dimineți să ucideți toți păcătoșii". Nu mai știa unde citise asta, dar îi plăcuse ideea: așadar, există un timp al uciderii. În Filocalia sau în Psaltire, nu mai era foarte sigur, scria precis: prin păcătoși înțelegem gândurile. Și visele, adăugase Maxim în sinea lui.

Abia reușise să scape de criza de melancolie, vecină cu depresia, care îl chinuise neîntrerupt un an de zile. Dormea pe jos, în sufrageria neîncălzită, pe gerul cel mare, învelit doar cu o pătură, ca să se pedepsească. Ar fi vrut să plece de acasă, oriunde. Pereții uzi și negri îl făceau să-și piardă mințile cu încetul, stătea ghemuit cu fesul pe cap și nu mai voia să deschidă ochii, oriunde privea era urât și sinistru. Cotrobăise cu o zi înainte prin debarale și în

pod și aruncase în mijlocul camerei toate hainele sale vechi. Paltoane, cojoace, pardesiuri, geți de piele, geți cu fermoar, strânse în talie sau largi, cu blană sintetică sau naturală, mirosind a mucegai și a lucru vechi, stătut. Se aruncase peste ele și le îmbrățișase cu disperare și cu ură. Și atunci simțise în palmă lucrul acela neted și ferm la atingere, pe care îl considerase pierdut pentru totdeauna.

Săptămâna trecută își ieșise din fire la birou. Colegii îl acuzaseră de falsitate, de rea voință, fără să bănuiască măcar cineva chinurile sale din fiecare noapte. Îi aruncaseră în față vorbe grele, îi spusese că e misogin. El îi adusese atunci în sprijinul său pe Platon, pe Heidegger și pe Noica, și i se răspunsese că ăștia erau niște indivizi care nu avuseseră ce face, se plictisiseră și le clocise mințea numai tâmpenii.

Și asta pentru că fusese surprins scriind pe ascuns. Îl urmărea de la o vreme gândul să scrie o povestire fantastică. Îl fascinau misterele existenței, timpul, viața, și ar fi vrut să știe mai multe despre asta. Pentru ceilalți, imaginația, fantezia și literatura care evadează din real erau lucruri demne de dispreț, invenții, fleacuri. „Sunt eu un obsedat, sau ceilalți sunt obtuzi, miopi?” se întreba. Povestirea pe care voia să o scrie ar fi trebuit să se nască, să izvorască din el, încărcată de toate roadele sufletului. A da expresie acestui univers de mistere ar fi un pas către cunoașterea de sine. Eroul lui ar trebui să se numească Maxim și să trăiască în viitor, într-un ținut exotic, bizar. Nu știa încă prea bine cum ar trebui să arate acest viitor, dar simțea că mult diferit de orice imaginație posibilă.

Evadare în alte universuri sau dimpotrivă, invadarea minții de către fantasme, nici asta nu știa să spună.

Transpira mult de la o vreme. Pielea i se acoperea cu o mângă acidă pe care o îndepărta cu apă rece de două ori pe zi. Avusese, în orice caz, și perioade mai rele, în care nepăsarea, indiferența și gândurile negre îl țintuiseră la pământ. Atunci era gras, fără voință. În liceu avusese o colegă de clasă, Margot, o fată cu pistrui și voce ușor voalată care fuma țigări chinezești Torch și Golden Deer. Fustele scurte și strâmte îi acopereau pudic șanțul dintre fese, iar părul șaten întunecat îi atârna pe spate, strâns într-o coadă de cal cu două biluțe.

Fusese tovarășa lui de joacă încă din școala primară. Jucau șotron în praful drumului sau se fugăreau prin hățiturile de muri de pe coasta dealului. Simțea și acum urzi-cături pe brațe numai când își aducea aminte. Toamna, fumul frunzelor uscate adunate în grămezi prin grădini se ridica la cer, frig, în casă căldura primului foc, mere și gutui proaspete și parfumate în fereastră, astea erau amintirile, viu colorate, din adolescența sa.

Un pumn de bilețele și scrisori le arse mai târziu în sobă într-un exces de zel, vrând să îngroape trecutul, la o răspântie între două vârste. Margot îi scria pe vremea aceea despre frământările ei de fată mare, bârfită și suspectată de libertinaj de către mame și profesori, dorită de băieți, admirată și invidiată în secret de cei mai mulți. Într-o seară venise la el acasă, părinții lui erau plecați la băi, la Olănești. Margot, maternă, băuse o cafea lângă el și îi dăduse revelația maturității care bătea la ușă. Fumase o țigară, apoi îi rupsese tricoul de pe el, cu un gest hotărât.

Plecase la oră de întuneric, ieșise pe poartă cu pas neșovăielnic, nedând atenție grupului de tineri din drum, din care o voce stupefiată exclamase: *Margot, băieți!*

Miezul verii. Anul acesta se dusesse de puține ori la plajă. O dată la gârlă, în satul natal, când era să leșine de căldură la întoarcere. Gaze fierbinți se revărsau în șuvoaie, râuri, torente. Totul se clătina în jur. Privirea nu se putea lipi de nimic, creierul în clocot nu putea isca niciun gând.

Citise în iulie *Ființă și Timp*. Heiddeger zicea că Timpul este doar un criteriu de distingere între diferitele ipostaze ale ființării. Deoarece ființa nu poate fi sesizată decât din perspectiva temporală, răspunsul la întrebarea „ce este existența?” nu poate să rezide doar într-o propoziție izolată și oarbă. Există numai devenire, fluctuație, schimbare în ființă. Iubirea este, dimpotrivă, zicea Platon, șansa sufletului de a-și aminti frumosul în sine, de a prinde din nou aripi, de a se mântui.

Programul de săptămâna asta – dimineața singur acasă, după-amiaza singur la serviciu – îi permisesse să scrie mult. Patru după-amieze scrise, dar nu știa dacă a scris lucruri bune. Prostii fără sens. Excepție poate povestirea fantastică. „Fantasticul e un mod de a ne aminti basmele din copilărie, la alt nivel, zicea el. E o insinuare a misterelor existenței în banalul cotidian”.

De la gârlă se întorsese acasă pe ulița copilăriei, luându-i în picioare praful cu aceeași voluptate cu care o făcea și în școala primară. În fața porții o văzu. De zece ani n-o mai văzuse. Auzise doar vorbe prin vecini că se măritase și că nu era fericită. Bătăi, ochi vineți, spital. Avort. Mar-

got își acoperise fața cu mâinile și-și întorsese capul. „Nu vreau să-ți strici amintirea despre mine”, zise.

Din când în când îi revenea pofta de a scrie. În rarele clipe de liniște, când ar putea să scrie nesupravegheat, când nimeni nu striga și nu urla împrejur, atunci stătea și se uita la foaia albă de pe birou, dar nu se lega nicio idee. Seara, însă, înainte de culcare, adormea mult mai ușor, cu eroul său, Maxim, în gând. Venea și se instala ca la el acasă și începea să povestească lucruri bizare. Se lăsa în voia poveștilor lui, dar nu prea mult, căci somnul îl acoperea cu o plapumă de puf, calmându-i mâncărimile. Dimineața se trezea ca năuc, de parcă era pe altă lume.

„În dimineți, ucideți toți păcătoșii”. Nu știa de unde i se năzărise gândul acesta. Luase caietul în mână ca să-și noteze ideea. Simpla atingere a caietului îl curentă. Palma întinsă, degetele alunecară ușor pe copertă, prin degete urcă fluidul. Litere, litere, cuvinte, fraze, imagini, sentimente, disperare, ură, deznădejde. Cine... cine e aici, cine e în caiet – nu sunt eu acela! Vru să-și desprindă mâinile de pe coperta lucioasă și flască, dar nu putu, parcă i se lipiseră de caiet, se afundaseră în pasta cleioasă de hârtie și, printr-o osmoză dezgustătoare, sângele i se amesteca lent cu cerneala albastră.

Recitise cu o zi înainte încă o dată jurnalul de la început – mereu aceeași surpriză. Parcă se regăsea pe sine însuși, dar totuși altul, cel de săptămâna trecută, cel de anul trecut, cel din copilărie și adolescență. Amintirile păstrate în mod natural au o tentă cenușie, par abstracte, nu puteau să reînvie senzațiile autentice. Însemnările din

jurnal erau însă o dovadă materială. „Eu sunt cel care le-a scris”, îşi zise. Ar fi vrut să scrie o povestire fantastică despre un personaj care se întâlneşte cu sine însuşi în trecut. Depărtarea spirituală între cele două ipostaze temporale era însă atât de mare, încât eroul lui suferea un adevărat şoc când se recunoştea. Retrăirea, pe viu, a unor anumite evenimente îi va fi relevat într-o lumină complet nouă cursul unei întregi perioade din viaţa sa şi va înţelege că cele mai intime imbolduri care îi hotărăsc în ultimă instanţă viaţa rămân ascunse, se sustrag iluminării prin aducere aminte. Efectul lor instantaneu era, practic, atât de mic, infimezimal, încât ar fi fost nevoie de o nemai-pomenită clarviziune şi putere de analiză pentru a le discerne însemnătatea pe care urma să o capete în viitor.

Era un bou, un idiot, şi încă o mai recunoştea cu nonşalanţă în scris, emfatic, fără nicio jenă. Oare nu-şi dădea seama? Nu avea indicii că era la un pas de paranoia? Dacă nu cumva îi şi trecuse deja pragul. Un tip imposibil, extrem de orgolios. Suferea când i se atingea egoul, orice ironie la adresa lui era o calamitate. Îşi făcea procese de conştiinţă nopţi şi zile la rând. Şi câtă disimulare! Nimeni nu ştia ce zace în el, unii poate că încercaseră să-l tragă de guler, dar lui nici vorbă să-i sune clopoţelul. El era cel nedreptăţit, cel neînţeles, cel drept, în afară de el toată lumea era cu susul în jos. Pentru cei câţiva apropiaţi ai săi, neamuri şi colegi de birou, avea cu siguranţă un caracter imposibil.

Puse sticla la gură să bea şi apa i se scurse pe la colţurile buzelor, pe gât. Cu o zi înainte i se făcuse rău din cauza

căldurii. Se dusesse la dispensar, dar medicul lipsea. A vrut să povestească în jurnal cum a fost atunci la plajă, dar renunță. La urma urmei, nu fusese decât o banală baie. „Maxime, zisese mama lui Margot, care îi ieșise în cale, strângând între dinți colțul basmalei ca să nu izbucnească în lacrimi, Maxime, de ce ai lăsat-o să se mărite cu altul? Și-a luat lumea în cap, a înnebunit de durere. S-a umflat de pastile și acum e o legumă, numai piele și os. A făcut un copil rahitic de care nu e în stare să se ocupe, nu mai e lucidă. Și toată noaptea te strigă în somn”.

I se întâmplase să facă în seara zilei precedente o călătorie în timp. Nu credea că așa ceva este posibil. Circulau unele zvonuri că savanții ar fi reușit să construiască Mașina Timpului, dar nu fusese înclinat să le dea crezare. Întotdeauna îndeplinirea dorințelor celor mai ascunse ne surprinde nepregătiți, din spirit practic preferăm scepticismul. Și apoi, nici nu putea să-și imagineze cum ar arăta o mașină a timpului, ea, care se putea sustrage realității materiale. Credea mai curând într-un fel de migrare a sufletelor, posibilă doar în conjuncturi particulare ale câmpurilor de forță. Această imagine îl conducea la ideea unei răpiri definitive într-un trecut oarecum arbitrar și într-un totuși străin și ostil, fapt care îl înspăimânta. În astfel de termeni își imagina călătoria în timp. Având seducția miturilor originare, dar alienantă, devoratoare.

Perseverase totuși în cultivarea acestei imagini de coșmar și, cu o plăcere masochistă, scrisese o povestire în care eroul se teleporta peste noapte în timp, în casa părintească și intra în dormitorul său tocmai la timp pentru a-l

opri pe celălalt, care, cu un chibrit aprins în mână, tocmai se pregătea să ardă în sobă scrisorile iubitei. Se aruncă asupra adolescentului de șaptesprezece ani, care, de uluială, scăpă chibritul peste bidonul cu benzină. Incendiul care urmă fu atât de violent, încât mistui nu numai pachetul de scrisori. Covorul și perdeaua luară foc, iar alter-ego-ul său din tinerețe muri în câteva zile la spital din cauza arsurilor.

Caietul acela însă îl pierdu, și nu mai fu în stare de atunci să refacă povestirea din memorie. Ani în șir îl căutase prin debarale, prin pod, prin lăzi cu lucruri vechi. Cu o zi în urmă răsturnase în mijlocul camerei toate vechiturile alea și se aruncase cu furie peste ele, într-o îmbrățișare ca de adio. Își afundase palma prin buzunare râncede, adânc, printre cojoace, paltoane și sacouri și atunci simți atingerea netedă a coperților de vinilin. Luă înfrigurat caietul în mână și cu setea cu care un drogat își injectează, cu degete tremurânde, sub piele, drogul, începu lectura.

Nu băgă de seamă schimbarea subtilă care se petrecu. Cu capul rezemat de grămada de haine, ținând în mâini jurnalul, usturimile și mâncărimile din trup i se calmară pe nesimțite, senzația de frig dispăru și pentru prima dată după luni de zile odihna îi binecuvântă oasele. Fluxul străin urca din filele scrise mărunț cu cerneală, prin falange. Deschise ochii și privi o vreme în tavan, fără să clipească. Timpul stagna, tavanul dispăruse și bolta cerească se rotea în jurul Stelei Polare în sens retrograd. Constelații diforme, din alt Univers, executau un dans epic și straniu. Luceferi străini explodau și piereau, comete sfâșiau ori-

zontul. Prima rază de soare izbucni în spatele munților erodați, luminând câmpia pârjolită și tăcută, pe care ochii lui, obișnuiți cu întunericul, o îmbrățișară dintr-o privire.

„Visez”, își zise. Încă unul din acele coșmaruri. În curând se va face dimineață, iar dimineața e ceasul în care ucidem toate visele. Dar ce e real și ce e vis, până la urmă, în viața mea? Sunt din ce în ce mai confuz, acum. Încercă să se ridice în picioare, dar picioarele nu-l ascultară. O bizară, insidioasă, frică de necunoscut îi paraliză voința. Sub geana orizontului o explozie de portocaliu și galben izbucni deodată. Un vulcan, sau poate soarele victorios care se naște iarăși din genuni? Demoni cu aripi membranoase își luară zborul, cu țipete sfâșietor de triste, din pinul uriaș care se înălța în fața lui. „Așa e iadul”, îi trecu prin minte. „Nu poți să faci nicio mișcare, ești apăsător și ținut de neputința erelor geologice care s-au acumulat deasupra ta”.

Reptila cu ciocul uriaș plană deasupra lui și ghearele îi sfâșiară pieptul. Fu smuls, luat și ridicat în zbor și nu putu să facă niciun gest de apărare. Sub ochii lui, câmpii pustii și pârjolite se alungară către orizont. Nici bătaie din aripi, nici adieri de vânt. Doar o planare lină, continuă, fără scop și fără întrezărire de final. Orele trec, zilele trec, anii se scurg.

Uitare și apoi nimic. Doar întuneric.

Vizita

După o săptămână în care am fumat mai puțin de cinci țigări pe zi, dinții mi s-au albit vizibil. De ce trebuie să scriu prostii pe unde apuc?

Locuiesc într-o căsuță la marginea orașului, la câțiva pași de pădure. Sunt foarte iubit și respectat datorită unei calități extrem de rare: pot să merg pe pereți și chiar pe tavan, cu capul în jos. La asta se mai poate adăuga puterea ascunsă de a citi mintea cuiva sau de a scrie pe retină.

Ieri m-am suit din nou pe pereți. L-am văzut pe Michael Jackson venind de la cimitir. Avea niște pantaloni albi, o cămașă cu mâneci largi, care fluturau ca niște aripioare. Mergea cu capul puțin înclinat și degetul arătător executa mișcări de balet când își îndepărta o șuviță de păr de pe frunte sau indica nu știu ce persoanelor care-l însoțeau. Lumea întorcea capul după el, uitându-se îndelung în urmă, cu un zâmbet. Mersul lui exprima liniște, calm și încredere. Mi-am dorit să fiu împreună cu el.

Am început din nou să mă rad. Imaginea curată pe care o văd în oglindă mă surprinde plăcut. Îți scriu aceste lucruri deoarece mă fascinează atât de mult misterele vieții și vreau să înțeleg de ce. Probabil că dacă îmi voi

deschide sufletul față de tine, dragă Ema, și îți voi scrie acest mesaj, îmi voi releva și mie însumi răspunsul la întrebări. Sunt eu un obsedat, sau ceilalți sunt orbi și nu văd realitatea? A da expresie acestui univers de mistere la care sunt părtaș e un pas către cunoașterea de sine. Iată, voi putea spune de mâine: acesta sunt eu, nu pot fi confundat cu altul, deci exist.

Am început să mă rad în fiecare zi, răzuind în fiecare zi tot noroiul de pe mine. Și acum construiesc un nou șafodaj motivațional pentru renunțarea la fumat. Toate astea, cred eu, ca o nouă și ultimă încercare de salvare. De ieșire la lumină. Ca și anul trecut, nu-i așa?

Starea subfebrilă mă chinuise trei săptămâni. Lucrul zadarnic, fără speranțe de reușită, la proiectul de soft pentru rețeaua locală, Spitalul TBC, bomboanele mentolate și guma de mestecat prin toate buzunarele, frica, nasul infundat din cauza rinitei cronice... totul o luase razna în viața mea. Mă lăsasem atunci de fumat din teama de autodistrugere. Radiografia pulmonară (pe care mai târziu am aruncat-o la tomberon) arăta ca un perete de peșteră cu desene rupestre. Doamna doctor a făcut comparația asta, când a văzut-o, vrând să sune ca o încurajare, sau ca un fel de glumă camaraderească. Mie dimpotrivă comparația cu peștera mi-a lăsat un gust sinistru. Caverne. Doctorița, în mintea căreia se formulase deja diagnosticul, văzând în fiecare zi o febră de treizeci și șapte cu trei și intradermoreacția pozitivă, m-a trimis la spitalul TBC pentru investigații de rutină. Aici m-au internat: Spitalul TBC, Dermato-Venerice și Psihiatrie, toate trei găzduite

într-un sinistru bloc de garsoniere, la care se ajungea traversând un șantier veșnic îngropat în noroaie. Camioanele grele împotmolite în mocirlă, care-și ambalau motoarele în nori de gaze de eșapament, groapa cu var, baloturile de polistiren, ambulanțele sosind și plecând, decorul acesta îl vedeam în fiecare zi de la geamul salonului.

Acum nu le mai pot vedea. Duba care aducea mâncare bolnavilor, vasele acelea mari de aluminiu, pline-ochi cu supă de cartofi și pilaf, cărate de zilierii cu șlapi în picioare și cu blugii căzuți în vine, lăsând să li se vadă bucele, bolnavii în pijamale cenușii târșându-și papucii, cu fețele maronii, golite de sânge, drogați, sedați, tranchilizați, acesta era spectacolul la care asistam zilnic, la ore fixe, pe coridoare. Îmi mai amintesc laboratorul de analize medicale, cu mirosul acela familiar de migdale, fistic și vanilie, sau un amestec din toate astea, în orice caz ceva dulce și picant în același timp, laborator unde mi-am lăsat o mică parte din sângele meu. Doamna doctor, firavă, plătândă, despre care se povestea în salon că trebuie să vină în vizită, mă încuraja: există tratamente, viitorul nu-i chiar așa de sumbru, starea de spirit este însă extrem de importantă. I-am cumpărat atunci un buchet de frezii, ca un simbol al proșteșimii și al primăverii care trebuia să vină în curând. După aceea s-a născut speranța. Așteptam cu nădejde ziua vizitei, știam, credeam, mă rugam să iasă bine analizele.

Acum îmi doresc mult să merg la mare. Trebuie să merg la mare. Mi-e frig tot timpul, plouă neîncetat de ieri, și umezeala mi-a intrat în oase. Mi-e dor să stau întins la soare pe nisip. Anul trecut – sau acum doi ani, nu mai țin

bine minte – am fost la un curs de rețele, o săptămână încheiată. Durerea din genunchi, infernală, îmi trecea numai cu băi fierbinți, prelungite, în cadă la hotel. În duminica aceea am văzut un film polițist la televizor, am deschis apoi fereastra de la etajul paisprezece dorind să fiu în altă parte, să nu fi fost niciodată acolo. Să fiu pe stradă, singur, ca altădată, să nu fi fost niciodată cu femeia aceea. Din venele deschise sângele se scurgea umplând podelele, năclăios, mirosind a motorină, cu senzația iminentului sfârșit. Femeia pe care o adusesem în cameră îmi văzuse inelul pe care-l cumpărasem în ziua în care se născuse Adela, inelul gravat cu piramidă la care țineam așa de mult, și atunci m-a șantajat. Dacă nu i-l dau, îmi zisese, o să cheme paza și poliția și-o să mă acuze de sechestrare de persoană, răpire, viol și perversiuni sexuale. Și-a dezvoltat atunci umărul și mi-a arătat semnele de pe spate, pe care, chipurile, i le-aș fi făcut eu. Țineam însă așa de mult la inel, încât i-am zis că poate să cheme și Forțele NATO, ba chiar Armata Roșie, că nici nu se pune problema să i-l dau, și am făcut atunci o figură atât de dârză încât târfa s-a înmuiat și a zis că e nevoită să plece urgent, fiindcă are o treabă. După ce femeia aia a plecat, am deschis larg geamul de la etajul paisprezece, m-am uitat trei secunde la trotuar și mi-a părut extrem de rău pentru ce făcusem, dar de regulă părerea de rău așa de intensă dura doar până a doua zi dimineața. Știam deja asta. Acum nu-mi mai pare rău deloc, nu mai simt niciun regret.

De atâtea zile – le-am și pierdut șirul – stau în pat cu capul pe pernă, cu ochii închiși. Nu mai suport să văd

lambriul ăsta scorojit și crăpat de deasupra mea, dar nu mă plâng. Voi folosi acest timp al vieții mele pentru introspecție. Este incredibil, mă mir și eu câte lucruri uitate aflu treptat despre mine însumi, câte fapte, gesturi și cuvinte trăite ies la iveală, de care ar fi trebuit să-mi fie rușine atunci, dar pe care le-am comis fără să mă gândesc de două ori la consecințe. Când s-a născut Adela, promisem telefon de la maică-ta să mă duc să declar copilul și să vă scot de la maternitate, asta dacă o să vă facă externarea, dar nu v-au făcut-o, pentru că sâmbăta nu se fac externări. Cu banii pentru cărucior m-am dus la barul Calypso și m-am îmbătat cu votcă, pe urmă mi-am cumpărat inelul ăsta ca amintire. Are gravată o piramidă sub un palmier, jinduiam la el din clipa în care l-am văzut prima dată, mi-a plăcut pentru că-mi aducea aminte de nisip și de plajă. Ce mai contează acum, mi-am zis, odată ce am pornit-o la vale, cale de întors nu mai există. Am luat atunci ziarul local, l-am deschis la matrimoniale și am sunat-o pe tipa aceea care zicea că alungă singurătatea și stătea la un parter de bloc.

Acum, amintirile mă lasă rece. Am mari speranțe, mâine va fi iar zi de vizită. Uite, îmi zic, ce fapte egoiste eram în stare să fac, dar faptele acelea acum mi se par făcute de altcineva, nu de mine. Eram impacientat, mi se părea că îmbătrânesc și viața mi se scurgea pe lângă mine și nu profitam de fiecare clipă. Acum însă m-am obișnuit cu trecerea timpului.

Plouă mărunț, cu grijă, pulverizat. Nu văd propriu-zis asta, deoarece nu pot să mă uit pe fereastră, dar aud. Și

mai ales simt. Simt cum mi se dizolvă mușchii, tendoanele, unghiile și oasele, cu fiecare strop de ploaie, iar sângele meu se scurge, se risipește în pământ. Femeia aceea de la parter avea sâni foarte mari, zicea că alăptează, și chiar se auzea un plâns de bebeluș dintr-o cameră alăturată. Țin minte că m-am mirat, și chiar am întrebat-o dacă nu are vreo remușcare pentru ce face, dar mi-a zis că nu. Mie mi-a părut însă foarte rău, ca de obicei, doar până a doua zi dimineața, pentru ce făcusem.

Sănătatea a fost mereu o obsesie de-a mea. Mai bine zis, teama de boală. De o boală concretă. Imaginația mi-o lua câteodată razna și mă credeam bolnav. Asta se cheamă ipohondrie, nu? Cred că la ipohondri însă există o anumită voluptate în a te crede bolnav și a te îngrijora, a te lăuda cu boala. La mine era altceva, era o teamă viscerală. Atât de vie, de reală, încât lua forme patologice, ca de pildă anul trecut, când spaima de a fi luat SIDA sau TBC devenise vecină cu paranoia. Căderea psihologică și prăbușirea imunității organismului consecventă acestei crize fuseseră așa de drastice, încât am făcut cea mai atroce succesiune de viroze, rinite și bronșite de care îmi amintesc vreodată. Asta dovedește cât de introvertit sunt, cât de închisă este cavitatea gândurilor mele. Acum îmi dau seama cât de jos putusem să decad. Nepăsarea, gândurile negre mă ținuseră la pământ. Părul slinos îmi stătea lipit pe fruntea plină de coșuri. Gingiile ulcerate îmi sângerau și gura îmi puțea. Dinții începuseră să se clatine și apoi să cadă. Totul era zadarnic, nu aveam nicio scăpare, zidul mă împresura din toate părțile și capitulasem.

Asta a fost demult. Timpurile acelea au trecut. Starea mea de spirit de acum este excelentă.

Ema, eu de aceea-ți scriu. Cu fiecare zi ce trece înțeleg mai bine. Deja nu mai am spaime. Viitorul, pentru prima dată, nu mai este amenințător pentru mine. Sunt din ce în ce mai sigur de asta. De când stau în salonul ăsta? Aș fi jurat că de o zi sau două, totuși cred uneori că sunt aici de foarte multă vreme. Prima veste bună a fost când mi-au adus analiza de sânge: nu am nici SIDA, nici TBC, slavă Domnului. Mai mult la tine și la Adela m-am gândit, chiar mi-ar fi părut rău să vă dau și vouă boala. Dar fii liniștită, nu sunt bolnav. Sau, dacă am fost vreodată, acum sigur nu mai sunt. Sunt pe deplin sănătos.

Două zile și două nopți am ținut cu mine curva aceea în camera de la hotel. Îi aduceam mâncare din ce-mi rămânea din cina luată în pungă de la fast-food: resturi de cartofi pai cu urme de ketchup, jumătăți de hamburger, resturi de sandvici cu salam și muștar. Mânca lacom privindu-mă în ochi cu recunoștință, ca o cățea de pripas. Ceea ce mă făcea să-mi pierd mințile și să ard de nevoia de a-mi desface cureaua ca s-o plesnesc cu ea peste fese. Mirosea puternic a motorină, a ulei uzat de motor, de aceea am pus-o să facă un duș și atunci am intrat tulburat peste ea în cabină fără să mă gândesc absolut la nimic. Poate că îmi doream în subconștient ca jetul de apă să-mi dea jos toată putoarea din mine. Am vrut să mă opun, să nu intru, dar impulsul a fost peste puterile mele. După aceea orice rezistență a devenit inutilă, ireparabilul se produsese deja. Acum înțeleg, totul îmi devine din ce în ce mai clar. Cu toate acestea, încă nu știu ce căutam eu

acolo, în camera aceea de hotel, la etajul paisprezece, pentru că n-am urmat niciun curs de rețele, niciodată. După ce am dat-o afară, am deschis larg fereastra și m-am suit pe pervaz, m-am uitat trei secunde la trotuar și atunci l-am văzut pe Freddy Mercury – ah, asta era, mi-am amintit! Nu Michael Jackson trecea pe stradă, ci Mercury.

Am însă nădejde că în curând verigile lipsă ale lanțului causal mi se vor dezvălui, una câte una. Voi înțelege totul. Care femeie era la parter și care la etajul paisprezece? Care a fost prima și care cea din urmă? Încă mai cuget. Aștept vizita Doamnei Doctor, toți bolnavii din salon o așteaptă cu încredere. Totuși, până acum nu a fost externat nimeni. Îi cunosc pe toți de-aici, din când în când mai aduc pe câte unul. Uneori am impresia că a trecut un car de ani de când suntem împreună. Câți oare? Zece? Douăzeci? Umblă vorba printre bolnavi că externările se fac mai lesne la rugămintea rudelor.

Ema, eu de aceea îți scriu mesajul ăsta, ca să pui o vorbă bună pentru mine, ca să mă externeze. Eu sunt foarte optimist acum, vechile temeri și angoase au dispărut în timp, nici nu știu când. M-am vindecat complet. Nu m-ai uitat, nu? Eu sunt același, al tău, nu m-am schimbat deloc, sunt exact cum mă știai, deși tu te-ai schimbat enorm. Văd că te-ai schimbat, și mi-e teamă din cauza asta, mi-e teamă că m-ai uitat. Deși nu pot încă să-mi ridic capul de jos, eu văd. Citesc în mintea ta.

Aștept s-adormi și-atunci eu vin în vizită la tine-n vis, cu rugăminți stăruitoare să nu mă uiți.

Nu mă uita, Ema! Nu mă uita!

Aici încă mai plouă.

Paris, mon amour

Sâmbătă dimineața, în cada lui de baie de la mansardă, situată chiar sub o fereastră Velux care fusese lăsată deschisă cu câteva zile în urmă, cam de când temperatura de afară devenise confortabilă și adecvată plimbărilor cu mâneca scurtă, în timp ce se spăla pe cap și pe tot corpul cu același șampon Dove Man Care albastru, body and hair, Roger Breton își stăpâni cu greu o tresărire de dezgust când, deschizând ochii printre clăbuci, zări un gândac mare, negru, respingător, care se rotea într-una de-a lungul marginii circulare a dopului de inox al căzii de baie, dop care, fiind lăsat în poziția deschis, era ridicat cu aproximativ un centimetru deasupra nivelului vanei, permițând apei să evadeze către țeava de evacuare printr-un mic vârtej în sensul acelor de ceasornic. Apa de la duș, încărcată cu șampon albastru, cu celule de piele descumătată, cu fire de păr pubian și cu alte mizerii corporale se scurgea așadar prin spațiul liber de sub dop și se lansa vertical într-o cădere epică, începută în tubul de trei țoli și jumătate al scurgerii căzii de baie, tub care, după ce străpungea planșeul, se unea cu țeava mai groasă de la closetul etajului inferior, și apoi cu alte țevi, crescând din

ce în ce în diametru până ce ajungea cât pulpa lui Roger de groasă, conductă prin care apa aceea, unită așadar cu apa de la chiuveta din bucătărie și cu apa evacuată de mașina de spălat vase și de cea de spălat rufe se deversa în marea fosă septică al cărei conținut se vidanța de două ori pe an. O fi fericit? Roger își clăti îndelung părul și vru să cerceteze mai de aproape gândacul care se rotea fără încetare în jurul dopului, în sensul acelor de ceasornic, dar nu văzu decât șase piciorușe articulate și păroase care se agitau frenetic, deoarece trupul gândacului, ud ciuciu-lete, nu mai avea acea formă bombată caracteristică, ci era subțiat și alungit și căpătase o formă nefirească de rufă stoarsă și răsucită. Roger opri apa de la duș, ieși afară din cadă, se șterse îndelung cu prosopul, insistând pe regiunea inghinală, din cauza plăcerii pe care o resimțea frecându-se aici, își curăță urechile cu bețișoare de curățat urechile, își perie îndelung părul cu peria, se dădu pe față cu cremă, își aduse aminte că nu s-a dat pe păr cu spray de cafea împotriva căderii părului și nu și-a frecat pielea capului cu degetele, la rădăcină. Reluă din acest motiv operațiunile de la capăt, cu spreiat, frecat, șters, periat. Își aduse aminte apoi de gândac. Era tot acolo, se învârtea în același sens al acelor de ceasornic, nici nu-și luase zborul, nici nu se aruncase pe țeavă în jos. Se hotărî atunci că nu mai are timp să aștepte să vadă ce se va întâmpla cu el, și, rupând un colțișor din sulul de hârtie igienică, prinse coleopterul de spatele chitinos, prilej cu care constată că era vorba de un cărăbuș, și îl aruncă afară pe fereastra deschisă.

Afară, soarele vesel de mai chema la drumeție. Din rue Gutenberg, arondismentul al cincisprezecelea, până în Bois de Boulogne, traversând Sena pe Pont de Grenelle, pentru evitarea aglomerației din jurul turnului Eiffel. Roger nu făcea, pedalând, mai mult de cincisprezece minute, pe care le și făcu, de altfel, inspirând cu plăcere aerul răcoros și umed, încărcat cu molecule de ozon, uleiuri volatile și taninuri vegetale emanate de frunzele arborilor seculari, până la intersecția dintre avenue de l'Hippodrome cu aleea regina Margueritte. În minutul al cincisprezecelea se întâmplă însă că un autoturism marca Citroen C4 Cactus, un SUV echipat cu ABS, REF, AFU, ESP și ASR, îi tăie calea și îl aruncă de pe carosabil într-un tufiș de rododendron roz. Roger rămase acolo într-o poziție stabilă, cu mâinile cumva răstignite printre crăcile elastice ale boschetului, cu ochii larg deschiși privind cerul albastru fără nici un nor, o vreme greu de cuantificat, până când un chip încadrat de zuluți galben-pai se interpuse între ochii săi și imaginea imaculată a tăriei, de undeva din stânga-spate și îl făcu să-și rotească globii oculari în direcția aceea. Proprietara zuluților îl apucă de mână și îl trase într-o direcție nefirească, încercând să-l ridice dintre buchetele de flori între care zăcea suspendat.

— Hei, dar fă un efort și tu, dacă vrei să ieși de aici.

Roger își răsuci corpul spre a preîntâmpina luxația umărului și în scurt timp, icnind de durere, fu în picioare și putu să constate că salvatoarea lui avea suficientă forță și curaj pentru a sprijini de subțiori un necunoscut pescuit printre boschete. Își recuperează bicicleta de pe peluză, din

nefericire având spițele rupte, și urmă docil ca un cățeluș fata, care, trăgându-l de mână, se îndrepta într-o direcție aproximativă către fluviu, vorbind fără încetare de una singură. Zgomotul orașului, care începuse a se auzi din ce în ce mai tare, se atenuă din nou după ce coborâră pe cheiul Louis Blériot, până aproape de nivelul apei, moment în care frânturi din sporovăiala fetei îi ajunseră la ureche.

— ...crezi că e cazul să chem o ambulanță? Uite, stai jos aici, așează-te în fund pe malul apei, dacă crezi că nu poți să mergi mai departe, câtă vreme o să mă duc eu să caut un polițai, dar nu e niciunul când ai nevoie de ei, apar numai când au ei vreo nevoie, fir-ar ai naibii de granguri, deși n-ar trebui să-i înjur, că sunt clienți fideli, auzi, ce nemernic, să dea peste om, să-l omoare, nu alta, și să nu oprească să-l ajute, nimic!

— Stai aici, nu pleca, zise Roger, n-am nimic, chiar mă simt foarte bine, azi e o zi tare frumoasă.

— Ce te doare?

— Dar nu mă doare absolut nimic, totul este ok, aș vrea numai să stau să mai privesc o vreme apa cum curge la vale, e foarte frumos.

— Și mie îmi place să stau aici să pierd timpul, dar eu o fac pe bani, uite, vezi pontonul acesta? De aici pescuiesc cei mai buni clienți, sunt turiști care coboară din turnul Eiffel și sunt un pic amețiți de înălțime și vor să stea o vreme jos pe băncuță, foarte rar intru în Bois de Boulogne, dar azi ai avut chiar un noroc nesperat că m-ai prins într-una din acele zile. Cu ce te ocupi? Scuză-mă, nu sunt una

din acele fete indiscrete, eu sunt o profesionistă, meseria m-a învățat să fiu un fin psiholog, știu când clientul meu are o apăsare, ceva, și atunci e de datoria mea să-l fac să se simtă bine. La noi, secretul profesional este lege, întocmai ca la preoți și la medici.

— Nu trebuie să-ți faci nicio grijă, nu am nicio angoasă, nicio depresie, sunt cât se poate de fericit și mulțumit cu mine însumi. Tocmai am ieșit să-mi fac plimbarea de dimineață cu bicicleta prin pădure, și nu știu cum m-am trezit la un moment dat acoperit de flori de parcă eram într-un sicriu. Și eram înconjurat de o lumină albastră ce părea ireal de limpede și calmă. Atunci te-am văzut pe tine și m-am întrebat: așa arată îngerii?

— Înger, pe dracu! Mă faci să roșesc. Deci, cu ce te ocupi? Ai nevastă, copii? Vorbește-mi despre ce-ți face plăcere, asta o să te facă să te simți mai bine.

— Deși eu nu sunt foarte comunicativ de felul meu, totuși, fiindcă vrei să asculți, și pentru că tot simt acum un imbold de a mă destăinui, am să-ți povestesc viața mea. Am fost căsătorit cu o femeie care mi-a făcut doi copii, un băiat și o fetiță. La vârsta de patru ani, băiatul s-a îmbolnăvit de plămâni și a murit. Nu am putut să mă duc cu el în grabă la spital, deoarece nu eram acasă.

— Atâta i-au fost zilele. Mulți dintre clienții mei, ca să nu spun majoritatea, au avut câte un deces în familie pentru care se învinovățesc. Nu putem face însă nimic. Nu te întrista inutil, copilul e bine acolo unde este.

— Dar îți jur că mă simt perfect, nu am nicio supărare. Soția m-a părăsit într-o zi, a luat-o și pe fetiță cu ea și s-a

mutat la părinții ei, în Provence. Zicea că nu suportă clima de aici. Dar adevărul este altul: o luasem la vale cu băutura și o băteam în fiecare seară până o umpleam de sânge.

— Nu te mai învinovăți atâta, am o groază de clienți care au făcut exact la fel.

— Dar nu mă învinovățesc. Asta cu băutura am căpătat-o în urma pierderii jobului. Patronii mei mă dăduseră afară în urmă cu vreo doi ani. O vreme i-am tot acuzat în sinea mea, dar după ce m-am mai analizat mi-am dat seama că o parte din vină avusesem și eu. Nu făceam nimic toată ziua la birou. Aveam un job în serviciul financiar, știi: hârtii, evidențe contabile. Plictiseală maximă. Stăteam singur în birou, mă încuiam pe dinăuntru și mă masturbam ore în șir uitându-mă la filme porno. Când venea femeia de serviciu să ia coșul de gunoi, mă făceam că-mi strâng cureaua de la pantaloni și mă întorceam cu spatele la ea să nu-mi vadă șlițul descheiat.

— Ehej, să fii tu sănătos, câți clienți am avut eu care mi-au povestit același lucru, cum se masturbau ei la serviciu. E drept că, uite, în serviciul financiar-contabil nu cred să fi lucrat vreunul până la tine. Dar am avut mulți la aprovizionare și la desfacere.

— Nu se compară, finanțele sunt cele mai plictisitoare. În sfârșit, patronii m-au dat afară, mai ales după ce au constatat anumite lipsuri repetate în gestiunea bănească. Eu îmi notasem însă foarte scrupulos toate sumele de bani pe care le împrumutasem din seif, tocmai ca să pot să le restitui într-o zi, dar, la un moment dat, n-am mai

avut curajul să fac un total ca să văd cât am de datorat și atunci am aruncat foaia de hârtie în tocător.

— Lasă, nu te îngrijora numai pentru atâta lucru. Intenția contează. Faptul că nu ai avut curaj nu e decât o slăbiciune de caracter. Nu toți oamenii au curaj, asta este ceva din naștere. Îl ai, sau nu-l ai. Am avut un client, care, tot așa...

În clipa aceea, cineva, un bărbat cu pălărie și sacou de culoarea prafului, care tocmai atunci observă că se afla în spatele lor, așezat pe o bancă de pe malul Senei, își drese glasul cu o tuse seacă.

— Mă scuzați că intervin în discuția aceasta neinvitat, spuse el, dar eram în apropiere și am auzit, fără să vreau, ceea ce vorbeți. Nu pot să-mi stăpânesc indignarea auzind, nu aceste abjecții pe care le povestește domnul cu nonșalanță, ci faptul că domnia sa nu simte nici cea mai mică urmă de remușcare, nicio părere de rău pentru faptele abominabile pe care le-a săvârșit, și pe care... distinsa... conlocutoare nu pregetă să i le minimalizeze și să-i găsească scuze. Personal, nu văd în aceste destăinuri decât un caracter vulgar, laș, care fuge de răspundere și de cuvenitele consecințe sociale și morale ale faptelor sale. Găsesc că soția dumneavoastră a făcut exact ceea ce trebuia și v-a părăsit la timp, punându-vă în față alternativa de a vă petrece tot restul zilelor în singurătate și în remușcări. Dar, hélas! Sentința soției este fără niciun efect, căci, în nesimțirea de care dați dovadă, vă refuzați orice urmă de căință. Pot să aflu ce căutați astăzi, sâmbătă pe la ora zece, în Bois de Boulogne, singur? Pe o alee retrasă, circulată.

după cum se știe, de persoane certate cu legea și cu bunele moravuri, de drogați, homosexuali și...

Bărbatul se opri brusc, privind cu un anume subînțeles către femeie. Roger se întoarse cu fața către necunoscut și, după o clipă de ezitare, i se adresă pe același ton egal:

— Fiindcă mă întrebați, și pentru că sunt acum într-o dispoziție specială, care mă îndeamnă la destăinuiți, am să vă răspund, deși nu știu cine sunteți, și mai ales nu știu cum de m-ați văzut în pădure la ora aceea, când nu era nimeni prin preajmă. Decât dacă nu cumva... dar, în fine, să trecem acum peste asta. Adevărul este că la acea oră ies în fiecare zi în Bois de Boulogne, pe aleile din spatele hipodromului, unde, la fel ca și mine, ies în căutare de aventuri ocazionale foarte mulți, bărbați și femei, deopotrivă. Se ascund în spatele boschetelor și își fac semne unii altora, își aruncă ocheade, iar mie îmi place să îi urmăresc, să mă prefac că intru în jocul lor ca în final să îi dezamăgesc. Știu, e și asta un fel de perversiune, se cheamă voaierism, sau scoptofilie, dar este una, după părerea mea, mai nevinovată. Pentru că eu doar privesc la ei cum se tăvălesc pe jos, prin iarbă, dezbrăcați, fără nicio teamă că ar putea fi victime ale căpușelor. Nu suport insectele de niciun fel, am oroare de gândaci, iar căpușele și păduchii îmi provoacă greață.

— Și faci de multă vreme treaba asta? Cum de nu-ți este rușine, cum de nu-ți crapă pielea obrazului seara, când te uiți în oglindă? Mă întreb cum de suporti să te culci în așternuturile tale spălate, parfumate și apretate, după ce ți-ai scos ciorapii din picioare și te-ai spălat pe dinți, după

ce te-ai uns cu alifie și ți-ai fumat pipa, cum poți să te culci alături de conștiința asta neagră ca smoala? Cât poți să fii de vulgar și de decăzut? Cum poți să fii mai dezgustat mai degrabă de niște ființe, parazite, ce e drept, dar care nu fac altceva decât să își urmeze firea lor naturală, decât de niște scursuri ale societății care doar își iau nume de om, dar care fac lucruri împotriva oricărei legi naturale și morale?

— Conștiința mea nu e neagră ca smoala, mie îmi apare albă ca zăpada.

Lângă picioarele celor trei se ivi de nicăieri un câțel comunitar, care se așeză pe coadă și începu să se uite, cu o figură amuzată, pe rând, la fiecare, de parcă ar fi căutat să pătrundă și el direcția și înțelesul conversației.

— Părerea mea, reluă Roger, este că tu ai fost de față când s-a petrecut accidentul.

— Nu eluda, te rog, să-mi răspunzi la întrebarea: de cât timp faci asta? De cât timp îți satisfaci cele mai josnice apucături în Bois de Boulogne? Nu cumva în ziua aceea, când băiețelul tău, scuturat de friguri implora ajutor, tu te masturbai în spatele unui astfel de boschet de rododendron, urmărind cu nesaț doi perversi care își satisfăceau pornirile animalice?

„Habar n-am ce făceam atunci, se gândi Roger, dar pe mine toată discuția asta începe să mă obosească”.

— Ai dreptate, zise Roger, acum îmi amintesc, am fost la pădure. Hai să încheiem discuția. Mă cam doare capul.

— Asta nu poate să rămână așa, zise străinul, ești vinovatul moral pentru moartea fiului tău și pentru destră-

marea familiei tale. Universul întreg cere răzbunare. Îmi permit să solicit aprobare ca să te iau cu mine și să te predau Înaltei Curți de Justiție.

— Ascultă, pedofil spurcat, izbucni deodată fata, care lăcuse o vreme mușcându-și buzele, adresându-se justițiarului de culoarea prafului, să nu crezi că nu te cunosc cine-mi ești, te văd în fiecare zi cum te furișezi printre rododendroni, pândindu-ți victimele, băieți nevinovați în pragul maturității, care nu știu ce e bine și ce e rău, și-i prinzi în mrejele corupției tale. Tu vorbești? Nu cumva tu, cuprins de invidie și umilință, în urma refuzului repetat al acestui om de a te urma în desfrâu, l-ai lovit intenționat cu mașina? Nu cumva tu, care faci acum pe lupul moralist, nu ești altceva decât un criminal? Eu îmi voi permite să solicit aprobare să te iau cu mine și să te predau Înaltei Curți de Justiție.

Câinele comunitar se uita pe rând la cei doi care se certau, înclinându-și alternativ capul, când spre unul, când spre celălalt, pentru a auzi mai bine ce vorbeau. Silueta podului Grenelle se profila către amonte fluviului, puternic și clar luminată de soarele care cădea dinspre vest, iar în spatele lui, estompat, se vedeau podul Bir-Hakeim și piciorul turnului Eiffel. În cele din urmă, câinele își fixă privirea în ochii lui Roger, o privire expresivă, omenească aproape, care voia să pună o întrebare simplă: și acum, ce vei face? În clipa aceea vocile însoțitorilor săi tăcură brusc și o tăcere țiuitoare se așternu peste împrejurimi, de parcă s-ar fi oprit toate mașinile în loc și toate vapoarele și toate motocicletele și toate metrourele și toate eli-

copterele ar fi înțepenit deodată în aer, pe apă, pe sol sau în subsol, așteptând deznodământul procesului.

Ah, prea multe întrebări, la naiba, își zise Roger Breton și porni pe Voie Georges Pompidou, mergând la pas către pod. Pe măsură ce drumul cotea lejer către dreapta, urmând albia Senei, turnul Eiffel începea să se vadă din ce în ce mai bine. În curând începură să se vadă și oamenii de pe ultima platformă de vizitare, ca niște furnici sau ca niște gândaci. Roger ajunsese pe Pont Grenelle și o luă încet pe pasarela pietonală. Ajuns la mijlocul podului escaladă cu un picior marginea pasarelei și, odată ajuns acolo, sus, se uită cu atenție la apa care curgea către Apus, apa aceea măloasă care lua cu sine toate pâraiele și toate excrementele și toate conductele lumii într-un flux unic și impetuos, de nestăvilit, către ocean. El nu era altceva decât o microscopică moleculă de apă, adică doi atomi de hidrogen uniți cu un atom de oxigen, mereu aceiași, din veșnicie până în veșnicie. Dar nu, greșea, unul din cei doi atomi de hidrogen o lua uneori razna, dar în locul lui venea imediat altul și refăcea formația completă. Uneori strângea legături puternice cu alte molecule de apă surori, și stătea așa în amortirea asta vreme îndelungată, că nici nu putea ține socoteala. Mii de ani? Milioane de ani? Dar mereu venea o vreme când se dezlega și o pornea la vale, mereu în curgere. Alteori se înfierbânta, se elibera cu totul din legături și își lua zborul către soare. Atunci era orbitor de frumos, dar se pare că nu era locul lui acolo, căci nu dura mult și era răpit într-o aglomerație mare și întunecoasă de molecule și picături care scoteau scânteii și din care era scuipat înapoi cu furie pe pământ.

Încotro se va duce de data asta? În jos, spre fundul albiei, sau, antrenat de fluxul apei, va ajunge mâine în Ocean, unde, captat de Gulfstream, va călători pe spuma valului până în ținutul ghețurilor veșnice? Și se va odihni, iar odihna aceea va fi deplină.

Botul umed îl apucă de cracul pantalonului cu dinții. În aer, ca un elicopter miniatural, un cărăbuș zbura vesel, bâzâind. În clipa aceea tot vacarmul Parisului erupse din nou, asurzitor. Zâmbi fericit. Doar două spițe ale bicicletei se rupseseră, scăpase foarte ieftin.

Parastas

La zenit, o pasăre de pradă făcea întruna rotocoale, supraveghind culturile din jurul Bălții Albe. Ochii cu iris galben urmăreau tot ce mișca în stuf. De frica lui stăteau iepurii pitiți în iarbă, cu ochii larg deschiși spre cer, iar peștii se afundau în mâl când umbra lui întuneca oglinda apei. Asfaltul negru îi străbătea de la est la vest domeniul, pe care se aflau un lac și două sate, cu oameni, vite, oră-tănii, pisici și câini.

Eretele nu-l scăpa din priviri pe omul care mergea șchiopătând pe marginea șoselei. Gabi Manole pășea încet. Era cald, era miezul zilei, iar insolația îi secera picioarele. Cămașa udă i se lipise de spate iar setea îi ardea măruntaiele. Cuvinte disparate i se învârtteau în creier. În mintea lui Manole, cuvintele erau imagini cu înțelesuri simple. Mâncare. Vin. Sarmale. Se împlinea un an de când murise Ciufoaie ăl bătrân din Grădiștea și fiu-său îi făcuse parastas.

O mașină se apropie din sens opus. Valentin Târtoacă frână brusc și băgă mașina, un Renault Clio albastru, în marșarier, trăgând-o vreo zece metri îndărăt.

— Bă, Vali, într-o zi o să ne omori, așa se conduce pe drumurile astea?

— De ce nu-ți pui, bă, Dorele, centura de siguranță? Ce-s eu de vină că tu nu-ți pui centura?

Mintea lui Valentin, aproape toată ziua, dar mai ales când era la volan, zbura ineluctabil către Anișoara. La nicio fată nu văzuse țâțe mai mari ca ale ei. „Bine, vorbim numai de alea naturale. Care-i tâmpitul, bă, zicea Valentin, care să pună mâna pe silicoane? Când le vezi pe alea de la televizor cum se fudulesc cu bidoanele lor, care-s mai mari... Frate, mi se face rău! Aberații”. Valentin era șofer la o firmă de curierat și distribuia corespondență și coletărie pe ruta Râmnicu Sărat – Brăila.

Cunoștea traseul de la Râmnic la Brăila ca-n palmă. Cea mai dragă îi era bucata de drum de la Grădiștea la Boldu, căci aici peisajul era mai divers. Mai întâi venea o pădure, pe urmă calea ferată cu semafor, după aia mergeai pe lângă Balta Albă, un lac cu apa spulberată de vântul stepei, apoi pământul acela uscat și galben, întinderea selenară pe care nu creșteau decât ciulini. Acu' vreo patru săptămâni livrase corespondență la Amara, o mică stațiune balneară de la malul lacului, și-atunci își zisese: „scrisorile-astea mai pot s-aștepte un ceas sau două. Eu trec în fiecare zi pe lângă lacul ăsta, dar azi nu plec de-aici fără să fac o baie”.

Micul debarcader, cele câteva bărci de pescuit și ștrandul adăpostit de sălciile pletoase, la umbra cărora vreo douăzeci de tineri din satele din jur stăteau la plajă, îi făuseră o bună impresie. Își lăsă hainele pe un bolovan și se aruncă în apă, plonjând cu capul în jos de pe dig, fără alte precauții. Mare greșală. Își dădu îndată seama de

imprudență. Se răsuci în aer, ca să evite impactul direct cu capul și căzu pe burtă. Ceea ce se auzi, când încă se mai afla sub apă, exceptând pleoscăitul penibil, fu explozia de râs a băieților de pe mal.

— Grozavă săritură, zise fata care se apropiase de el, zâmbind, îndată ce ieșise la suprafață. Mi-a fost teamă că o să te spargi în bucăți.

— Ah, m-am speriat că mă lovesc de fundul apei, e prima dată când fac baie aici. Dar e frumos, îmi place. Valentin mă numesc. Din Râmnic.

— Anișoara. Îmi pare bine. De la Boldu.

Așa se cunoscuseră Vali Tortoacă din Râmnicu Sărat cu Anișoara de la Boldu, și de atunci Valentin nu mai avea pace-n suflet dacă n-o vedea măcar o dată la trei zile. De la Grădiștea, îndată ce treceai Buzăul pe podul de beton, drumul te ducea drept în Boldu, printre culturi de grâu, porumb și floarea-soarelui.

Mai avea doar vreo cinci-șase kilometri și savura deja în minte întâlnirea. A doua casă pe mâna dreaptă, exact după bifurcația cu drumul spre Constanța. Nu mai intrase până acum la ea în casă, îi dădea un beep și ea ieșea la poartă. De data asta era însă hotărât să facă pasul decisiv. Scoase un pieptene din buzunar și se privi încă o dată în oglinda retrovizoare, netezindu-și o şuviță de păr. Numai de-ar fi părinții ei acasă!

Șoferul Skodei Fabia ajustă nivelul sonor al radioului cu CD player. Din degetul mijlociu îi alunecă un inel de

inox cu ornament în formă de craniu, puțin cam larg, pe care și-l prinse cu dexteritate între policar și arătător, apoi începu să se joace cu el în palmă.

— Uite, Lenuțo, ce pasăre tâmpită. Ai zice că vrea să se sinucidă, uite cum s-a aruncat în fața cailor, zise Nicu, dând muzica mai tare. Acordurile de bass ale Metalicii făcură să vibreze caroseria.

— Prea tare, îmi spargi urechile, protestă femeia din dreapta, dă naibii aia mai încet. Ce-s urletele astea? Nici nu mai poți schimba o vorbă. Fii atent: Costel mi-a spus că de la un stup scoți treizeci de kile de miere într-o vară, asta înseamnă trei sute de lei. De la cincizeci de stupi, ai cincisprezece mii. Eu am nevoie de bani, de mulți bani. Am copii de crescut.

— Măi, femeie, cine umblă la stupi? Eu nu mă pricep.

— Înveți! Te uiți pe internet, sunt tutoriale pe youtube. Întrebi apicultorii. Să nu mai spui că nu te pricepi.

— Cu cincizeci de stupi în băătătură, o să moară toate albinele până mi se-ncarcă mie youtubul.

— N-am zis să luăm acum cincizeci de stupi. Dă zbie-rătele alea mai încet, ți-am zis, mă doare capul. Luăm numai patru-cinci acum, și după ce învățăm, mai cumpă-răm, mai facem roiuri.

— Și cum îi aducem acasă? Cu mașina asta nu pot să car decât doi stupi odată. Pe bancheta din spate.

— Cum să mergi cu albinele în mașină? Le pui sus, deasupra, pe portbagaj.

— Dar la noi ce-o să mănânce? Aici la Grădiștea e sal-câm, e floarea-soarelui, e rapiță. Dar în grădina noastră? Ce? Regina nopții? Gladiole?

— Nicule, tot timpul îl iei pe „nu se poate” în brațe. În felul ăsta n-o să reușești nimic în viață.

— Nu, Lenuțo, sunt doar realist. Și în plus, Costel nu cred că e dispus să vândă numai patru familii. Ori toate cincizeci, ori niciuna.

Nicu se imagină în halat alb, cu afumătorea în mână, ridicând din stup o ramă pe care albinele stăteau ciorchine. Întrebarea care se punea era: unde-i matca?

Din difuzoare se auzi urlând: „My fingers grip with fear What I am doing here?”

— Lenuțo, mi-e tare teamă în ce vrei tu să te bagi.

— Nu-ți fie teamă, știu eu ce-o să fac. Sunt norocoasă, ai să vezi. Tu fii atent cum conduci! Ce vrea cioara aia? Dă muzica mai încet, ți-am zis!

Caii se smuciră spre stânga la vederea păsării, care plonjă în fața lor, iar căruța pătrunse pe contrasens. Gabi Manole întoarse capul, văzu căruța venind din spate și se retrase un pas către șanț, ieșind din carosabil. Setea devenise chinuitoare, soarele îl ardea în creștet, dar răbdă totul cu gândul la vinul rece și la sarmalele care-l așteptau la pomană. Pe Ciufoaie nu-l cunoscuse el prea bine, știa doar că avea un băiat și-un frate care îi moșteniseră averea. Asta era bine, își zise Manole, căci avea cine să-l pomenească. Zicea și popa la predică: omul toată viața adună, și când pleacă de aici, ale cui rămân? Uite de pildă la Ciufoaie: toate se duc la neamuri. Dar poate-or da și

ele, neamurile ceva săracilor de milă pentru sufletul mortului.

„Un om oarecare a făcut o cină mare și a chemat pe mulți, povestise popa la sfârșitul slujbei. Și a trimis la ora stabilită pe cineva să cheme oamenii la masă, că e mâncarea gata. Dar oamenii au început pe rând să-și ceară scuze: eu mi-am cumpărat pământ și merg să-l văd, a zis unul. Altul: mi-am cumpărat cinci boi, mă duc ca să-i încerc. Iar ultimul a zis: mi-am luat femeie și de-asta n-am să pot să vin.”

„Eu nu-i înțeleg deloc pe oamenii ăștia care caută motive să lipsească de la masă când sunt invitați, își zise Gabi. Eu de pildă, nu lipsesc. M-a chemat omul, apăi mă duc. Nu mai e mult, se văd deja casele din Grădiștea dincolo de pod.

Căruțașul, care observase cetățeanul din față clătinându-se pe lângă șanț și mașina albastră care se apropia din față, nu-și pierdu cumpătul ci trase iute de hățuri, aducând caii pe direcția de mers.

— Hoo, Codruța, mergi bine, uite că vine și mașina, unde vrei să mă bagi?

— Măi, Costele, zise femeia care stătea pe capră în dreapta lui, ia ascultă la mine: moștenirea lu' Ciufoaie nu se împarte și cu Fănel, frate-său mai mic? Ai? Că atunci tre' să-i dăm și lu' Fănel explicații...

— Nuuuu, Marie, la moștenire vin numai copiii, nu și neamurile colaterale, că ăl bătrân era văduv. Acum, eu nu

știu: oare și-o fi făcut fecioru lu' Ciufoaie, Ghiță, succesiunea la notar? Că dacă nu și-a făcut-o, ne va-ntârzia. Nu știu dacă mai putem depune cererea de finanțare luna asta.

— Vezi ce vorbești cu Ghiță la parastas. Întreabă-l de succesiune. De-aia-i bine să-și facă omul actele cât trăiește, nu să le lase în grija copiilor.

— Ptruuu, Olguța, Hoo, hoo, Codruța! Vizitiul își struni cele două iepe în timp ce-și scoase o țigară din buzunarul de la vestă. Mario, cât crezi că ne costă, fă, cadastrul și notarul?

— Pentr-o jumate de hectar? Dar de ce să plătim noi, Costele? Nu vânzătorul tre' să-și facă intabularea?

— Mario, ai dreptate. Dar, mai știi...?

— Dar nu vindem noi pielea ursului din pădure? Dacă nu mai vine rockerul ăla să ne dea avansul pentru stupi, de unde scoatem bani să cumpărăm pământul?? Cincizeci de familii de albine fac fix cât ne trebuie să cumpărăm terenul de la Ghiță. Ce crezi: o să vrea să-i ia pe toți cincizeci?

— Pe toți o să-i ia, Marie, las' pe mine. Ăla habar n-are de albinărit. Știu eu cum să-l iau.

Din față se apropia în viteză un Renault Clio albastru. Tânărul de la volanul său văzuse întreaga scenă cu șoimul care se năpustise în fața cailor, dar mintea lui nu reacționează pe loc, fiind plecată în vizită la Anișoara. Din stânga îi

apăru deodată un boschetar. Puse frână brusc, evitând în ultimul moment coliziunea cu căruța care intrase pe contrasens. Partenerul său de drum fu proiectat cu putere în față, aproape că se izbi cu capul de parbriz, în timp ce Renaultul se opri în scrâșnetul cauciucurilor, care lăsară două urme negre pe asfalt.

— Bă, Vali, într-o zi o să ne omori, așa se conduce pe drumurile astea?

În clipa aceea, Gabi Manole văzu cum câmpul din fața lui se înclină într-o parte în mod bizar, iar orizontul se ridică subit în sus spre înaltul cerului, de parcă ar fi fost mișcat de-un val imens. Întinse instinctiv mâinile înainte și se prăbuși la pământ, cu fața în jos. Nu mai știa prea bine ce căuta acolo pe câmp, doar niște cuvinte îi mai răsunau încă în minte, din cele auzite dimineață la biserică: „Și, întorcându-se, sluga a spus stăpânului său că cei chemați la cină s-au eschivat, fiecare cu problemele lui. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: imediat să ieși în stradă, și toți săracii, orbii, șchiopii și paraliticii pe care-i vezi, adu-i aici.”

Valentin coborî iute din mașină, scoase telefonul și formă unu-unu-doi.

— Urgențe medicale, zise o voce de femeie. Ce urgență aveți?

— Un cetățean e căzut în drum, între Grădiștea și Boldu, la vreo sută de metri de podul peste Buzău. Nu pare că-i lovit.

— Nu, nu-i lovit, nu-i curge sânge, zise și căruțașul, care se oprise alături și coborâse din căruță. Hei, dar asta-i diliul de Gabi, zise.

— Îl cunoașteți? Întrebă dispecera.

Valentin ținea în continuare telefonul la ureche, vorbind în același timp și cu săteanul.

— Da, e Gabi Manole din Boldu, e cam diliu, repetă țăranul.

— Cum adică e diliu? E bolnav?

— Ei, cam așa ceva.

— E băut? insistă vocea de la telefon.

— Nu știu. Respiră. Uite, s-a întors cu fața în sus.

— E pe asfalt? Spuneți-le la oameni să-l dea afară din carosabil. Trimit o ambulanță?

— Auziți, întreabă dacă să trimită o ambulanță, zise Valentin către căruțaș.

— Nu-i cazul, îl cunosc pe taică-su, e din Boldu, o să vină el să-l ia de aici. Sau îl duc eu cu căruța. Dar nu pot acum, că tocmai mă duceam la Grădiștea, la un parastas. Dumneavoastră nu aveți drum spre Boldu? Vă spun eu unde să-l duceți.

— Nu vrea ambulanță, auziți, zic oamenii că îl duc ei acasă, zise Vali în telefon.

— Bine, mulțumesc. Dispecerul închise conversația.

În clipa aceea sosi la fața locului și Skoda Fabia dinspre Boldu, care opri la câțiva metri distanță. Nicu și Lenuța coborâră precipitat, lăsând ușile mașinii larg deschise.

— E mort? Întrebă Nicu. A sunat careva la unu-unu-doi? Ah, dar ăsta-i Gabi Manole, săracul! Ce-o fi pățit?

— Nu, nu e mort. Cred că e din cauza insolației. Ah, doamna Lenuța! Ce faceți, tocmai vorbeam cu soția despre dumneavoastră.

Costel se înclină și întinse mâna respectuos Lenuței și apoi lui Nicu.

Nicu se luminează subit la față.

— Bună ziua, ce întâmplare extraordinară! Lenuțo, du-te-l pe domnul Nicu, apicultorul.

Cei doi își strânseseră mâinile și se apropiară de omul căzut la pământ, care răsufla sacadat și era lac de transpirație.

— Da, confirmă și Lenuța, Gabi Manole e. Îl știu pe taică-su. Ar trebui să meargă cineva să-l anunțe să vină să-l ia de aici. Noi mergem la Grădiștea, trebuie să ne întâlnim cu cineva la un parastas. L-am lua cu noi, dar mai avem pe cineva în mașină. Fata noastră. Domnule Costel, continuă Lenuța, noi am vrea să cumpărăm stupii, dar știți, nu ne-am arunca de-odată la toți cincizeci... nu prea avem mijloace...

— Lăsați, zise Valentin, nu mai chemați pe nimeni, îl duc eu, e-n drumul meu, că merg către Boldu.

— Atunci, așa rămâne, răspunse căruțașul. Vă explic îndată unde să-l duceți. E simplu. Nu-i nimic dacă nu puteți acum, doamnă, zise el către Lenuța. Îmi plătiți jumătate și-mi dați restul la cules, peste patru luni.

Valentin vru să se întoarcă la mașină, dar în clipa aceea fata lui Nicu și a Lenuței coborî din Skoda și se apropie de el, îmbrățișându-l.

— Vali!

— Anișoara! Ce-i cu tine aici?

— Păi mergeam împreună cu mama și cu tata la Grădiștea. Voiam să-ți spun, dar nu m-ai mai sunat.

— Pe bune?! Și eu care mă pregăteam să vin la tine acasă, la Boldu. Ce bine că ne-am întâlnit pe drum. Pot să merg și eu cu voi? Adică, bănuiesc că da, la pomană e primit oricine intră. Dorele, bă, mergem la un parastas? O sărmăluță, un pahar de vin...

Atmosfera se însuflețește deodată, iar Valentin îi cunosc pe părinții Anișoarei, care se arată foarte plăcut surprinși de asemenea întâmplare pe traseu. În cele din urmă se hotărăsc să meargă cu toții la parastas, la Grădiștea.

— Și cu Gabi ce facem? Era bine să fi chemat totuși salvarea, zise Maria. Deci ne-am înțeles? Vă dăm acum banii pentru zece familii, iar pentru celelalte patruzeci, din recoltă. Ne ajutați cu transportul?

— Mai sun odată, zise Valentin. Scoase telefonul și formă unu-unu-doi. Alo, este un om căzut la pământ în zona Grădiștea, la o sută de metri de podul peste Buzău. Are insolăție. Trimiteți o ambulanță?

— Recepționat. Va sosi o ambulanță fără paramedic. Nu dumneavoastră ați sunat mai înainte? E aceeași persoană?

— Da.

Închise.

— Banii pe douăzeci de stupi acum și vi-i aduc acasă cu căruța, rezumă Costel înțelegerea.

Își strânseseră mâinile încă o dată, îl traseră pe Gabi mai spre margine și se suiră în mașini. Plecară toți în aceeași direcție, mai întâi cele două mașini, apoi și căruța. Gabi gemu și se întoarse din nou cu fața în jos. Nu știa cât timp trecuse, poate un minut, poate o jumătate de oră, când vocile din preajmă îl treziră din letargie.

— Tensiune critică. Băgați glucoză. Micro-sângerare buco-nazală.

— E diabetic?

— Nu știm.

— Adrenalină! Pompați! Luați temperatura! De ce n-au cerut medic, dom'le? Repede, repede...

Din cer, ochiul vigilent al șoimului urmărea întreaga scenă. Gabi simți deodată o stare de bine foarte plăcută și se văzu deodată în fața meselor întinse, cu pâine caldă, cu farfurii pline cu sarmale și carafe aburite cu vin rece. Atunci, proprietarul casei aceleia se ridică de pe scaun și zise către oamenii lui: ieșiți la drumuri și la garduri și îi siliți pe toți să intre, să mi se umple casa!

Moara lui Păun

Mama mi-a spus că mai la deal de casa noastră trăia o familie numită Dumbravă. La ei în curte era o mașină veche, mai tot timpul stricată, pe care o repara un mecanic, unul Vasile. Într-una din zile, piesele și sculele stăteau aliniate pe bucata de mușama ca niște soldăței, în șiruri paralele. Vibrochen, chiulasă, pistoane, prezoane, supape, biele, manivele și cuzineți își așteptau rândul în ordine. Fiecare piesă era luată metodic în mână, ștearsă, gădilată, unsă, montată și demontată de câte ori era nevoie până când mișcarea de sus în jos a pistoanelor se transforma corect în mișcare de rotație a vibrochenului.

— Stoichiometric, sto-i-chi-o, de la grecescul stoikheion, care înseamnă element și metron, care înseamnă măsură. Măsura amestecului este: la o parte de benzină, avem paisprezece părți de aer. Înțelegi? Când ai nevoie de mai multă putere, adică atunci când urci la deal, sau când accelerezi, atunci stoichiometria e de unu la doisprezece. Mai puțin aer, mai multă benzină. Dar nici prea multă benzină nu e bună, că atunci motorul se îneacă. Știi, când se îneacă face la fel ca omul: tușește. Ai auzit vreodată motorul tușind?

Lia nu era sigură dacă a văzut vreodată Fordul mergând fără să tușească. De fapt, era convinsă că huruiala aia de semeringuri și rulmenți și fumul gros care ieșea prin fundul mecanic al mașinii erau semnele sigure ale unei bronșite cronice. Stătea de-o parte, la umbra salcâmului, cu mâinile împreunate sub cordonul șorțului de bucătărie, și privea la bărbatul trântit pe spate, cu burta dezgolită, jumătate băgat sub mașină, și își imagina ce s-ar întâmpla dacă, Doamne ferește, hudubaia aia grea de trei tone ar aluneca la un moment dat de pe butuci. Își alunga de fiecare dată imaginea catastrofei din minte, mai înainte ca buturuga din dreapta, aceea de sub roata șoferului, să cedeze. Diafragma și cei doi mușchi abdominali, dreptul și oblicul, desenau pătrățele, trapeze și romburi de fiecare dată când mâna lui Sile se întindea după câte vreo sculă.

— Uite, vezi țeava asta? Pe aici circulă un lichid care acționează frânele. M-ai întrebat aseară la film, ce a pățit mașina lui Cary Grant, că nu mai putea s-o oprească la vale. Asta a pățit. În timp ce-i turnau whisky pe gât lui Roger Thornhill, spionii i-au tăiat conducta asta. Lichidul de frână s-a scurs pe jos și mașina a rămas fără frâne. Acum o să mă întrebi, a continuat Sile după o scurtă pauză, cum se face că, deși era beat mort, Cary Grant nu a pățit nimic?

Întrebarea asta era pur retorică, și Lia nu s-a sinchisit să răspundă. Ideea că Cary Grant ar fi putut pieri într-un stupid accident la începutul filmului *La Nord prin Nord-Vest* era pur și simplu ridicolă.

— Mașina asta e un Ford model 1938, cu patru cilindri pe benzină, o mașină foarte bună pentru drumurile noastre, deși e un pic ruginită. Are loc pentru unsprezece persoane, în afară de șofer. Lia, după ce o fac, dacă pui o vorbă bună pe lângă nea Gicu, te rog eu, să mă lase și pe mine să o conduc, o să te duc într-o plimbare, până unde vrei tu. Până la moara lui Păun. Vrei?

Tubulara de cînșpe a scos un ultim clinchet, aterizând pe mușama, după care Vasile s-a extras târâș de sub caroserie. Și-a șters fruntea cu mîneca și a privit-o de jos în sus, de la pantofii roz, cu vîrf ascuțit, la fusta cloș cu floricele mov pe fond oranj și până la bluza cu bulinuțe ver-nil. Lia stătea cu picioarele încrucișate, într-o poziție cuviincioasă. Avea, cu toate acestea, un aspect ștremgăresc, băiețos, asta era și din cauza pletelor blonde care îi atârneau până mai jos de urechi, unde se arcuiau provocator cu vîrfurile spre afară, se gîndi bărbatul, în timp ce-și ștergea mîinile de unsoare. S-a așezat pe scaunul de la volan, și-a crăcănat picioarele ca să ajungă la pedale și și-a întins mîinile îmbrățișînd volanul, ca un șofer de cursă lungă. Cum ar fi, s-a gîndit, să bage acum în marșarier, să o salte pe Lia pe locul din dreapta și să iasă în trombă pe poarta largă de la stradă și să facă la dreapta spre centrul satului?

În curtea largă, unde, când ploua, se făcea mocirlă, printre găini, rațe, găște și curcani, fata lui nea Gicu Dumbravă reprezenta un ghiocel pitit sub frunze moarte, sau mai bine, își zise Vasile, un bujor de munte crescut într-o rîpă. Soarele care căzuse într-o rînă și stătea să apună

peste culmea Dealului Căpățânii făcea ca umbre lungi să brăzdeze colbul bătăturii. Două rândunele cu gușă roșie ciripeau pe antena aparatului de radio, o sârmă bine întinsă între doi corcoduși, de la un capăt la altul al curții. De la unul dintre pomi, antena cobora oblic până la ferestra de la bucătărie, unde, pe pervaz, odihnea un radio Stassfurt pe lămpi, cu butoane din bachelită maro, din difuzorul căruia se auzea o muzică hârjăită de fanfară.

Muzica s-a întrerupt fără preaviz în momentul în care un bărbat neras, cu mustață zburlită, îmbrăcat cu un maiou spălăcit, prin găurile căruia smocuri de păr cărunț evadau la vedere, și-a făcut apariția în cadrul ferestrei. Omul a trecut iute cu privirea de la Sile la Lia și înapoi la Sile, a hârâit scurt și a scuipat o flegmă. Șoferul a tresărit la auzul imprecăției care începea cu „grijania” și se termina cu „păduchii”, și-a luat mâinile de pe volan și s-a prelins afară din mașină, făcându-se că cercetează îngrijorat mânerul portierei. Ca un gest subtil de apărare, dar care semăna foarte bine cu unul de nesupunere, fata și-a îndreptat spatele și și-a încrucișat mâinile la sân. Întâlnind privirile semețe ale Liei, stăpânul casei a simțit imediat că are de înfruntat doi inamici în loc de unul, așa că și-a strivit între dinți înjurătura care urma să țâșnească și s-a întors cu spatele. Din aparatul de radio, o voce mobilizatoare chema țărani la muncă pentru strânsul ultimelor chintale de varză timpurie. „Pe tot întinsul patriei, răsună bombastic vocea din difuzor, Cooperativele Agricole de Producție lansează apeluri la întrecere socialistă. Astfel, pe primul loc în recoltarea...”.

— Nu știu, bre, nea Gicule, ce tot ai cu mine, de te legi mereu de mine, ce ți-am făcut? Lasă, că o să fie mai bine când oi pleca eu de la matale, că or să mă ia în armată la toamnă, și atunci să văd eu cine-ți mai rânește ca la porci toată mizeria din curte și cine-o să-ți mai repare rabla asta, zău așa! Vorbele au fost însă rostite ori foarte încet și cu fereală, ori Gicu Dumbravă plecase de la fereastră, fapt este că Sile nu a primit răspuns.

Seara, adunați la lumina lămpii cu gaz în jurul mesei din bucătărie, familia, compusă din Gicu, soția Leontina și Rozalia, fiica de douăzeci de ani a soților Dumbravă, sorbeau zgomotos din linguri de lemn laptele în care înota un boț fierbinte de mămăligă. Oamenii mâncau în tăcere, cina tihnită era un ritual păstrat cu sfințenie în casa lor. Toate supărările de peste zi trebuiau uitate, toate grijile, nimic nu trebuia să tulbure pacea așternutului. Cu capul aplecat deasupra farfuriei, Lia se gândea la viitorul pe care și-l plănuise: terminase Școala profesională de asistente medicale și urma să intre la Spitalul comunal, pe post de moașă. Zâmbi la gândul că avea să aducă pe lume toți bebelușii care se vor naște de la toamnă în sat. Dar pe al ei, și atunci zâmbetul i s-a șters de pe chip, pe al ei cine-l va aduce?

Leontina Dumbravă, o femeie timorată, cu privirile veșnic plecate în fața bărbatului, avea inima sfâșiată între dezideratul ca fiica ei să fie mulțumită și fericită alături

de bărbatul pe care-l iubea, pe de o parte, și supunerea și teama datorate soțului, pe de altă parte. Fire simplă și sinceră, chipul Leontinei era ca o carte deschisă. Ducea limba la gură privind cu coada ochiului când la Lia, și atunci fața i se înmuia de milă și de întristare, când, cu oarecare asprime și îngrijorare, către Gicu.

Fiica unor țărani înstăriți, care avuseseră mai înainte de comuniști trei hectare de pământ în centrul satului, bașca han și cârciumă unde trăgeau negustorii care veneau duminica în târg, Tina îl luase pe Gicu din dragoste curată, deși părinții ei o promiseseră unui tânăr seminarist, viitorul popă la biserica nouă din sat.

Gicu, deși era conștient că o furase pe Leontina de la casa ei fără acceptul socrilor, părea, la rândul lui, a nu mai fi dispus să rabde același afront din partea unui derbedeu fără căpătâi, un muncitor plătit cu ziua, un sărăntoc cu turul pantalonilor cârpit, cum era Vasile Strâmbei. Atent la orice se întâmpla în gospodăria lui, fin observator al psihologiei nevestei și fiicei, Gicu știa totul. Nu se puteau ascunde de el. Faptul că Leontina îi ținea partea fiică-si împotriva lui nu era o noutate. Răbdase cât răbdase, în speranța că femeia se va da până la urmă pe brazdă și se va alinia cum se cuvine la regulă. Nu era mânios pe Lia, fata era încă necoaptă la minte, dar ce nădejde să mai pui în educația primită într-o familie dezbinată, în care tatăl familiei nu este în stare să-și disciplineze soția?

Nu a dat niciodată cu palma în nevestă sau în fiică. Se încrezuse prea mult în puterea de convingere a prestanței sale. Considera că forța fizică era deja prea mult, o între-

buințare excesivă a puterii și autorității sale. Și ce va face după aceea, dacă nici bătaia nu va fi convingătoare? Urmărea cu coada ochiului cum expresia de pe fața Tinei se schimba alternativ, de la milă și dragoste la revoltă și dezaprobare și simțea cum mânia, sfânta mânie masculină îi aprinde flăcări sub frunte. Palmele au început să-l ardă și pumnii i s-au strâns într-un gest reflex, și s-a gândit o clipă că s-ar mai putea abține, dar nu s-a mai putut, mânia era deja mult prea mare.

Pumnii încleștați au lovit simultan în masă cu toată forța celor nouăzeci și cinci de kilograme și farfuriile cu lapte și strachina cu mămăligă opărită au sărit în aer și s-au împrăștiat peste tot, pe pereți, pe dușumea, pe rochiile și fețele femeilor, care s-au apărat cu mâinile încrucișate, urlând de spaimă și de durere. Leontina s-a dat îndărăt cu scaunul și a țipat, „bărbate, ai înnebunit?”, Lia s-a ridicat și a fugit afară, trântind ușa după sine, cu ochii în lacrimi. Auzea din spate, din bucătărie, cum tatăl ei arunca vesela de pe masă și spărgea totul, farfurii, pahare, castronul cu lapte și oala cu ciorbă, urlând într-una că el nu vrea să-și dea fata după un păduche, că el nu pentru ăsta a strâns avere, ca să-și rădă păduchele în urma lui, la cârciumă, cu toți derbedeii din sat, uite, cum l-am făcut eu pe gușat, i-am luat și fata și averea.

Lia s-a sprijinit cu fruntea de caroseria ruginită a Fordului, hohotind de plâns, și a plâns astfel până ce i s-au uscat lacrimile din ochi. Iar la sfârșit s-a oprit din plâns și a îmbrățișat mașina într-un ultim gest tandru, de parcă toate suspinele i-ar fi încăput în habitacul întunecat și ar fi vrut să le păstreze așa, pentru totdeauna, ca mărturie, iubitului.

Zorii zilei au strălucit ca întotdeauna, impersonal și nepărtinitor, pentru toată lumea. Cocoșii au cântat în coteț, Leontina a ieșit în curte și a dat drumul la găini, la rațe și la găște, a vărsat grăunțe în cratița ciobită în jurul căreia s-au înghesuit toate ciocurile hămesite, a mers după aceea și a turnat zer cald amestecat cu tărate în hârdăul din care porcii au început de îndată să clefăie. A deschis ușa văcuței, care aștepta în liniște să-i vină rândul să fie mângâiată pe spinare și să i se arunce brațul de fân proaspăt cosit. Cine te va mai scoate astăzi la pășune, Domnica? Oftă, gândindu-se că n-ar vrea să-l mai vadă pe Sile intrând în curte, cel puțin nu în dimineața asta, câtă vreme Gicu nu s-a apucat încă de treabă și nu și-a schimbat gândurile. Îl auzea pe bărbat trântind capota mașinii și înjurând pe lângă ea, în timp ce dădea la manivelă. Spre ușurarea femeii, motorul a început să huruie monoton, și în curând auzi bine cunoscutul scârțâit al porților de la stradă, semn că Gicu pleca în țarnă la munca pământului.

Mașina asta, parte a zestrei de la părinți, fusese, până la venirea comuniștilor, mândria comunei. Făcea ruta Dumitrești-Râmnicu Sărat și retur, o dată pe zi. Taică-su avea șofer angajat, îl plătea cu salariu fix, trei sute de lei lunar. Când au venit rușii le-au rechiziționat-o, pe urmă le-au dat-o înapoi, ca să le-o ceară după aia comuniștii pentru C.A.P. Din fericire nu s-a mai înființat C.A.P.-ul, dar a fost cât pe ce. Oricum, cu timpul mașina a îmbătrânit, ca orice lucru, și acum Gicu mergea cu ea în țarnă și căra prune, mere și fân pentru vită.

Leontina a trântit ușa grajdului în urma ei și a revenit în băătăură. Gicu plecase și închisese poarta de la drum, iar în curtea rămasă pustie orățăniile scurmau țărâna în legea lor. În prag, palidă, Lia privea cu ochii goi orizontul, acolo unde cerul se îngâna cu pământul, în vârful dealului Căpățânii, unde se întrezărea, stingheră, moara de vânt a lui Păun.

Pe drumul de căruță care urca dealul Căpățânii erau făgașe adânci, creste ascuțite de noroi uscat, care se sfărâmau sub roți. Motorul protesta, ambalat la maxim. Era proiectat pentru șosele asfaltate, de oraș, nu pentru muncile astea grele, de tractor. Dar, cui îi mai păsa? Sile mișca fluierând volanul când la dreapta, când la stânga, ocolind gropile și făgașele cele mai adânci. Cu fiecare cotitură vârful dealului i se părea tot mai apropiat, dar știa că asta nu este decât o iluzie optică. Profilul dealului este convex, nu poți să tragi o linie dreaptă din creștet până la poale, din cauza asta nu poți să vezi vârful Căpățânii atâta timp cât urci. Sile fusese bun la geometrie, a vrut să facă Politehnica, la București. Chiar s-a înscris la examen, la facultatea de Mecanică. A luat examenul. S-a prezentat în prima zi de cursuri, la adunarea festivă, când a venit Gheorghiu-Dej și a cuvântat în fața studenților. A doua zi, însă, a decis să renunțe la studii, cel puțin deocamdată. S-a gândit că nu are cine să-l întrețină. Mătușa lui, țăța Lina, sora maică-si, de care nu-și aducea aminte, era cerșetoarea satului. Nu

că i-ar fi fost rușine de asta. Orice sat își are săracii săi, și țăranii nu-și lasă săracii să piară de foame. Dar el năzuia să iasă cumva la lumină.

Și, pe urmă, a primit și ordin de recrutare. A mai venit și vestea că Lia rămăsese grea. Prea multe deodată. Nu putea să-și pună, cum se zice, mâinile în fund, să lase treaba încurcată în urma lui și să plece. Plus și războiul cu nea Gicu. Cum avea s-o întrețină pe Lia, dacă taică-su ar fi dat-o afară din casă, cu burta la gură, după cum o amenințase?

Cu gândul la nea Gicu, și la întâlnirea avută cu el dimineată, Sile fredona într-una melodia aceea veselă a lui Constantin Drăghici: Nicio dragoste, la la la la la, nu e mai frumoasă, la la la la la... ca dragostea noastră, la la la la la la la... Dimineată, când s-a prezentat, cum era învoiala, în fața porții lui Dumbravă, și a văzut Fordul ieșind din curte, i-a făcut semn cu mâna, ca să-l întrebe pe patronul lui ce treabă îi dă pentru ziua de azi. Gicu s-a dat jos din mașină, i-a întins mâna, gest carte l-a descumpănit pe Sile, și i-a spus încurcat că îi pare rău că s-au luat ieri la ceartă.

— Ce ceartă, bre, nea Gicule, eu n-am zis nimic de matală, i-a zis Sile, dar Gicu i-a retezat-o scurt: lasă, lasă, uite, ia cheile mașinii și du-te în deal să-mi strângi niște fân pentru vacă, și pe urmă când vii stăm la un pahar să discutăm ceva, bine? Bine, nea Gicule, a răspuns tânărul și a zburat ca din praștie, cu gândul la discuția de după masă cu viitorul tata socru. Acum, ajuns în vârful dealului, aripile negre ale morii lui Păun stăteau agățate în văzduh ca niște elitre de cărăbuș mort. De partea cealaltă a dâmbului

morii, drumul cobora abrupt până la Podul Trestiei, un podeț de lemn aruncat peste smârcurile unde se pierdea pâraul Motnăului.

Sile întoarce mașina într-un ocol larg, cât să îmbrățișeze cu ochii toată panorama largă a văii Râmnicului, dar ceva nu pare să fie în regulă. Fordul nu vrea să mai răspundă la comenzi. Pedala de frână se duce moartă până la fund, spicele de grâu copt sânt culcate la pământ în goana mașinii, în timp ce malul coboară în fața lui tot mai abrupt. Părăsind drumeagul de căruță, mașina se duce la vale pe versantul dealului. Sile deschide portiera și începe să urle tare, după ajutor, însă își dă seama cât de inutile sunt strigătele sale. Se uită în jos, pământul fuge acum cu șaptezeci de kilometri la oră pe sub mașina care face salturi înalte de un metru, sărind peste bolovani și stânci ca peste niște trambuline. Acum ori niciodată, se gândește, cu cât întârzie decizia cu atât mașina va prinde o viteză mai mare. Se apucă cu mâna stângă de capotă, își face semnul crucii cu limba pe cerul gurii, și, când Fordul este în aer, se pregătește să se arunce în gol. Mașina, însă, are alte planuri. După ultima voltă prin aer, se întoarce cu o sută optzeci de grade și aterizează cu botul în pământ, după care începe să se rostogolească la vale ca nebuna în jurul axei longitudinale.

La câteva zeci de metri, în fundul văii, este mlaștina fără fund, din care nimeni, niciodată, nu a mai ieșit. De ce oamenii ăștia necugetați au construit un drum care se sfârșește într-o mlaștină, se gândește Sile, fără să mai țină seama că el a părăsit de mult orice drum și se află acum

pe izlaz, care e teritoriul caprelor. Prins sub bordul stâlcit, Sile nu-și mai simte picioarele de la mijloc în jos, iar în brațe nu mai are destulă putere ca să se tragă afară din cabina care se tot rostogolește. Ah, de s-ar sfârși cândva, cât mai repede, se gândește, ca să pot sta liniștit și să mă organizez. O să găsesc eu o modalitate de a ieși afară din sicriul asta zburător, își zice. Și, într-adevăr, nu a mai trecut mult timp și hurducăturile au încetat cu totul și o liniște perfectă a înconjurat și a sugrumat motorul Fordului, care s-a zbătut o dată sau de două ori și a tăcut definitiv. Cu o în-cetineală metafizică, de sfârșit de lume, pasta verzuie urca, milimetru după milimetru pe lângă șasiul înfipt într-un unghi de patruzeci și cinci de grade.

Sile nu a păstrat însă mânie și dorință de răzbunare în suflet. Și-a privit cu seninătate moartea apropiindu-se de el cu pași înceți, oarecum resemnat, iertând toate, tuturor. Acestea sunt însă numai simple prezumții ale consătenilor, adânc mișcați de tragica soartă a tânărului, întrucât nimeni nu a reușit să scoată la lumină epava microbuzului și cadavrul lui Sile. Nimeni nu a putut să verifice așadar adevăratele cauze ale morții tânărului, dacă a fost o crimă, sau un accident, sau o defecțiune a automobilului, sau, Doamne ferește, sinucidere.

Gicu Dumbravă, ca ultima persoană care l-a întâlnit în timpul vieții, a declarat că a rămas stupefiat la aflarea veștii. Nu se poate, a zis, când ne-am despărțit i-am spus că îl aștept să punem nunta la punct. Urma să o facem în toamna asta. În niciun caz nu poate fi sinucidere. Cu siguranță, un defect mecanic a fost, eu i-am zis mă, băiete, fii atent

ce faci acolo, când repara la motor, că poți să faci moarte de om. Nu m-a ascultat...

Lia a căzut din ziua aceea bolnavă la pat și a zăcut șapte săptămâni. Au dus-o la oraș, i-au făcut spălături stomacale, i-au făcut perfuzii. Umbla vorba că a vrut să-și ia zilele din cauza inimii frânte, și că a lepădat un copil.

Coana Tina nu a vrut să spună absolut nimic. Se uita toată ziua cu ochii roșii de plâns în zare, unde se vedea moara lui Păun sub streășina cerului. După doi ani s-a hotărât să doneze, împotriva protestelor soțului, bucata de pământ din deal mănăstirii Poiana Mărului, unde a lăsat un pomelnic de pomenire veșnică pe numele lui Vasile Strâmbei. Revenită după trei luni acasă, Lia s-a angajat moașă la spital și a adus pe lume câteva sute de copii până în ziua de azi. Nu s-a măritat niciodată.

Rețeaua de socializare

1

Guguștiucii de sub streășină se opriseră din foială de mai bine de un sfert de oră. Către ora 3 a dimineții, când Antares se pregătea să se ascundă sub orizont, liniștea nopții fu sfâșiata de un țipăt isteric.

— Alexandre, Alexandre, scoală-te! Daniela a fugit de acasă!

— Cum adică, a fugit de-acasă? Bărbatul se ridică din așternuturi, cu cearceaful în cap, rotindu-și ochii bulbucați în întuneric.

— Așa bine, a fugit cu derbedeul ăla de pe Facebook. A lăsat o scrisoare, uite:

„Dragă mamă, dragă tată, m-am săturat de certurile interminabile din casă și de starea asta de încordare și nesiguranță pe care mi-o transmiteți, involuntar. Știu că mă iubiți și că decizia mea vă va provoca suferință și întristare, dar n-am cum să fac omletă fără să sparg ouăle, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Încercați să depășiți noua criză cu aceeași demnitate de care ați dat dovadă și până acum. Eu plec cu Jamie. Nu mă căutați. Daniela.”

— Who the fuck is Jamie?

Femeia aprinsese lumina din plafon și stătea cu telefonul mobil îndreptat în mod inutil către bec. Ecranul radia o lumină rece și indiferentă, a cărei intensitate scădea după fiecare cinci secunde de inactivitate a degetului.

— Jamie este într-o relație de trei luni cu fiica ta. Așa apare în pagina ei de Facebook. Dar tu n-ai de unde să știi, tu te uiți doar pe saitari porno.

— Bine, dar unde e? În România sau în Bangladesh? Ca să știi unde să mă duc s-o caut.

— N-ai auzit că nu trebuie s-o cauți? Ce mai întrebi? Du-te mai degrabă la Emil ăla al tău și lasă-mă-n durerea mea.

Alex Derviş era un om ca toți oamenii, cu probleme financiare. Avea o fată în clasa a douăsprezecea la liceu, o nevastă cicălitoare acasă și trei pisici veșnic gestante. Bugetul lui de familie era de patru mii de lei pe lună, acoperit în proporție de optzeci și cinci la sută din leafa sa de taximetrist și cincisprezece la sută din cursele fără bon de casă de marcat. Noile majorări ale accizei pe tutun, creșterea euroiului și a prețului benzinei, precum și majorarea TVA-ului cu cinci puncte procentuale îl băgaseră groaznic în corzi. Deficitul lui bugetar se estima la douăzeci la sută.

Alergase mai întâi la Banca din colțul străzii.

— Vreau să-mi deschid un atelier de termopane, explicase Alex Derviş ofițerului de credite, care îl asculta atent, cu un laptop Lenovo în față. Vreau să-mi cumpăr o mașină pentru debitat și profilat termopane, second-hand. Posed spațiu, am un apartament la parter, cu balcon. Aș avea nevoie de vreo sută de mii de Euro.

Ofițerul de credite analiză dosarul, îl trimise apoi la Centrală, iar după două săptămâni Centrala răspunse: se acceptă împrumutul, cu următoarea condiție: clientul să semneze un bilet la ordin avalizat în favoarea Băncii, fără dată, fără sumă.

Copilul cerea de mâncare, nevasta solicita bani pentru coșniță, pisicuțele voiau numai Whiscass. Domnul Derviș semnă trata, banii intrară în cont, contul avea un card, cardul avea un cip. Criza economică și înmulțirea peste măsură a termopanelor din oraș conduseseră în anul următor la prăbușirea afacerii. Unii întreprinzători particulari se reprofilară în scurt timp pe covrigi și gogoși, alții pe plăcinte, dar asta ar fi însemnat alte utilaje, alte investiții. Alex Derviș își băgase din nefericire toți banii în mașina de făcut ferestre din PVC. Începu de atunci să trăiască cu grija zilei de mâine, căci în orice zi se putea întâmpla ca Banca să-și ceară banii înapoi.

Peste câteva luni, într-una dintre sâmbete, Alex încărcase din supermarket coșul cu KiteKat pentru pisici, mezeluri pentru nevastă și copil și bere pentru el. La casa de marcat însă, cardul îi fu respins. „Restricted operation” citi pe recipisa imprimată de POS, și un fior de gheață îi săgetă șira spinării.

Cu inima cât un purice, în ziua următoare făcu o vizită de curtoazie Băncii, să vadă ce se întâmplase. La Bancă, fiind duminică, găsi închis. Domnul Derviș era însă un om cu frica lui Dumnezeu. Auzise că documentele cu cip erau însemnate cu pecetea diavolului, 666. Cu o ultimă licărire de speranță în suflet, și cu ultimii litri de benzină

în rezervor, Alex merse la mănăstire la Techirghiol să se spovedească. O măicuță îi arată însă regulamentul categoric afișat la intrare: dacă ai documente cu cip, sau biometrice, nu primești dezlegare de păcate, până nu renunți la plastice. Omul aprinse o lumânare și merse la Altar cu un pomelnic în care se ruga pentru izbăvirea de vrăjmași. Cuviosul părinte îl sfătui ca, până ce va primi ajutorul sfinților, să întreprindă chiar el ceva concret împotriva respectivilor vrăjmași. Așa că, în seara aceleiași zile, Alex căută pe Google cuvântul „avocat”.

— M-am dus la mănăstire să mă rog să mă scoată din cursa asta în care am căzut, se căină Alex, a doua zi, avocatului Iftode, al cărui birou fusese cel mai prompt în a-l programa pentru audiență. Să mă spovedesc, adăugă. Nu au mers termopanele deloc, am dat faliment, iar datoria de la Bancă a rămas întreagă. Mă aruncă ăștia în stradă. Nu mai am nădejde deloc, unde să merg, dacă nu la biserică? Nevastă-mea e sceptică, nu crede în chestii de-astea, cu pecetluirea, cu numărul Fiarei, dar mie mi-e frică de așa ceva. Tocmai de aia am zis să merg la mănăstire. Călugării mi-au răspuns cum mă așteptam, că m-am închinat la Mamona pentru bani. Că m-am pecetluit. Că nu pot să mă dezlege de blestem și nici la slujbe nu mă pot primi. Până nu renunț la card. Adică până nu rambursez datoria Băncii. De unde, dacă nu mai am nimic?

Domnul Derviş își pusese capul în palme și ofta îndelung, cu ochii pironiți în tavan.

— Off, off, ce năpastă a căzut peste mine așa, din cer. I-am zis părintelui de la mănăstire: nu mai am din ce trăi,

trebuie să fac ceva, să muncesc. Mă alungă nevastă-mea din casă. Apartamentul e al ei, moștenit de la socru-meu. Atunci, călugărul mi-a sugerat cu blândețe să mă mut la țară și să mă apuc de muncit pământul. Dar ce, parcă avem loc toți oamenii din țară la munca pământului? Aș avea eu vreo câteva hectare moștenire, pe lângă Dunăre, dar nu am utilaje să le lucrez.

Iftode începuse să citească încă o dată documentele prezentate de Alex, de data asta cu mai multă atenție. Ca și cum și-ar fi amintit ceva, se întrerupse pe la mijlocul paginii și zise, după câteva clipe:

— Dar n-am înțeles, până la urmă, de ce te-ai dus la mănăstire? N-ai preot la tine în cartier? Cum, care canoane? Și unde ai mai auzit dumneata că se aplică așa canoanele, fără cercetare? Și fără a se dovedi culpa?

Avocatul continuă cu lectura contractului de împrumut și a somației executorului judecătoresc. Când termină, își trase nițel ochelarii mai jos de pe nas și privind peste ramele de ebonită, spuse:

— Domnule Derviș, soluția în problema dumneavoastră este divorțul. Depuneți de comun acord cu soția o cerere de divorț și, concomitent, înaintați tranzacția de partaj, prin care cedați soției toate bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea indiviză a soților, în speță apartamentul, mașina și utilajele de termopane. Chiar și casa părintească moștenită de la țară, în comuna Capidava. Cum împrumutul este pe societate și soția nu a fost parte semnatară în contractul de împrumut, și nici nu a girat, banca nu se poate îndrepta împotriva ei. Toate aceste de-

mersuri vor rămâne bineînțeles strict formale, dumneavoastră urmând a vă desfășura viața și activitățile obișnuite ca și până acum.

Avocatul se ridică în picioare și își introduse documentele în geanta voluminoasă din piele maron.

— Depunem cererea de divorț mâine, la Tribunal. Reușim garantat, au mai fost cazuri. Despre onorariu, luați vă rog legătura cu secretara mea. Ah, și să nu uit, zise din ușă. Așa scrie în regulamentul mănăstirii, să renunțați la card? Înseamnă că precis nu poate fi vorba de pecetea *aceea* despre care scrie în Apocalipsă, căci pecetea *aceea* e definitivă, nu-i așa?

Domnul Derviș simți că i se ridicase o greutate de pe piept. „Cu adevărat, gândi el, cardul ăla a avut un cip malefic, chiar dacă nu era încă pecetea *aceea* din Apocalipsă. O să vând mașina de termopane, voi plăti avocatul și voi aplica la o măsură de dezvoltare rurală. N-am cine știe ce teren arabil, dar cu banii de la Fondurile structurale îmi cumpăr tractor, iar restul de teren îl iau în concesiune”, își făcu Alex Derviș planul. Pentru prima dată după multe zile de neodihnă, adormi zâmbind. Se visa deja fermier, călare pe tractor.

În ziua următoare se dusesse din nou la Bancă, dar de data asta la una concurentă.

— Da, domnule Derviș, planul dumneavoastră poate deveni realitate. Vă stăm la dispoziție cu Programul Operațional Sectorial pentru dezvoltare durabilă în agricultură. Pentru achiziția unui tractor, a unei combine și a unui camion din fonduri europene nerambursabile, avem

nevoie de aportul dumneavoastră de cincizeci și cinci de mii de euro, pe care tot noi vi-l procurăm, grație unui credit pentru nevoi personale. Semnați doar acest bilet la ordin avalizat în favoarea Băncii noastre și mâine veți avea banii și veți putea plăti avansul pentru utilaje. Aveți un cont deschis la noi? Dacă nu, vă deschidem unul imediat, și vă dăm și un card din care puteți să faceți orice plăți doriți la magazine.

Inspectorul de credite de la Bancă zâmbi larg și îi întinse domnului Derviș o ceașcă de cafea filtru cu lapte condensat și șervețel.

În dimineața următoare, domnul Derviș se trezi din nou lac de transpirație, dar senzația de panică nu mai era indusă de permanentul coșmar al datoriilor, ci de vocea iritată a nevastei, care îi suna cu obstinație de câțeva vreme în urechi:

— Alexandre, Alexandre, scoală-te, dormi ca un nesimțit, și fiică-ta iar a luat un patru la trigonometrie. Nu te interesează nimic, i-ai luat laptop și stă toată ziua și toată noaptea pe Facebook, nu te interesează cu ce golani și infractori se conversează, o să rămână corigentă, dar tu, nu, ție nu-ți pasă de nimic. Ție să-ți fie bine, tu să nu fii deranjat. Stai toată noaptea pe internet și te uiți la filme porno, iar ziua dormi.

— N-am bani de meditator, iar eu nu mai știu să fac probleme de trigonometrie, am uitat formulele. Apropo, Roxandra, știi ce mi-a spus avocatul? Că cel mai bine divorțăm.

— Da, sigur, întotdeauna avocații recomandă divorțul iar stomatologii extracțiile dentare. Nu ți-e clar? Ca să-și facă de lucru...

— Ascultă-mă mai cu atenție, replică Alex pe un ton neutru, judiciar: eu îți cedez ție tot: apartament, mașină, utilaje, copil, tot, tot, și banca nu mai are ce să-mi ia. Înțelegi? Că numai eu am semnat pentru împrumut. Azi am vorbit să depunem cererea de divorț la Tribunal. Din culpă comună. Peste două săptămâni suntem divorțați.

2

Ceva, ceva bănuia Ruxandra, dar nu știa exact cu ce se ocupa soțul ei pe internet.

Lui Alex încă nu-i venise să creadă că după treizeci de ani i se ntâmplase așa minune de la Dumnezeu, ca să-l întâlnească pe Emil Cambera, în carne și oase. Când era copil, prin clasa a șasea, Alex trimisese la revista Luminița o caricatură și desenul lui câștigase premiul întâi la un concurs. Revista îi publicase numele și adresa iar după vreo două săptămâni se pomenise acasă cu o scrisoare. Pe plic era adresa lui: Derviş Alexandru, sat Capidava, județul Constanța, scrisă cu o mână de copil. Expeditorul era unul Emil Cambera, din orașul Tășad, județul Bihor. În plic găsisse o foaie de caiet dictando umplută cu un scris stângaci și ușor agramat, dar care dezvăluia un caracter sincer și dornic de comunicare:

„Dragă Alex, scria Miluță, în primele mele rânduri ale scrisorii vei afla că eu sunt bine, sănătos și totul e bine până în prezent numai că până în aceste zile când scriu scrisoarea nu am mai scris nicio scrisoare până acum”. Miluță continua cu un clasament personal de cântăreți și

actori și încheia cu unul de fotbaliști: „Fotbalul sportul cel mai mult îndrăgit de mine se apropie de sfârșit și se apropie ziua când vom afla cine e cel mai bun fotbalist al anului 1970. După părerea mea Cornel Dinu, Dumitrache, Radu Nunweiller se vor bate după acest frumos succes”. La sfârșit, Miluță încheia cu o mică strofă sentimentală de despărțire:

*Te sărut numai prin carte
Căci de mine ești departe.
Ți-aș trimite-o sărutare
Încărcată cu parfum
Dar tu ești prea departe
Și se scutură pe drum.*

La vremea respectivă, scrisoarea primită de la Emil îl bucurase pe Alex mai mult decât premiul acordat de revista Luminița. Corespondența dintre cei doi continuă apoi neîntrerupt vreme de trei sau patru ani. Păstrase cu grijă toate scrisorile primite într-un sertar din casa părintească de la Capidava.

Anii trecură și Alex uită complet de vechiul lui prieten epistolar. Cu câteva săptămâni în urmă, trecând pe acolo ca să caute un arendaș, dădu din întâmplare peste pachetul de scrisori, pe care le reciti cu un fior nostalgic. „Ce-o fi făcând Miluță acum, oare mai trăiește?” Și i se făcu un dor teribil de anii copilăriei.

Alex constatasese că subiectele lor predilecte de discuție erau, deloc surprinzător, calamitățile vremii, fotbalul, cântăreții și actorii.

„Am primit scrisoarea ta, scria altădată Miluță, și m-am bucurat nespus de mult aflând că te simți bine împreună cu familia ta și că la voi la Capidava nu au ajuns apele (în acel an fuseseră mari inundații în țară). Nici în Tășad nu au fost inundații, ci Tășadul e tot acela dinainte.

Datele pe care le ai despre echipa României sunt greșite. România ocupă locul 10 la egalitate de puncte și gol-averaj cu echipa Belgiei, nu locul 6 cum mi-ai scris tu (ceea ce era explicabil, deoarece corespondența făcea o săptămână pe drum). Dintre jucătorii români cel mai mult mi-a plăcut Dinu și Dumitrache care au jucat pe “Monumental Jalisco” din Guadalajara (tocmai se desfășura Campionatul Mondial de fotbal din Mexic).

Actorii mei preferați de filme sunt: Alain Delon, Jean Marais, Jeanne Moreau și Rita Pavone (asta era mai mult cântăreață, dar jucase și în vreo două filme).

Aș fi curios să aflu părerea ta. Eu închei mica mea scrisoare dorindu-ți vacanță plăcută, plină cu surprize plăcute și fericire!

Miluță Cambera, Tășad, Bihor, 7 decembrie 1970.”

În urma recitirii scrisorilor din sertar, dorința întâlnirii de-adevăratelea cu prietenul său din adolescență i se aprinse în suflet lui Alex. Și atunci îi veni ideea genială de a-l căuta pe internet. Chiar dacă Miluță însuși nu ar fi fost un surfer obișnuit al internetului, va fi existând totuși o șansă ca cineva care-l cunoaște să-i citească postarea. Își cumpără un laptop, își făcu un cont pe Facebook și începu prin a posta următorul text:

„Acesta este un apel către oricine îl cunoaște sau a auzit de Emil Cambera din Tășad, Bihor, ca să-l roage să

ia legătura cu mine. Pe Miluță eu nu l-am cunoscut personal niciodată, ci doar am corespondat cu el, din clasa a VI-a până în clasa a VIII-a. În clasa a VIII-a, prin decembrie, firul scrisorilor noastre s-a întrerupt. Patru ani mai târziu, fiind în clasa a XII-a, am făcut o excursie la Oradea, prilej cu care am mers și la Tășad, în speranța de a-l întâlni. Am întrebat oamenii din sat dar nu am aflat nimic concludent. Unii ziceau că îl cunosc, dar din descrierea lor se părea că este vorba despre o confuzie de persoane. Eu căutam un băiat de 16-17 ani, nu un adult. Alții ziceau că a părăsit Tășadul cu mai mulți ani în urmă iar cineva mi-a spus chiar c-ar fi murit.”

După trei zile de la publicarea anunțului, Alex primi un e-mail neașteptat de la un necunoscut. „Stimate domnule Derviş, numele meu este Iulian Jude. Am citit postarea de pe pagina dumneavoastră despre Miluță Cambera și da, cred că pot să vă dau o mână de ajutor ca să-l depistați. Întrucât sunt născut în Tășad, și am și o vârstă apropiată cu a lui, voi face niște cercetări discrete în weekendul care urmează și vă voi informa de îndată ce voi afla ceva. Cu stimă, Iulian Jude.”

Informarea de la Jude veni peste alte trei zile, și consta într-o pagină din Monitorul Oficial, cu datele de înmătrulare la Registrul Comerțului a societății comerciale SC Mil Com Impex SRL, cu sediul în Oradea, având ca asociat unic pe Cambera Emil, născut la Tășad. În ziua următoare Alex îl contactă pe Miluță pe Messenger și astfel legătura lor se restabili, de astă dată on-line, adică practic instantaneu.

„Dragă Miluță, îi scrisese Alex a doua zi, când o să reușesc să scap de belelele astea în care m-am băgat, primul lucru pe care o să-l fac e să-mi iau o săptămână de concediu și să vin la tine la Oradea, la Băile Felix, să mă bălăcesc toată ziua la ștrand. Precis că o să mă bombăne nevasta, că sunt un trântor și nu mă gândesc decât la relaxare, dar asta e, mai bine cicălit decât îmbolnăvit de stres. De fapt, fosta nevastă, așa, între ghilimele. O să-ți povestesc atunci mai în de-amănunt, când o să ne întâlnim, ce și cum, cu termopanele, cu executorii, avocații și divorțul. Abia aștept să ne vedem, după treizeci de ani de la schimbul nostru de scrisori.”

Într-adevăr, după două săptămâni de la depunerea cererii, previziunea lui Alex se îndeplini.

— Derviş Alexandru și Derviş Ruxandra, în cauză de divorț.

Grefiera luase dosarul din stiva din fața ei și îl înaintase judecătorei. În sala de judecată, aerul devenise irespirabil, înăbușitor. Vreo șaptezeci de inși stăteau înghesuiți unii în alții pe scaune sau pe băncuțe fără spătar. Avocații intrau din când în când în încăpere cu o figură preocupată, dădeau un răspuns lapidar sau făceau o solicitare către instanță și părăseau apoi sala cu același aer important, strângând la piept o mapă doldora de documente.

Prima înfățișare la tribunal fu și ultima.

— Onorată instanță, ne-am înțeles între noi în privința partajului și a încredințării copilului minor. Rog să luați act de această tranzacție, zise Alex, înaintând președintei de complet pagina iscălită de el și de Ruxandra, prin care declarau că hotărâseră ca Alex să-i lase soției sale apartamentul, mașina și toate lucrurile importante din casă, enumerate în tabelul anexat, cu tipul, marca, valoarea și data cumpărării fiecăruia.

— Nu se poate lua act de tranzacție decât după ce hotărârea de divorț va rămâne definitivă. Aveți dreptul la recurs.

— Onorată instanță, declarăm că renunțăm la recurs. Dorim ca judecarea să se facă în procedură de urgență. Dorim ca instanța să ia act de partaj așa cum a fost redactat de către părți. Aveți la dosar cererea și declarația.

— Apropiați-vă! Zise judecătoarea, cu un aer îngrijorat. Alex și Ruxandra se apropiară cu greu de pupitrul judecătoarei, ridicând un rând întreg de oameni în picioare. Scaune hârșăite pe podea, haine și genți scăpate pe jos.

— Să înțeleg că doriți cu orice chip să divorțați? Nu există cale de împăcare?

— Nicidecum. Am epuizat toate posibilitățile de dialog și de conviețuire. Trăim separat și rugăm cu respect să ne acordați divorțul neîntârziat.

Judecătoarea privi atent în ochi pe fiecare din cei doi soți și spuse solemn:

— Rămâne în pronunțare.

Alex și Ruxandra văzură că grefiera luă alt dosar din stiva de pe masa ei, pe care-l depuse în mâna judecătoarei.

— Asta ce vrea să însemne? Se aprobă divorțul, sau nu?

— Rămâne în pronunțare. Veți primi hotărârea în plic acasă sau o veți găsi pe websitul Tribunalului.

Zilele se scurgeau încet. Alex se perpelea de nerăbdare zi și noapte în pat, așteptând sentința. Ruxandra era tot mai exasperată văzând apatia în care se complăcea soțul ei. Într-una din zile, nu mai răbdă și izbucni:

— Alexandre, fiică-ta a înnebunit de tot! În loc să-și vadă de școală, că rămâne corigentă, ea stă toată ziua pe chat cu un individ de nouăzeci de kile. I-am văzut poza pe Facebook.

— I-ai spart parola de Facebook a Danielei? Făcu Alex absent, în timp ce urmărea cu privirea o muscă ce căuta disperată o cale de evadare prin fereastra închisă.

— N-a fost nevoie, că și-a făcut postările publice.

— Apropo de Facebook, zise bărbatul, îndreptându-se către frigiderul din care extrase o cutie de bere, mi-am găsit pe net un fost amic din școala generală, cu care am corespondat când eram mic. E tocmai în Oradea. Nu l-am văzut niciodată. Cred că o să mă duc să-i fac o vizită.

— Auzi, știi ce? N-ai putea tu să pleci de tot și să nu te mai întorci? Avocatul ăla a avut o idee foarte bună cu divorțul, până la urmă.

— Ți-ar surâde ideea să rămâi cu el și cu toate bunurile în posesie? S-ar putea să te ia chiar și așa, la second hand, în condițiile astea. E criză.

— Nu mă duce în ispită, întoarse femeia pe un ton iritat. S-ar putea să se împlinească dorința ta.

Peste câteva zile, domnul Derviș găsi în fine în cutia de scrisori mult așteptata hotărâre de divorț, prin care ră-

mânea sărac lipit, fără altă avere decât ceasul de la mână și verigheta de pe deget, simbol la care putea să renunțe. Aripă simți că-i cresc până la cer. În aceeași noapte deschise laptopul și un nou mesaj zbură către Bihor:

„Dragă Miluță, voi veni să te văd ca să stăm de vorbă mai pe îndelete, cât de curând. De fapt, sunt nevoit să vin chiar mâine. Nevastă-mea m-a dat afară din casă. O să-ți povestesc în detaliu când ne vom vedea. Vin cu trenul, mâine la ora șapte dimineața voi fi în Oradea. Așteaptă-mă la gară.”

Dar nu era singurul din familia sa care se gândise la plecare. A doua zi fu sculat devreme de strigătele de panică venite din camera fetei.

— Alexandre, scoală-te! Daniela a fugit de acasă!

3

În ziua următoare, la ora șapte dimineața, trenul inter-regio 1741 se târa anevoie prin suburbiile Oradei. Alex aștepta deja pregătit în fața ușii vagonului, cu geanta de voiaj agățată de umăr. Nu dormise mai deloc toată noaptea, de teamă să nu rămână în tren și să se trezească în Ungaria. Pe peron, în dreptul primului chioșc de ziare, zări un cetățean cu șapcă roșie pe cap.

— Miluță!

— Alex!

Cei doi alergară unul spre altul cu brațele deschise și se îmbrățișară emoționați, apoi se priviră îndelung, cu lacrimi în ochi.

— Măi, Miluță, îmi pierdusem nădejdea că ne vom mai vedea vreodată! Atâta amar de vreme! Treizeci de ani! O viață de om.

— Da, nici eu nu mai credeam, răspunse Emil. De ce n-ai mai scris? Am tot așteptat să-mi răspunzi la ultima scrisoare.

— Da' cine mai știe de ce n-am mai continuat? Eram într-a opta, învățam pentru admitere la liceu, n-am mai avut timp. Mai bine, spune, cum e viața ta acum?

— Cum să fie, ca orice viață de om. M-am însurat, am făcut un copil, acum e mare. Am un băiat. E luptător de wrestling la un club. Tu?

— Și eu. O fată. O să-ți povestesc, dar dă-mi ceva de mâncare mai întâi, că sunt lihnit. Ai avea unde să mă ții? Nevastă-mea m-a alungat de-acasă. Fiică-mea a fugit și ea cu un golan, nici nu știu unde e. Am dat faliment. Nu mai am nimic, da' nimic. Tot ce-am avut a luat banca și restul i-am cedat nevestei. Am divorțat. Miluță, ai în fața ta un om terminat. Ai milă de un om terminat! În numele vechii noastre prietenii, nu mă alunga în stradă! Muncesc, fac treabă, orice.

Miluț oftă. Pentru câteva minute se lăsă tăcerea, timp în care cei doi se îndreptară către mașina lui Cambera, aflată în parcare din fața gării.

— Alex, tot ce am eu e și-al tău. Necazul e că nici eu nu mai am nimic. Aveam zece hectare de arabil retrocedate după Legea 1 și am făcut dosar de finanțare europeană pentru înființare fermă de vaci. Am făcut credit la bancă pentru cei cincizeci la sută partea mea. M-am îm-

prumutat cu cincizeci de mii de euro. A venit criza aflatoxinei și am pierdut două miliarde. Exact cât era împrumutul de la Bancă. Acum nu mai știu ce să fac.

— E jale mare. Asta e selecția naturală în capitalism. Cu cât ești mai jos, cu atât te afunzi mai mult.

— Corect. Aia mari, multinaționalele, nu au nicio greață cu criza. Pentru că ei, cel mult își închid o fabrică, o reprezentanță, acolo. Se pot restrânge și tot supraviețuiesc. Dar noiăștia mici, murim de tot. Nu mai avem unde să ne restrângem.

— Păi da. Alexandru își vârâse mâinile în buzunarele pantalonilor și se uita pierdut după mașinile care circulau pe stradă. Și acum eu ce să fac? Zise, într-un târziu. Unde să mă duc?

Mașina se opri pe o alee dintre blocuri. Cambera arăta cu degetul o fereastră.

— Aici stau. La etajul patru.

Cei doi coborâră din mașină și intrară în bloc. Miluță se opri în fața apartamentului său și introduse cheia în broască. Cheia însă refuză să intre. Mai încercă cu altă cheie, dar nimic. În cele din urmă, începu să bată cu pumnul în ușă.

— Pesemne nevastă-mea a uitat cheia în broască pe dinăuntru, zise.

Cineva din casă se uită pe vizorul ușii.

— Miluță, tu ești?

— Da, Mărie, deschide, naibii, ușa!

— Miluță, zise Măria scoțând capul prin ușa întredeschisă, am crezut că, odată divorțați, ai plecat definitiv de acasă. Am schimbat și yala de la ușă. Ce mai vrei acum?

— Cum, femeie, să plec de-acasă? Ești într-o ureche? Unde să mă duc? N-am vorbit așa, că îți cedez ție apartamentul numai pe hârtie, ca să nu ni-l ia banca? Cum să crezi așa o prostie, că ți l-am dat de tot?

— Nu știu, mă, Miluță, ce-am vorbit noi. Am uitat, că, de, îs cam bătrână de-acum și nu mai am ținere de minte. Eu mă iau după acte, care acte spun altceva.

— Bătrână-bătrână, dar te trage așa să rămâi singură ca să-ți refaci viața cu altul mai tânăr. Că acum ai averea ta, nu? Ar fi și păcat să nu profiți.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, zise Alex, cred că am nimerit într-un moment nepotrivit. Adevărul e că eu sunt în fix aceeași situație ca și Miluță. Am divorțat formal și am cedat apartamentul neveste-mii. Doamnă, trebuie să acceptăm în viața noastră și divorțul comercial, ca metodă de lucru a mediului contemporan de afaceri. Soția mea a înțeles pe deplin și a acceptat.

— Soția dumneavoastră e o femeie cu capul pe umeri, replică Măria. Pe noi însă ne-au depășit complet problemele. Acum, colac peste pupăză, ne-a dispărut și băiatul de-acasă de patru luni de zile. Parcă l-a înghițit pământul. Nimeni nu știe nimic. L-am dat în căutare internațională, în toată Uniunea Europeană, dar nu mai avem speranțe. Decât dacă nu cumva se ascunde el, cu bună știință. Doamne, sper să nu i se fi întâmplat ceva rău! Suntem disperați, așa că vă rog să ne înțelegeți dacă suntem așa de nervoși.

— Mărie, zise Miluț Cambera, noi vorbim întruna și-l ținem în picioare pe bietul om, care a mers toată noaptea cu trenul, tocmai de la Constanța. Cât ai făcut pe drum?

— Vreo douăzeci de ore. Eu nu am știut, Miluță nu mi-a spus nimic, zise, adresându-se Măriei, vă rog să mă iertați că am dat așa buzna în viața dumneavoastră. Și eu am necazuri grave, dar văd că ale voastre sunt la fel de mari, dacă nu și mai și. Fiica mea a dispărut abia ieri. Optsprezece ani, în clasa a doispea. Nu am dat încă declarație la poliție, că nu s-au împlinit trei zile de la dispariție. A lăsat un bilet, așa că sunt ceva mai liniștit. Se întoarce ea, când o începe să rabde de foame.

— Ei, spune! Cum așa! Tineretul din ziua de azi, parcă sunt nebuni, nu alta. Jamie, băiatul nostru, tot așa, douăzeci de ani. Nu a lăsat niciun bilet. S-a supărat într-o zi că i-am zis de ce nu-și caută serviciu, și dus a fost. Nu mai există, dom'le, cum era înainte, spiritul tradițional. Nu le mai stă gândul la părinți, la familie. Când eram eu...

Nevasta lui Miluță așeză pe masă cele de trebuință, adică o pâine mare, ardelenească, o sticlă de palincă, o bucată de slănină și niște ceapă.

— Cum ați spus că-l cheamă?

— Jamie. De la Jamil. Înseamnă „chipeș”. Ne-a plăcut numele acesta arăbesc. L-am conceput într-o excursie în Dubai și în amintirea acelei vacanțe...

Cei trei luară loc iar Măria puse pe masă friptură la cup-tor, cozonac și vin roșu. Alex își scosese telefonul din buzunarul de la spate și se îndreptă către gazda sa.

— Alex, adevărul e că Miluț mă pusese de ieri în gardă că urma să-i vină un prieten. Așa că m-am pregătit. Ce voiai să-mi arăți?

Pe ecranul mobilului era fotografia unui tânăr cu plete blonde și o bărbuță șaten-light. Ochii lui sulfuroși, de un

albastru intens, nefiresc, păreau că sticlesc dintr-un univers paralel. Măria alunecă pe spate și se prăbuși fără cuvinte într-un fotoliu. Avea lacrimi în ochi. Puse telefonul lui Alex la piept, între sâni, presându-l cu ambele mâini.

La ora unsprezece în aceeași noapte, Alex și Miluță se suiau în trenul intercity Oradea-Constanța. Aveau de mers nouăsprezece ore până la destinație, timp suficient pentru ca cei doi să încropească un plan de bătaie.

Când trenul opri în gara Constanța, primul și singurul punct înscris în planul lor era să meargă a doua zi dimineață la mănăstire, la Techirghiol, ca să facă rugăciuni pentru găsirea copiilor.

Interviu cu un anarhist

— Părinții mei nu au avut credit la bancă. Nici bunicii nu au avut. I-am cunoscut, am stat de vorbă cu ei despre acest subiect, și mi-au spus că nici părinții și nici bunicii lor nu avuseseră credit. Mai mult: am făcut cercetări de arhive și am descoperit că nici cu trei sute de ani înainte strămoșii mei nu au avut. Și atunci: cum își construiau case? Pentru că toată lumea avea casă, nu era nimeni fără casă.

Când eram mic, tot ce nu înțelegeam o întrebam pe tanti Eufrosina și ea îmi răspundea.

„Tanti Eufrosina, cât costă o casă?” am întrebat-o eu odată.

„Mult tare, băiete. Tac-tu și-a făcut casă pe terenul pe care i l-am donat eu, o mie de metri la marginea orașului.”

„Și cine n-are teren să dea la copii, ce face ?”

Erau unii care își făceau o căsuță tocmai hăt, departe, în câmp, în fâneată sau peste șapte munți și-o vale-adâncă, fără utilități și fără drum de acces. Dar ce, parcă în oraș erau utilități peste tot? Nici acum noi nu avem canalizare și apă. Iar ăia cu cablul TV au monopol, fiind unicul dis-

tribuitor de pe strada noastră. Ne bagă numai posturi ca Taraf și 24 h Manele.

„Cât costă o mașină mică ?” am insistat eu.

De mic m-au preocupat banii. Deși banii sunt un mijloc, o unealtă, procurarea lor mi se părea și atunci mult mai importantă decât ceea ce vrei să faci cu ei. Tânjești după o casă cu șarpante grenă, îți dorești o mașină nouă, cu tapițerie din piele oliv și faruri strălucitoare? Te cred, e normal, orice bărbat își dorește așa ceva. Dar multă lume pune greșit problema: nici casa și nici mașina nu sunt ținte în viață, ci contul din bancă.

„Tanti Eufrosina, socrul meu, atunci când o să mă fac eu mare și va lucra ca șofer la o mină de uraniu în Munții Apuseni, că așa mi-ai spus tu mai demult, o să aibă casă? Ce părere ai?”

Rușii scoteau uraniu de la noi din munți și făceau bombe atomice să le dea la americani în cap. Lucrul la mină era bine plătit, și dacă rezistai zece ani puteai să strângi bani pentru un loc de casă.

„Nu când o să te faci tu mare, Cristi, ci chiar acum, când noi doi stăm aici de vorbă, el tocmai conduce un camion cu minereu de uraniu. Când o să te faci tu mare, mina aia o să fie închisă și socrul tău nu va mai conduce basculantele în Munții Apuseni, ci autobuze cu călători la Slobozia, dar atunci va fi prea târziu, pentru că uraniul are perioada de înjumătățire lungă și o să vadă el ce înseamnă asta. Dar e prea devreme să-ți faci griji de pe acum, mai e până la anul 2000 o viață de om. Dar trece și asta”

„Anul 2000 nici n-ajungem nici nu trecem, așa mi-a spus mie Victoraș că scrie în cărțile vechi de la biserică.

Bunica lui Victoraș a citit. O să vină Anticrist. Și ce dacă vine Anticrist? De-aia nu mai pot eu. Tata are bani la bancă și o să cumpărăm mașină mică, știai ? La anu' ne cumpărăm, așa a zis."

Nu-mi plăceau camioanele, scoteau fum mult și zdrăngăneau.

„Mașina mică merge pe asfalt. Mergi cu ea la mare, la munte, n-ai treabă. Un Fiat 1300 sau un Renault 16 costă zece mii de lei, dacă tata pune în fiecare lună o sută de lei la CEC, asta înseamnă că în zece ani o să aibă banii de mașină. Un an deja a trecut”.

De la gârlă se auzeau râsete de copii și pleoscăitul apei, când se aruncau ăia mai mari în cap de pe stăvilă. Auzeam vocea lui Victoraș cum mă striga: Cristi! Cristi!

Mai erau până în anul 2000 o căruță de ani. Nu veniseră încă băncile să ceară de la mine datoria suverană a Greciei, nici Anticrist, și nici n-aveam nevoie de bănci.

— Cam așa sunt amintirile mele din perioada aceea, dacă asta voriați să auziți de la mine. Am fost antisistem încă de atunci, tanti Eufrosina m-a educat în spiritul acesta.

— Tanti Eufrosina se pare că v-a fost într-adevăr un fel de mentor și confident pe când erați mic. De unde vine legătura aceasta?

— Vine de acolo că eu nu am avut o familie tradițională. Se spune că am fost înfiat, sau găsit la ușă într-un coșuleț, sau chiar pluteam pe apa Dâmboviței într-un coș de papură. În orice caz, coșul de papură este factor comun în toate istoriile astea. Nu mi se cunosc părinții biologici. Dar asta nu înseamnă că nu am avut. Eu cred, orice s-ar spune despre mine, în procreația naturală.

— Ce frumos! Cristian Antioh, copil din flori! Totuși, cum ai cunoscut-o pe Eufrosina?

— Era o bonă care avea grijă de mine, o dată pe lună. Cred că era o prietenă de familie a cuplului care m-a adoptat, eu așa o țin minte. Spun cuplu, deoarece părinții mei adoptivi erau doi, adică doi soți. Faptul că aveau același sex nu contravenea însă deloc Constituției, deși, din punct de vedere legal, era și atunci imposibilă adoptarea unui copil orfan de către un cuplu de homosexuali. De aceea m-au ținut ascuns până la doisprezece ani și am fost educat în toată această vreme de tanti Eufrosina în spirit liberal. Ei îi datorez spiritul meu liberal. Eufrosina, care era domnișoară bătrână, avea o cățelușă pekinez oloagă și un motan cu cataractă, pe care îi plimba noaptea pe bulevard. Pe cățelușă o chema Tina, de la Tina Turner, deoarece avea părul creț. O ținea într-un coșuleț. De atunci datează respectul și simpatia mea pentru minorități. Pentru cei care ies din comun, care nu respectă standardele, inclusiv cele antropometrice. Pentru imigranți, pentru executații silit, urmăriți penal, schismatici, sociopați și scientologi. Lăsând însă gluma la o parte, ei îi datorez cel mai mare ajutor pe care l-am primit în cea mai grea perioadă a vieții mele, perioada când mi-am pierdut vederea. Dar nu vreau să vorbesc acum despre asta.

— Ok, îți respect dorința. Apropo de standardele antropometrice. Ai și o teorie specială legată de măsurile ideale ale trupului uman? Există niște zvonuri, te-aș ruga să le confirmi sau să le infirmi.

— Nu e nimic nici de confirmat, nici de infirmat. Pur și simplu, este realitatea nudă. Nu știu de ce s-a făcut din

asta un caz internațional. Am luat un metru de croitorie și m-am măsurat. Am mai spus și pe blog, datele mele antropometrice sunt publice. Dar nu atât măsurile mele contează, adică ba da, contează și ele, dar nu într-atât încât să le idolatrizeze cineva. Înălțimea: 184 de centimetri, circumferința brațului: 74 centimetri, circumferința gâtului: 44, pieptul 135, talia 93, coapse 60, gamba 43. S-au trezit însă niște deștepți care au zis: nu există așa ceva, indicele Pignet este aberant, Raportul Manouvrier este ridicol, Formula lui Lassabriere nu funcționează în parametri normali, astea sunt numerele unui monstru uman. Eu, monstru uman? Uită-te la mine: arăt eu a cimpanzeu?

— N-aș zice. Totuși, aceste numere însumate nu dau decât 633. De unde atunci toată isteria asta...

— Ai dreptate, până la 666 mai trebuie 33 de centimetri. Adică exact mărimea penisului meu. Această lungime nu am divulgat-o însă eu personal, ci niște paparazzi care m-au fotografiat pe gaura cheii, știi...

— Aha!

— Într-adevăr. Fan-clubul meu, care se constituise între timp într-o asociație nepatrimonială și non-profit, și care își alesese ca siglă numărul 633 înscris în cerc, s-a spart în două la aflarea acestei noutăți. Aripa conservatoare a rămas fixată pe numărul 633, dar radicalii s-au rupt de trunchiul ortodox și au adoptat numărul 666 înscris în pentagramă. Aceasta este adevărata istorie. Pe urmă, tot ce a urmat, cu luptele de stradă și mitingurile de protest, căderile de guverne, de astea ne aducem aminte cu toții.

— Urâtă istorie! Privind înapoi, nici nu știi cum am supraviețuit acelor vremuri. Cristi Antioh, Antioh Chris-

tian, sau chiar Anticrist, așa cum te numesc detractorii – cum preferi să ți se spună?

— Cei care îmi zic Anticrist sunt niște proști. Eu sunt un biet nevăzător. Cei care și-au făcut din mine un simbol al luptei lor, au făcut-o fără să-mi ceară acordul. Nu sunt eu responsabil de doctrina lor, mă dezic în public, în clipa asta, de toți ultrașii cu fulare maro, veste galbene, cămăși negre sau eșarfe violet care zbiară pe străzi în clipa asta și care dau foc la imigranți și incendiază Parlamentul. Nu, eu nu am cerut niciodată interzicerea avorturilor, nici confiscarea averilor ilicite, nici impozitarea Bisericii, nici interzicerea căsătoriilor gay, nici obligativitatea serviciului militar, nici fără penali, nici punctul opt, nici parlament mono, bi- sau tricameral, nici ieșirea din Europa, nici stoparea tăierii pădurilor. Apropo, ieșirea din Europa e o prostie, după părerea mea.

Eu nu am venit în lume să aduc dezbinarea și războiul, ci pacea.

— Așadar, tu ai venit în lume ca să-i aduci omenirii un mesaj? Pot să dau asta pe post? Sună într-adevăr ca o revelație ceea ce spui. Stimați telespectatori, Anticrist o spune cu gura lui: El este noul Mesia!

— Să nu cumva să spui așa ceva! Eu am avut o copilărie nefericită. Am fost orfan. Părinții nu m-au dat la școală. Băieții râdeau de mine. Îmi agățau bilețele la spate pe care scria „sunt popo”. Știi ce înseamnă să râdă copiii din cartier de tine, să cânte în urma ta: „po-po-po – popăza din tei?” Nu ai de unde să știi. Câte umilințe am îndurat, Doamne! Unde sunt azi aceia care și-au bătut atunci joc

de mine? Presupun că tac mâlc, nu suflă o vorbă. Cine ar avea acum curajul să spună: eu l-am împins pe Christy de a căzut cu ochii în șipicile gardului? Cine ar declara acum: eu l-am lovit, eu i-am pus piedică, sau eu l-am scuipat? Sau: eu l-am mânjit cu căcat la gură?

— Dar tu, presupun că știi cine sunt aceștia! Nu i-ai mai reîntâlnit după aceea, după ce ai ajuns celebru, datorită blogului tău, care a schimbat, iată, fața lumii? Și nu e doar o metaforă asta, e purul adevăr.

— Poate că da, poate că nu. Vreau însă să știi un lucru: eu nu am păstrat supărare. Eu am iertat. Tușa Eufrosina m-a învățat să iert. A fost una din învățăturile ei de căpătâi.

— Foarte frumoasă învățătura mătușii tale. Ai pomenit de mai multe ori de prietenul tău Victor. Ai avut, deci, și prieteni care nu te-au dezamăgit?

— Victor a fost singura rază luminoasă din acea perioadă cenușie a vieții mele. Nu vreau să vorbesc mai mult despre el, deoarece este un capitol încheiat și dureros. Spun doar atât: nu a suferit.

— Ah, deci a murit? Îmi pare sincer rău!

— Nu... adică nu știu. Doar în mintea mea. E mort pentru mine.

— M-am liniștit, e deci vorba de o figură de stil. Înțeleg că te-a făcut să suferi, până la urmă, și el?

— Acum nu mai sufăr, din cauză că l-am iertat. Toți aceia care m-au făcut să sufăr cândva sunt morți pentru mine. Și de atunci n-am mai auzit nimic despre ei, niciodată. Dar i-am iertat. Dacă nu știai, nevăzătorii „văd” în continuare, în felul lor. Noi avem mereu o reprezentare a

realității. De pildă, eu mi te reprezint acum pe tine ca o fetiță cu părul vopsit în două nuanțe: galben ca lămâia la bază și albastru ca lavanda la vârfuri. Ai jumătatea dreaptă a craniului rasă, iar din partea stângă o meșă de păr atârână pe dreapta ca o creastă de pupăză. E din cauză că imaginea asta a puzei mi-a rămas pe retină și orice aș face nu pot să mi-o șterg. Ai niște ochelari cu lentile foarte mari, ovale, cu ramă de os, și un tricou negru cu mâneci scurte, pe care este imprimat textul „who’s your daddy?”, care ți-a ieșit din pantaloni, lăsând jumătate din fese la vedere.

— N-am putut să te păcălesc. Exact așa arăt, sunt consternat! Exceptând faptul că sunt bărbat, nu femeie.

— Exact asta am spus și eu. O fetiță. Mă bucur că, încă o dată, intuiția mea și vederea panholistă pe care mi-a inoculat-o mătușa Eufrosina funcționează fără greș.

— Vederea, care? Cristi Antioh, mi s-a părut că ai afirmat că ai un anumit fel de vedere. Asta ar explica multe. Despre ce e vorba? Pot să am acum exclusivitatea acestei știri?

— Ca să... ce? Ca după ce s-a spus despre mine că sunt fiu de cățea, și așa e, pentru dușmani eu sunt fiu de cățea, deși mama a fost femeie, să se spună că banul e ochiul dracului în sensul adevărat al expresiei? Pentru că, uite, vezi tu banul acesta de un dolar? Ce e desenat pe el? Vezi aici piramida cu un ochi?

— Doamne, da, o văd! Chiar e un ochi acolo!

— Păi da, cum să n-o vezi, doar ești văzător. Află că eu văd prin ochiul acesta. Cumva, nu știu cum, nu mă în-

treba, că e un mister dincolo de puțința mea de explicare, eu percep în mintea mea tot ceea ce vede ochiul acesta. Și de aceea te-am văzut așa cum arăți.

— Extraordinar! Stimați telespectatori, Cristi Antioh, un om mereu surprinzător, șochează din nou cu o mărturisire incredibilă. Un cip inserat într-o bancnotă de un dolar, o mini-cameră de luat vederi...

— Bullshit! Nu mai minți poporul, n-am spus așa ceva. Eu văd prin toate bancnotele, nu contează cupiura. Cip, auzi!

— Cine e, domnule Antioh, în definitiv, această mătușă Eufrosina? Din câte mi-ai relatat despre ea, e o ființă cu calități ieșite din comun. Prin ce anume îți este mătușă: e sora sau verișoara vreunuia dintre părinții tăi adoptivi? Pentru că așa s-ar înțelege din ceea ce ai povestit până acum despre ea.

— Iar îmi răstălmăcești cuvintele. N-am spus niciodată că era rudă cu părinții mei. De fapt, nici nu sunt sigur că se cunoșteau. Acum, pentru că m-ai întrebat, eu nu îmi aduc aminte să-i fi văzut vreodată împreună. Amintirile mele despre ea sunt complet deosebite de amintirile celorlalte, cele împreună cu părinții sau cu copiii din cartier. Parcă ar fi din altă viață. Tușa nu apare niciodată alături de ceilalți din viața mea, asta vreau să spun. Suntem doar noi doi. Și întotdeauna restul peisajului e învăluit în ceață. Și luna, da, luna plină lucește în mijlocul bolții cerești.

— Încă un mister pe cale de a fi elucidat, stimați...

— Lasă prostiile! Nu va fi elucidat nimic, pentru că nici eu nu sunt edificat complet. Ziua mea nu a sosit încă.

Simt că în mine ard niște secrete care ajung până la temeliiile lumii. Cine sunt eu, care e destinul meu, nu am aflat încă. Îmi ard palmele de fiorii nerăbdării. Știu că sunt sortit pentru lucruri mari. Dar tușa îmi dă puțin câte puțin de fiecare dată. O singură lecție pe lună.

— Încă te mai întâlnești cu bona?

— Oh, ba bine că nu! Chiar și acum simt fiorii aceia pe spinare, simt cum mi se ridică firele de păr de pe mâini de nerăbdarea întâlnirii cu ea. O forță crește în mine ca un talaz ce stă să inunde orizontul, și, dacă nu m-aș împotrivi, totul s-ar face praf și pulbere sub ochii mei sticloși. Dar ziua mea nu a venit încă.

— Stai calm. Poate că ziua aceea nici nu va veni vreodată. Zici că încă te mai vezi cu mătușa. Secrete care ajung la temeliiile lumii, talazuri înfiorătoare, stimați telespectatori, începe să-mi fie teamă de pașnicul Antioh Cristian, cel pe care îl știm cu toții din emisiunile de talk-show TV, și ale cărui postări pe blog și pe Facebook le citim ca pe sfintele Scripturi în fiecare zi. Cristi, ce ne va aduce ziua de mâine? Un ultim cuvânt pentru telespectatorii Liberty TV, te rog!

— Cine știe?

— Când va veni mătușa? Îmi faci și mie cunoștință cu ea?

— ...

— Stimați telespectatori, Cristi Antioh s-a închis în tăcerea lui și nu vrea să-mi mai răspundă. Camera pe mine! Eu, Emanuel Egist și operatorul Iacob Abraham încheiem aici interviul realizat cu celebrul vlogger care își zice Anticrist și vă dorim noapte bună. Taie!

— Jake, ai din întâmplare ceva de mâncare în mașină? Am o foame de lup. Microfonul ăla mai prinde ceva? Ține-l deschis, poate mai scoate ciudatul ăla vreo vorbă. Vai, dar ce lumină e afară, nici n-ai zice că e trecut de unșpe noaptea. Ce? E lună plină? Mi se părea mie că ciudatul devenise prea excitat la urmă. Am vorbit azi cu Manole de la Contabilitate să-mi dea un avans la concediu, să mă duc cu sor-mea să o înscriu la master. La Geneva, da. Nu poate singură, că nu știe nemțește. Ce, la Geneva se vorbește franceza? Pe bune? Nu știam, să moară mama! La ce să fiu atent? Femeia aia caraghioasă cu câinele care vin alergând către noi? Jake, nu! Fugi! Ajutor! Bestie, nu, încetează, bestie, nu, opreș...

Nikaule Makeda

Țin în mână o ediție bilingvă a Vulgatei, e tot ce a mai rămas din biblioteca aceea de patru mii de volume, imensă pentru o bibliotecă privată. În capitolul al IX-lea din Cartea Paralipomenon scrie cum regina din Saba, auzind de faima lui Solomon, a venit la Ierusalim încărcată cu aur, pietre prețioase și mirodenii rare, ca răsplată pentru răspunsul la neliniștile care-i stăteau pe suflet. Iar Solomon, ascultând-o, a răspuns la toate întrebările.

Nici prin cap nu mi-a trecut atunci, citind această pericopă, că povestea Reginei din Saba va avea cândva vreo legătură cu mine. Îmi amintesc și acum limpede ziua aceea. Căutam o gazdă pe Economul Cezărescu. Strada Economul Cezărescu din București nu e o stradă lungă. Între Podul Grozăvești și parcul Politehnicii sunt numai șapte sute de metri. Zece minute de mers pe jos, fără grabă. Casa lui Radu și a Elenei Preda se afla pe stânga, cum mergi spre Politehnică.

Domnul Preda m-a cazat în camera cea bună, cu covor persan și bibliotecă din lemn de nuc. În camera aceea mai erau, în afara patului, o sobă de teracotă, o veioză din fontă art-nouveau și un bust din bronz al lui Mircea

Eliade. Camera era separată de un hol printr-un glasvand.

Maistru militar ieșit la pensie, domnul Radu avea înfățișarea unui bursuc. Gros, îndesat, cu părul scurt și des, un om extrem de ordonat și bonom. Mai locuiau în aceeași casă soția lui, doamna Elena, o femeie amabilă, corpulentă, cu accent rusesc, basarabeancă refugiată din timpul războiului, fiul lor Gigel, căpitan al armatei române, un bărbat solid, înalt și autoritar, împreună cu soția lui și cei doi fii, George și Adi.

Treceam mai întâi prin acel hol, apoi prin dormitorul bătrânilor (doamna Elena, suferind de ficat, stătea de obicei culcată în pat), traversam apoi dormitorul soților Gigel și Mary Preda, unde se afla televizorul și o bicicletă medicală, la care pedala doamna Mary după un program foarte strict, și abia de aici puteam trece la bucătărie și baie. Nu-mi amintesc unde dormeau cei doi copii, dar presupun că mai curând cu bunicii, căci părinții se trezeau dimineața foarte devreme, pe la cinci. Bucătăria era îngustă și lungă, după conformația generală a casei.

Doamna Preda se simțea de la o vreme tot mai rău. Se deplasa cu greutate, gemând, sprijinindu-se de mobilă. În ultima lună petrecută la ei suferisem groaznic de căldură și din pricina țăntarilor. Într-o dimineață am găsit o pată de sânge pe cearceaf, ca și cum strivisem o zmeură. N-am zis nimic, am tăcut din gură, mi-a fost jenă. Domnul Preda îmi ridica în fiecare săptămână așternutul la spălat. Acum mă gândesc, posibil să fi fost o căpușă. În sesiune obișnuiam să iau câte-un pachet de cursuri la subraț și

mă duceam după amiaza în Grădina Botanică, unde, în colțul cel mai umbros, în singurătate, lângă rondurile cu mentă, cimbru și lavandă, îmi așterneam o pătură pe jos. Răcoarea ierbii și parfumul aromatelor îmi provocau o stare de spirit relaxată, propice învățatului. Nu de puține ori alunecam în somn, un somn letargic, fără vise, din care mă trezeam buimac, în întuneric.

Acolo, într-una din zile, m-am mirat văzând apropiindu-se de mine pe alee o femeie costumată ca pentru Halloween. Era desculță iar pe cap avea o pălărie neagră, ascuțită, cu boruri foarte largi. Purta o rochie lălâie, viu colorată, cu mâneci largi, ce fluturau ca steagurile-n vânt. M-am uitat câteva clipe la ea, apoi m-am întors la cursul meu de matematici speciale. De mâine, mi-am zis, îmi voi căuta alt loc. Femeia s-a așezat nu departe de mine, pe o pătură, fără să-mi dea nicio atenție. La început am crezut că-i vreo adeptă new age, o nebună sau vreo yoghină, ceva. Nu a scos niciun cuvânt, și asta m-a făcut să n-o mai bag deloc în seamă.

După două sau trei ore, când lumina începuse să pălească, mi-am strâns caietele. Voiam să plec. Extravaganta mea vizitatoare s-a ridicat atunci și a-nceput să danseze, rotindu-se aberant, agitându-și brațele deasupra capului și bolborosind silabe fără niciun sens. M-am oprit și m-am uitat siderat la ea, gândindu-mă cum să procedez: să-mi iau tălpășița pe neobservate, sau să chem ambulanța? Mi-am pus rucsacul în spinare și am încercat să mă fac nevăzut, strecurându-mă prin spatele unui rododendron, când m-am auzit strigat pe nume:

— Ernest, fii precaut, vor să-ți facă rău!

Părea îngrozită, stătea în picioare și privea în jur cu niște pupile imense, negre, ca o pisică înghesuită-ntr-un cotlon. Nu mi-a venit să cred că aud bine. Prima reacție a fost să mă întreb dacă nu cumva ar trebui să o cunosc. Am o memorie extrem de precară în privința reținerii persoanelor. Deseori mi se întâmplă să mă oprească cineva zâmbind pe stradă, iar eu să mă văd nevoit să răspund evaziv, neștiind sigur cine este.

— Poftim?

— Prietenii tăi cei mai buni. Teluș și cu celălalt, „muja-hedinul”.

Era limpede că mă cunoștea. Am decis să mă prefac că, la rândul meu, știu cu cine am de-a face.

— Ce rău să-mi facă mie Teluș și Maheru? N-or să-mi mai copieze cursurile la indigou? Nu-i nimic, le iau de la alții, am supralicitat eu.

— Eu n-aș glumi cu asta. E mult mai grav.

— N-or să mai joace bridge cu mine! Un cuțit mi-a trecut prin piept și am simțit cum sângele îmi fuge din obraji. Nu cred!

— Ești... ești... inconștient! Asta e pentru tine cel mai de seamă lucru? Numai la bridge te gândești? N-ai valori mai importante?

Tonul ei o luase deja pe o pantă personală, aproape intimă. Cu cât mă uitam mai atent la persoana dinaintea mea, cu atât eram mai sigur că nu o văzusem niciodată.

— Sigur că am! Ca de pildă...? Nu-mi vine nimic în minte-acum. Ce să-mi facă mie Teluș? Și mai ales: de ce?

Eu n-am făcut niciun rău la nimeni! Bine, am făcut, recunosc, dar îmi pare rău, și sunt pe cale să îndrept. Eu cred c-ai visat urât azi-noapte.

— Ernesto, tu ții la libertatea și la viața ta? Cât de cât?

Când cineva, un necunoscut, îți pune întrebarea dacă ții la viața ta, n-ar trebui să treci cu ușurință peste asta. Sigur că țineam, în teorie. La douăzeci de ani, când ești student și fără griji, când nu ai dat examenele grele ale vieții, încă nu ai cristalizat niște noțiuni, niște reflexe. Nu eram copt. Minte mea era acaparată de jocuri și distracții facile cu amicii. Mă duceam aproape seară de seară la căminele studentești, în Regie, unde mă molipsisem de nebunia jocului de cărți. Jucam bridge de la opt seara până în zori. Mai apucam două-trei ore de somn și de regulă chiuleam la prima oră de curs. Puteam să îndur orele acelea de nesomn, aerul saturat de fum de țigară, trezitul infernal de dimineață, copiatul paginilor de cursuri lipsă la indigo, toate astea puteam să le îndur cu dragă inimă deoarece eram alături de strălucitorii mei prieteni. Și când zic strălucitori, nu sunt deloc bombastic, ci exprim întocmai distanța morală și intelectuală care mă despărțea de ei.

Prietenul meu Aristotel Silvestru cu siguranță era un tânăr obișnuit să fie în centrul atenției, oriunde s-ar fi dus. Mai înalt decât mine, cu o umbră de mustață abia schițată, tunsă subțire, întotdeauna elegant și îngrijit, Teluș emana siguranță și încredere. Vorbea calm, dar ferm, autoritar, fără să ridice glasul niciodată, și se făcea întotdeauna ascultat. Autoritatea lui se năștea din interiorul ființei sale

și era potențată de claritatea ideilor, pe care le rostea răspicat și neechivoc.

Dacă ar fi să ierarhizez calitățile pentru care-l admiram, și pentru care îi dăruisem loialitatea mea, pe primul loc s-ar afla generozitatea și discreția cu care știa să-și ajute prietenii la nevoie. Întotdeauna le sărea în ajutor, și ce nevoi ar avea un student, mai mari decât o vorbă bună către profesori sau asistenți? Dar și un sfat, sau bani cu împrumut, sau orice altceva ai fi avut nevoie, Aristotel nu se codea.

Acesta era Teluș. Iar Șiș Maheru era prietenul lui. Sigur că nu-mi păsa de nimic sub soare când eram cu ei. Situația devenise revoltătoare, stupidă de-a dreptul. M-am hotărât să las la o parte orice reticență și am deschis gura să o întreb cine este, în definitiv, și de unde mă cunoaște. N-am apucat să zic nimic, deoarece mi-a tăiat vorba, ducându-și degetul la gură. A început din nou să danseze în felul acela nemaipomenit, ca un derviş, rotindu-se cu mâinile împreunate deasupra capului. Am privit-o halucinat, nu-mi puteam desprinde privirea de la fusta ei, ornată cu franjuri și paiete policrome, care părea cuprinsă de flăcări violet în noapte. În cele din urmă, parcă amețită, s-a oprit și s-a apropiat de mine puțin nesigură și mi-a întins mâna.

— Nikaule Makeda este numele meu. Spune-mi Nicole.

Vorbea românește cu un puternic accent franțuzesc. Chipul ei, de o nuanță întunecată, dar caldă, părând sculptat în lemn de nuc, era luminat de doi ochi sulfuroși, ca de felină. Sudaneză sau etiopiană, m-am gândit.

— Din Abisinia, mai exact, m-a corectat, cu voce tare. Sunt o *habasha*, o fiică a pământului, din poporul care stăpânește pe vremea faraonilor.

M-a luat de mână și atunci am fost frapat de textura netedă și fermă, ca de nectarină, sau de strugure a pielii ei. În alte condiții mi s-ar fi părut nepotrivit, invaziv gestul ei. Sunt o persoană discretă, prudentă. Nu sunt adeptul aventurilor erotice întâmplătoare, și nici, cu atât mai puțin, al întâlnirilor prin parcuri, cu necunoscuți. În acele momente lăsasem însă garda jos. Mi-a spus că vrea să vadă unde locuiesc.

— Aș vrea să văd cu ochii mei cărțile gazdei unde locuiești, mi-a zis. Îmi place să mă uit la cărțile vechi, ascund secrete deseori. Pe prima pagină au câteodată ceva scris de mână, un ex-libris, o amintire. Ai văzut așa ceva? Adică, nu mă-nțelege greșit, e doar o pasiune de-a mea. Eu profit de orice prilej pentru a cotrobăi prin vechituri. Ai zis că-i o casă veche, cu oameni bătrâni, trebuie să existe lucruri interesante, povești de viață. Asta mă interesează: poveștile de viață. Ai văzut, ai auzit ceva în sensul ăsta?

În seara aceea nu m-am mai dus să joc bridge cu colegii. Și nici a doua zi. Viața mea părea că schimbase dramatic macazul de atunci. Am uitat complet de turele pe munte, de clubul speologic, de club și discotecă. Nicole mă lua cu ea, la început mai mult cu forța, la expoziții și concerte. Ca să-ți faci cultură muzicală e nevoie de mult timp și alergătură. Am văzut vreo zece spectacole de operă și balet, iar la Ateneu am fost de vreo douăzeci de ori. Chiar dacă mai tânjeam, uneori, după vechile mele partide de

bridge și poker cu prietenii, trebuia să-mi reprim pornirile. Nu mai aveam, efectiv, timp pentru nopțile acelea pierdute. De câteva ori am abordat acest subiect cu Nicole, i-am spus că mi-e dor de ceasurile acelea petrecute la o bere cu băieții, dar de fiecare dată, ca un făcut, apărea vreo premieră de neratat la Ateneu.

Cu toate astea, am fentat-o. Într-o joi. La ora șapte seara am bătut la ușa lui Teluș. Camera lui de la cămin avea pe un perete două paturi supraetajate, iar pe latura cealaltă un pat singur. În centru era o masă pătrată acoperită cu o pătură, ca să alunece mai bine cărțile de joc. Pe masă, o scrumieră mare plină ochi cu mucuri de țigări, sticle de bere. Fereastra mare era deschisă larg, să iasă fumul de țigară, cu un cearceaf agățat deasupra în loc de perdea. În jurul mesei, trei jucători, cu mine patru.

— Și zi așa, Ernesto, ți-a dat gagica liber să pleci de lângă ea? Alexe-Silviu Maheru, zis Șiș, era un băiat costeliv, cu față ascuțită și părul negru foarte des, în care se ghiceau vreo câteva fire cărunte. Stătea lungit pe pat, cu cartea de Matematici speciale deasupra ochilor. M-am făcut că nu aud zeflemeaua.

— Dacă Teluș zice-o treflă, eu zic două.

Teluș, pe numele lui Aristotel Silvestru, era axa mea. Mă completa în tot ceea ce mie-mi lipsea: în vreme ce eu eram superficial, distrat și neatent, el era tot timpul concentrat și avea memorie prodigioasă.

— Bă, da' fiți atenți ce fază, am zis eu: am cotrobăit prin cărțile babei și am găsit într-o ladă niște cărți din-alea vechi interbelice, franțuzești. L'Histoire de la phylosop-

hie, îți spune ceva Aristotele? Știu că ești pasionat de filozofie. Dar Interpretation des rêves, de Sigmund Freud? Ce zici de asta?

— Bă, ești fenomenal! Ai găsit tu așa ceva la ei în casă?

— Mda... chestia e că doamna Elena mi-a zis odată, sau așa am dedus eu că a vrut să spună, că pot să mai duc la anticariat din cărți, că nu mai are loc de ele. Am umplut odată o sacoșă cu vreo șase-șapte cărți și le-am vândut. Au rămas vânzătoarele de la anticariat cu gura căscată când au văzut cărțile, nu le venea să creadă. Mi-era teamă că nu vor să le primească, dar le-au băgat imediat sub tejghea. Patru sute de lei am luat pe ele. Dar mai sunt o gramadă.

— Ești nebun de legat! Cum ai putut, bă, să vinzi cărțile femeii?

— De ce să nu, dacă mi-a zis să le dau? Și-am mai găsit ceva, o chestie foarte interesantă, un manuscris.

— Să mori tu!

— Da, bă, era băgat într-o carte. Dar nu înțeleg ce scrie-n el, că e scris cu litere runice. Știu că vikingii scriau așa, dar ce să caute vikingii în România?

— Mi-arăți și mie? Te roog! Mă pricep la limbile vechi. Da, vikingii scriau cu litere runice. Mi-arăăăți?! Teluș a început să se scâlâmbăie și să-și dea ochii peste cap, ca să mă impresioneze. Făcea asta în mod inutil, oricum i-aș fi arătat.

— Să știi c-au fost, a răspuns Teluș. Doi vikingi au plecat la Ierusalim, și trecând prin părțile românilor, unul din ei a fost ucis.

M-am arătat neîncrezător. Nu mai auzisem de așa ceva.

— Există în Suedia o cruce cu o inscripție din secolul unsprezece, stai așa.

Teluș a scotocit printre cărțile lui și a extras o carte groasă pe care scria „Istoria românilor”. Uite: în satul Sionhem, provincia Gothland. Rodolfos, sau Rodfos, cum scrie acolo, împreună cu un prieten pe nume Rodvisl, au plecat spre Țara Sfântă. În trecere prin țara vlahilor, trebuie să știi că mergeau pe jos, s-a întâmplat că unul dintre ei, Rudolf, a fost ucis de localnici. Colegul lui s-a întors acasă de unul singur și a scris pe o cruce de piatră povestea lor.

Am fost impresionat de soarta celor doi pelerini medievali.

— Nimic nou sub soare. Ce-a fost, aceea va mai fi. Cine a zis asta?

— Nihil nove. Solomon, mi se pare. Pildele. Dar poate mă înșel. Arată-mi manuscrisul. Unde l-ai găsit?

Am căutat în portmoneu și am scos petecul de hârtie pe care copiasem textul runic:

FFRF NTMTMMR R&X&S SCRIFF TRNIXF MFI
 THRIR SMFFMFTN IT FCMR NMT THRIR
 SMFFMFTN NFRFF MFT THRIR NIXR&N TMIR
 H&XX&F MIT BFTF S&TB&X&X NMRR XMIT
 NMTR BITR CMIR BITF BTR& F&X&S< CMRTIX
 NFRMR S&TX NM&X&F S&TR M&T M&ST M&C TRM
 S&T&FR&F

— Ei, ce părere ai?

Liniștea s-a lăsat deodată în cameră. De afară de la căminul de vizavi al Mecanicii Agricole a răzbătut un urlat în noapte, de la un student torturat de materia cenușie.

— Dă să văd și eu! Astea nu-s litere, e un model de goblen, a zis Șisu.

— Șișule, ia-l și croșetează și pune-ți-l în ramă, a zis Teluș. Dă-mi și mie copia asta, sau lasă că-mi fac eu una. Important e să aflu ce înseamnă literele. Pe urmă caut dicționare.

Privirea mea s-a intersectat în acel moment cu a lui Teluș. O clipă am avut strania senzație că peste figura lui se suprapune chipul Nicolei, care se uita la mine cu o tristețe sfâșietoare.

— Era între foile unei cărți. O Biblie bilingvă, în latină și franceză. Am dat peste Biblia asta în biblioteca doamnei Preda, chiar în prima zi când m-am mutat la ei. Am frunzărit-o și am găsit pergamentul între două pagini, în locul unde era vorba despre Regina din Saba. Dacă nu eram atent, ajungea la anticariat.

Domnul Preda ne-a poftit în casă și ne-a condus tăcut în camera cu televizor. A adus două pahare cu apă de la frigider pe o tăviță și le-a pus absent în fața noastră. Nu eram deloc pregătiți pentru așa o primire.

De la căminele din Regie până-n strada Economul Cezărescu se fac vreo 30 de minute de mers pe jos. Se tra-

versează mai întâi Dâmbovița pe un pod pietonal, frumos arcuit, cu balustrade din fier forjat. Noi n-am mers însă nici spre Rectoratul care se vedea drept în fața noastră, nici spre vreun alt corp de clădire de pe teritoriul campusului, ci o tăiasem imediat pe prima alee la stânga și ieșisem afară din Politehnică, chiar pe strada Economul Cezărescu.

Pe domnul Preda l-am găsit neras și abătut.

— Dragă Ernest, n-ai mai fost de multă vreme pe la noi! Elena te-a tot așteptat să mai vii, să ne vezi, dar tu, ca un făcut, ai uitat să mai treci pe-aici. Acu' trei săptămâni am îngropat-o!

Vestea aceasta mi-a umplut ochii de lacrimi, fără voia mea. Într-adevăr, m-am simțit vinovat de faptul că uitasem cu totul de buna doamnă Preda, ai cărei papanași mi-au rămas în minte, la scurt timp după mutarea mea definitivă la cămin.

— Dumnezeu s-o odihnească! Îmi pare foarte rău!

Domnul Preda ne-a povestit apoi, la rugămintea lui Teluș, cum a ajuns să se însoare cu o basarabeancă. Tatăl Elenei Preda, pe nume Serghei Timošenco, fusese pictor de biserici. Lucrase între cele două războaie la restaurarea unor lăcașuri vechi de cult din Bucovina.

— Deci tatăl dânzei a lucrat la repararea Volovățului. Știați că asta a fost prima ctitorie a lui Ștefan cel Mare? Cred că e posibil să fi găsit și ceva vestigii, lucruri mai vechi pe-acolo pe unde a lucrat. Nu v-a povestit?

— E posibil, că zicea că intrase apa la temelie și dezgropase o pivniță. Dar nu știu ce-a găsit. Oricum, dacă a găsit ceva, acum e la muzeul de acolo.

Acestea fiind zise nu l-am mai supărat mult pe domnul Preda și ne-am luat la revedere de la el. Teluș a păstrat mult timp tăcerea, mergând cu capul în pământ, adâncit în gânduri. Nu l-am întrerupt.

— Dacă manuscrisul găsit de tine... îl mai ai, nu? Unde-l ții?

— E la mine în cameră.

— Ai mare grijă de el. Este scris în alfabetul Younger Futhark, a circulat în zona scandinavă, secolul nouă până la unșpe. Corespunde și ca timp și ca spațiu cu ce mă așteptam, și seamănă și literele cu documentul nostru.

— Ce-ai zis? N-am înțeles bine. Mi s-a părut că aud expresii obscene din gura ta.

— FUTHARK. Numai la prostii te gândești. Înseamnă alfabet. Primele rune din alfabet sunt în ordinea asta. F, U, TH, A, R. K. Dacă manuscrisul ăsta e ceea ce a găsit omul nostru la Volovăț, atunci lucrurile iau o întorsătură mult mai interesantă decât am bănuir. Ținând cont de ceea ce am reușit să descifrez din el, și știind și unde-a fost găsit, cred că ne aflăm în fața unei descoperiri epocale. Fiindcă, vezi tu, Volovățul ascunde următorul secret...

Nicole a început să plângă și a zbughit-o pe ușă afară. M-am repezit după ea, am strigat-o, dar nu s-a ntors. Am plecat atunci la facultate, aveam cursuri de la opt. Unde-s Teluș și Maheru? Niciodată când am nevoie de ei nu-i gă-

sesc. Or fi la masă? Nu știam că și-au luat cartelă și pentru micul dejun. M-am alăturat unui grup de băieți care mergeau către facultate, și dintr-una într-alta gândurile mi s-au mai limpezit și mi-am dat seama cu câtă ușurință pot să intru în panică din cauza angoaselor unei fete. Fără să vreau, mi-am amintit de cele discutate mai devreme cu Teluș, și m-am întrebat dacă nu cumva idiosincrazia lui Nicole avea vreo legătură cu aceste lucruri bizare.

— Fii atent, bă, peste ce-ai dat tu! Teluș năvălise în seara precedentă la mine-n cameră și s-a așezat la masă, a aruncat toate cărțile și foile de curs pe jos și a scos o foaie de hârtie din buzunar. Deci, uite: la Volovăț, Ștefan cel Mare a construit o biserică din zid pe temeliiile uneia mai veche din lemn, făcute de strămoșul lui, Bogdan întemeietorul. În 1935, o viitură a pătruns sub fundațiile primei biserici și a surpat tainița ctitorului, a lui Bogdan. La temelia unei biserici se îngroapă ceva, actul de donație sau numele ctitorilor sau hrisovul de înființare, după caz. Aici a lucrat tatăl doamnei Preda în 1936 și a găsit caseta cu pergamentul, pergament pe care l-a băgat în buzunar și a plecat cu el în Basarabia. Ai înțeles, nu? Bun. Așadar, Bogdan a îngropat aici pe la 1340-1350 un manuscris runic, scris într-o limbă care a circulat în jurul anului 1000 în nordul Europei, în Suedia de astăzi. Bogdan a trăit pe la 1300. Ce legătură să fie între el și manuscris?

— Nu știu, spune tu...

— Păi nu e clar că, deoarece Bogdan venea din Maramureș, asta știe și un școlar din clasa a patra, înseamnă că la el în familie exista acest pergament scris de un viking

în urmă cu trei sute de ani, care atesta o anumită filiație sau genealogie a purtătorului?

— Bănuiesc că așa este...

— Bun, avem două probleme: unu: cine este acest misterios viking, și doi: ce a scris el acolo. Și, da, cred că pot spune că sunt în posesia acestor informații!

În amfiteatru m-am uitat tot timpul după ei și nu i-am văzut. Nici la prima oră, nici la a doua, nici la a treia. În pauză i-am întrebat și pe colegii lor de cameră, dar nu știau nimic. Noaptea trecută nu dormiseră la cămin. Se mai întâmplase asta și altădată, nu erau îngrijorați deloc. La prânz, am plecat către cantină imediat ce s-au terminat orele, aproape că alergam. În dreptul Rectoratului mi-au tăiat calea doi indivizi.

— O clipă, vă rog. Artizan Ernest? Vă rugăm buletinul dumneavoastră la control. Căpitan Iftimoaie Alexandru e numele meu, de la Miliția Capitalei.

— Da, sigur. Da, Artizan. Facultatea de Automatică și Calculatoare, anul II.

— Urmați-ne, vă rog.

Am intrat în clădirea Rectoratului și din holul central de la parter am luat liftul care ne-a lăsat la ultimul etaj. Cei doi mă încadrau strâns, miroseau tare a fum de țigară și a ceva alcool, bere cred. M-au băgat într-o încăpere cu două mese micuțe și două fișete metalice. Gratii la geam.

— Ia loc. Mi-a tras un scaun în colțul uneia dintre mese și mi-a pus în față o foaie de hârtie și un pix.

— Scrie: subsemnatul, Artizan Ernest, cu domiciliul... ai flotant, nu? Scrie: reședința în București, născut la data...

în localitatea... fiul lui... și al... declar următoarele: în anul una mie nouă sute optzeci și... când te-ai cazat la familia Preda?

— Acu' un an, pe 15 septembrie, țin minte că s-a-nceput școala.

— Scrie așa: m-am cazat la familia Preda Radu, pe strada Economul Cezărescu, la numărul puncte-puncte, așa. De aici am sustras șase cărți în limba franceză în valoare de patru sute de lei și un manuscris de foarte mare importanță istorică. Scrie așa.

— Nu-i adevărat!

— Scrie așa, și lămurim noi după aia.

— Nu scriu așa, că nu-i adevărat. Cărțile mi le-a făcut cadou doamna Preda. Nu le-am furat.

— Noi știm altceva. Și mai știm și c-ai furat un manuscris. Scrie cum îți spun, ca să n-ai necazuri mai târziu.

Încercam să-mi fac puțină ordine în gânduri, să-mi amintesc cine-ar fi putut să știe despre cărți și despre pergament. Celălalt individ din încăpere m-a luat de bărbie și mi-a smucit capul spre el.

— Bă, golanule, în loc să muncești, trântore care ești, bați bulevardele, crezi că nu știm, știm tot, bă, știm și ce lapte ai supt de la mă-ta, și că umbli cu toate fufele prin parcuri nopțile, vagabondul naibii ce ești. Pârnaia o să te mănânce dacă nu spui tot!

— N-am fă... n-am fu...

Prin minte au început să-mi treacă imagini tulburi și frânturi de conversație, încercând să-mi împrăpătez amintirile legate de povestea asta. Manuscrisul îl găsisem

într-una din cărțile pe care le-am vândut. Ba nu, era într-un volum de psihanaliză. Sau Istoria Religiilor de Mircea Eliade? Precis că aici era. P-astea nu le-am vândut, una am păstrat-o eu și cealaltă mi-a cerut-o Aristotel, nu m-a lăsat până când nu i-am dat-o. Da, cred că aici era, în *Cinq-que lessons sur la psychanalyse*, că avea ceva în franceză scris cu creionul pe ultima pagină. Unde-am pus cartea? Pergamentul unde l-am pus? Ah, mi se întunecă judecata...

— Unde mă duceți? M-au suit într-un ARO cu gratii și geamuri fumurii. Trebuie să merg la seminar diseară, am seminar la Teoria Sistemelor, am lucrare parțială.

— Da, la seminar mergi, la seminar... parțial deocamdată.

Zăceam cu fața în perna udată de bale de scuipat amestecat cu sânge năclăit. Doamne, mi-au scos ochii, mi-a fulgerat deodată prin minte, când, încercând să privesc în jur, n-am putut să văd altceva nimic decât o rază palidă, gălbuie, printre pleoapele umflate.

În adâncul sufletului meu îmi făcusem un ascunziș în care mă acopeream deîndată ce mă prăbușeam pe salteaua goală mirosind a urină. Imaginația continua în fiecare noapte, din același punct, să scrie o scrisoare către Nicole, ca să afle unde mă aflu, alta către maică-mea, să-i spun să nu-și facă griji din pricina mea. Scrisorile erau deja gata și le știam pe dinafară, dar le retușam mereu în gând și mai adăugam în fiecare zi câte ceva la ele.

Noapțile mă ridicau cu regularitate din pat și mă târau în cămăruța cu mobilier metalic.

— Bă, ce i-ai făcut la față? Nu v-am spus să nu-i stricăți fața? Cum îl mai scoatem în lume? Ia zi: câte cărți ai sustras din casa lui Preda Radu?

— N-am sustras nicio carte.

— Câte erau?

— Șase.

— Scrisoarea unde-ai găsit-o?

— N-am găsit nicio scrisoare.

— Bă, morții mă-tii, crezi că am eu vreme de pierdut cu tine? Palme, pumni, bocanci între picioare. Ce-i asta? Vino-ncoa'.

A arătat cu degetul spre o carte, pe care o scosese din sertar. Era cartea pe care i-o dădusem lui Teluș, Istoria lui Eliade.

— Ce-i asta, bă, golane!

Ușa metalică s-a deschis în clipa aceea și a intrat un individ slăbănog, palid la față. S-a apropiat de căpitan și i-a șoptit ceva la ureche, arătându-i niște fotografii pe care le ținea palmate în mână. În timp ce asculta ce-i spunea gălbejitul, Iftimoaie întorcea din când în când ochii bulbucăți spre mine, aruncându-mi câte-o privire uluită, iar în final a etalat pozele în fața mea pe masă.

— Deci nu, ciocoiul nostru nu-i ciocoi de drept comun, nuuu!! Ciocoiule, tu te-ai aruncat direct la spionaj și la înaltă trădare de țară! Plutonul de execuție, ai auzit de el? Asta te așteaptă. Cine-i femeia asta?

„Dragă Nicole, eu sunt bine-aici, acum am aflat că e posibil să fie nevoie să mor, caz în care ție îți revine misi-

unea să te ocupi de testamentul meu. În cazul în care nu ți-am spus până acum, sau ai uitat, vreau să fiu înmormântat într-un crâng, să am priveliște spre vârful pomilor. Vreau să aud cum șuieră vântul printre ramuri, ziua să am umbră deasă, iar noaptea să văd luna și stelele pe cer.”

În poze eram eu cu Nicole. La teatru, aici eram la Operă, aici la Ateneu, dincolo la Național – uite-l pe Beligan în *Richard al III-lea*, ce rol mare! Un cal, un cal, țipa pițigăiat, un cal pentru regatul meu!

„Dac-o vezi pe maică-mea că-ntreabă de mine, să nu-i spui c-am murit, să-i spui c-am plecat într-o excursie, în Africa de Sud sau în Noua Zeelandă. Mai bine în Noua Zeelandă, că în Africa sunt lei și leoparzi. ”

— Nu știi cine-i femeia? Nu-i nimic, lasă că-ți spun eu. Este un spion francez, Marie Lespices, numele de cod Nicole, știi tu mai bine. O să ai tot timpul să-ți aduci aminte.

Cei doi au mai discutat o vreme despre mine între ei. Mă simțeam ca pacientul pe patul de spital, când doctorii nu se-nțeleg pe diagnostic. Într-un final m-au scos afară și m-au suit într-o dubă fără ferestre. După zgomotul șoselei și după timpul scurs, părea că n-am făcut mai mult de zece kilometri în afara Bucureștiului.

— Ascultă-mă cu atenție. Renunțăm la acuzațiile privind furtul de cărți dacă ne dai documentul pe care l-ai sustras din casa familiei Preda și ne spui ce informații i-ai livrat Mariei Lespices.

Mulțumesc de ofertă, mi-am zis în gând, dar pentru furtul cărților nici nu ai vreo dovadă împotriva mea, e cuvântul ăluia care m-a pârat împotriva cuvântului meu. Singurul martor, doamna Preda, a murit.

— Nu știu nimic de niciun document, v-am mai spus. Nu știu cine este Marie Lespices.

— Nu-ți agrava situația. Știm de manuscris și din alte surse. Serghei Timoșenco era dat în urmărire încă din 1936 pentru sustragere de artefacte arheologice. Din cauza evenimentelor care au urmat, războiul și ocuparea Basarabiei, i s-a pierdut urma. N-am mai știut nimic despre el și urmașii lui până la primirea unei note informative. Iată-o. Te vizează direct.

Gălbejitul a deschis un dosar și mi-a înaintat o pagină scrisă de mână din care a acoperit o porțiune. Ceea ce am putut citi:

„Notă informativă. Subsemnatul Ion Cuțit, vă informez că numitul Artizan Ernest, cu care sunt coleg de facultate, a sustras un număr de șase cărți în limba franceză și un pergament important cu valoare istorică din casa gazdei sale Preda Radu, bunuri pe care le-a valorificat în interesul propriu, după cum mi-a declarat. Totodată vă mai informez că obiectivul a mai avut contacte regulate cu o persoană străină, identificată prin apelativul Nicole. Anehez locațiile, datele și orele în care i-am văzut împreună. Menționez că despre această persoană am aflat urmărindu-l pe susnumitul, întrucât acesta nu a vorbit niciodată despre ea, fiind foarte secretos. Ss indescifrabil”

Ion Cuțit? ăsta-i Șiș Maheru, nici nu s-a ostenit să-și mascheze prea bine identitatea. Oare Maheru era de față

când mi-a arătat Aristotel traducerea manuscrisului? „Nu sunt chiar sigur sută-n-sută, mi-a spus Aristotel în seara aceea, dar descifrând runele alea am găsit următorul text: *«Fara utlender Rodfos skrifa truliga mal thrir smalamath in vlaker halt thrir smalamath hvarfa darl thrir hiordh tveir hyggja ein hafa bana guld solbjorg herr geit hundr bitr peir bita blod andask kerling harmr song heygja sonr ern nest eik tre stjarna»*»

Asta înseamnă, într-o traducere aproximativă:

«Rodolfos călător țări străine scriu istoria adevărată a trei ciobani din țara păduri valahi. Trei ciobani merg la vale cu trei turme de oi. Doi gândesc unul omoară asfințit are turme mai mari aur câini voinici. Cioban tăiat sânge mort. Mama bătrână cântec trist îngropat fiu poiană lângă stejar copac stea».

„Waw! Am zis. Ia dă-mi să mă mai uit odată: uite, bă, că scrie despre mine aici, Rudy ăsta al tău a scris despre mine: scrie Ernest, nu vezi? ce înseamnă *sonr ern nest eik*?” „Fiul lângă stejarul din poiană. Nu-i nici un Ernest acolo, dar dacă-ți face plăcere, poți s-o citești și așa. Fiul Ernest copac. E valabil.”

După trei-patru minute de tăcere, gălbejitul a vorbit din nou:

— Din nefericire, un incendiu cumplit a distrus din temelie casa familiei Preda Radu din strada Economul Cezărescu. Boilerul cu lemne nu a avut autorizație, păcat! Nimeni nu a fost rănit, dar dâșii au trebuit să se mute cu chirie într-un bloc la etajul șapte, la două camere. Sunt foarte necăjiți. O mulțime de mobilă veche și valoroasă

distrusă... Și atâtea cărți... Ne e teamă pentru mama ta, reluă gâlbejitul însuflețit deodată, știm că locuiește într-o casă din paiantă cu structură din lemn, cu sobe de teracotă vechi de douăzeci de ani. Oare cât este de când nu și-a mai curățat hornurile? Nu știu, poate îmi vei spune tu. Mâine dimineăță, nu acum, noaptea e un sfetnic bun.

Dimineăța, de obicei pe la ora opt și jumătate, după ce luam micul dejun, eram dus la interogatoriu. În ziua aceea, ca niciodată, gardianul a întârziat să vină să mă ia. Noaptea mă tot răsucisem în pat, când pe-o parte, când pe alta. Mă trezeam din oră-n oră, transpirat, dădeam pătura la o parte, adormeam la loc și mă trezeam apoi înghețat de frig. M-au chinuit visele. Nepoții lui Preda, țipând îngroziți printre flăcări. Cărțile în vâlvătai zburând prin aer. Casa părintească de la Dumitrești fumegând în ruine, sub clar de lună, și maică-mea în lacrimi cu mâinile ridicate către cer. Cum am putut să fac așa ceva? Provoc numai dezastre și suferință la toată lumea, la toți care mă iubesc. M-am trezit cu hotărârea fermă să le dau tot ce vor, și să termin cu viața.

M-au scos din celulă pe la unsprezece dimineăța. Gâlbejitul și stenograful său erau deja în camera de interogatoriu. Stătea cu capul pe masă, sprijinit pe brațele încrucișate. Minutele treceau în tăcere. Într-un târziu și-a ridicat ochii către mine.

— Ia loc, așteptăm din clipă-n clipă noi ordine.

Ușa s-a deschis și au năvălit vreo patru-cinci indivizi care s-au repezit la masa gălbejitului. Acesta a sărit în picioare și a luat poziția de drepti.

— Indicativ „Apus de Soare”! Executarea!

Gălbejitul a schițat o mișcare precipitată de salut, și-a aruncat hârtiile în dosar, dosarul l-a încuiat în sertar și i-a ordonat secretarului să îl aducă-n curte în cincisprezece minute.

— Să-ți faci bagajele, plecăm!

Au înghesuit deținuții în spatele dubei fără geamuri. După vreo douăzeci de minute au încetinit. De afară se auzeau vociferări și bătăi cu pumnul în caroseria mașinii, care a oprit de tot după câțiva metri, iar portierele aproape că au fost smulse din balamale.

— Afară cu teroriștii! Culcat! Culcat! Cu mâinile la ceafă!

Din duba răsturnată pe carosabil au scos vreo șase-șapte indivizi pe care i-au trântit la pământ. Ne-au înconjurat un grup de vreo zece revoluționari cu banderole tricolore, cu kalașnicoave în mâini, care au început să ne înjure și să ne care bocanci în burtă. Motoare ambalate, strigăte, împușcături. Un elicopter zbârnâia pe deasupra capetelor. Era o scenă suprarrealistă, dar deja nu mă mai miram de nimic ce mi se-ntâmplă. Cineva a început să ne scotocească prin buzunare după documente, în timp ce altul își nota într-un carnețel numele și adresa fiecăruia dintre noi. În clipa aceea cineva a slobozit un încărcător de mitralieră în toți cei coborâți din mașină. Am simțit că mi se taie picioarele, m-am încovoiat și m-am prăbușit cu fața la pământ.

— Ce se întâmplă aici, ce e rebeliunea asta? A venit Sfârșitul Lumii? Aveam o stare de beție, eram ușor confuz, ceva mă ardea pe dinăuntru, dar în rest nu mă durea nimic. Stăteam întins pe asfalt, nu înțelegeam nimic din ce se petrece, și nici din ce cauză mă aflam acolo, jos, cu capul sprijinit pe genunchii lui Șîșu, care apăruse dintr-odată acolo. Lângă el se afla Nicole. Mi s-a părut că plânge.

— Nu știi? Ceaușescu a fugit cu elicopterul.

N-am înțeles pe moment nimic din ce spunea.

— Șîșule, ce mi-ai făcut, bă?? De ce m-ai turnat, bă, de ce?! Uite, nu mai am doi dinți ca lumea-n gură. M-au bătut, m-au omorât.

— Nu eu, nu eu! Aristotel e de vină! Pe el l-au șantajat, că era băgat pe țevă cu politica, cu partidul, voia să se facă asistent la facultate și i se păta dosarul dacă era anchetat. Eram urmăriți mai demult, să știi. Acum, ce mai contează? Am scăpat de securiști. Dar ce ai, ești bine, nu?

În tot timpul cât Șîșu mă ținea de vorbă, Nicole m-a luat în brațe. M-a ridicat în picioare și, susținut de ea, am început să mergem încet, depărtându-ne de cei din Piață. Șîșu continua să strige în urma mea, ca să se facă auzit în hărmălaia aia:

— Bă, Ernesto, eu nu sunt vinovat, bă, crede-mă, zău... n-am vrut...

Pe măsură ce mergeam, zgomotele se estompau și au devenit curând niște zvonuri îndepărtate. Peisajul părea că se transformă treptat și prinde culoare. Orașul a dispărut și am intrat pe nesimțite într-un crâng cu arbori înalți. Ne-am așezat jos. Nicole și-a așternut cojocul pe pământ

și a început să danseze lent, rotindu-se și îngânând niște silabe păgâne. Cerul înstelat și lumina argintie a lunii dădeau copacilor un aspect mistic, asemenea druizilor. Stând cu capul sprijinit în brațele lui Nicole am recunoscut peisajul cândva familiar din colțul Grădinii Botanice, unde ne cunoscusem în vara trecută.

— Știi, i-am spus, în zilele astea m-am tot gândit la tine, voiam să-ți spun ceva foarte important, dar am uitat ce.

— Nu mai contează. Uite, a căzut o stea! Sunt ursidele.

— Ba da, ba da! Mi-am amintit! Regina mea, hai să fugim în Abisinia! Ai vrea să te măriți cu mine?

Nicole a continuat un timp să danseze în tăcere, fără a-mi da de înțeles că ar fi auzit rugămintea mea. Mă simțeam din ce în ce mai cucerit de o stare letargică, de un somn care urca prin oasele mele, prin vene și mușchi, un fel de sevă dulce, amară și sărată în același timp. Gustul acesta al morții mi se aduna în cele din urmă sub limbă, simțeam desfacerea, descompunerea și împrăștierea celulelor din coastele mele, din măduvă și din piele. Se risipeau și pătrundeau tainic în pământ, ca și când trupul meu ar fi dorit să restituie naturii darurile care mă hrăniseră și mă crescuseră până atunci.

Când m-am trezit era tăcere, și eram singur. Nicole plecase, își luase haina întinsă pe țărână și nu am mai văzut-o niciodată de atunci. M-am întors acasă, în cămăruța mea de la căminul din Regie. Ca prin vis, am început să rememorez întâmplările petrecute în decursul zilei, ultimul interogatoriu, fuga din cazarmă cu mașina blindată, barajul revoluționarilor, împușcăturile. Am văzut cămașa găurită

și murdară de sânge, erau șase găuri în ea, trei în piept și trei în spate, dar n-am găsit niciun semn al rănilor pe pielea mea. Pe masă, Biblia Elenei Preda, între paginile căreia, în dreptul capitolului al nouălea din Paralipomena II încă se odihnea pergamentul runic.

Niciodată nu am înțeles cine a fost cu adevărat Nicole Makeda, de unde a venit și unde a plecat. Timpul cât a stat împreună cu mine a fost de exact șase luni: din iunie până în decembrie 1989. În ultima noapte petrecută alături de ea este foarte probabil ca eu să fi murit și să fi înviat, dar, în afară de acest lucru, toate celelalte amintiri legate de scurta noastră relație sunt dintre cele mai dragi mie. Nu pot să cred nimic altceva decât ceea ce am văzut, și ceea ce am văzut am spus, așa cum scrie negru pe alb în capitolul 9, versetul șase din paralipomena 2: *Non credebam narratibus donec ipsa venissem, et vidissent oculi mei*.*

* Nu am crezut cuvintele lor, până când am venit și am văzut cu ochii mei. (trad. lb. lat.) (Biblia, Sacra Vulgata, 405)

Poarta Bab Touma

1

Sala de mese era pregătită. În dreptul fiecărui scaun, câte o farfurie adâncă deasupra unei farfurii întinse, un cuțit, o lingură, o furculiță și un pahar. La două-trei scaune, câte un coșuleț de pâine. La fiecare al patrulea loc, un caston mare cu ciorbă de legume și un polonic. După ora două trapeza începu să se anime. Măicuțele sosiră primele și se așezară la mesele din partea dreaptă, cele de lângă fereastră. De partea cealaltă se așezară un călugăr cu barbă colilie care lucra la renovarea mozaicului de pe frontonul bisericii și doi pelerini ocazionali. La masa din mijloc luară loc preotul, cântărețul și maica stareță. Toată lumea se ridică în picioare când preotul rosti binecuvântarea bucatelor și când maica stavroforă Melania citi cuvântul de învățătură.

Lingurile începură curând să tocănească metodic în farfurii. Conversația se animă treptat, mai ales după ce preotul dădu semnalul relaxării generale povestind o snoavă cu Nastratin Hogeia, care își turnase sosul pe hainele cele scumpe la un ospăț, pentru că, zicea el, numai

datorită lor fusese așezat în capul mesei. Măicuțele țineau capul plecat și râdeau în barbă, cu mâna la gură. La un moment dat, când șușotelile păreau că se stinseseră, călugărul mozaicar se ridică subit în picioare, luă cuvântul și zise cu o voce tunătoare:

— Fraților și surorilor, noi râdem și ne veselim, dar taina fărădelegii, care e ascunsă din veac, se lucrează! Apocalipsa, capitolul treisprezece, versetul unsprezece, grăiește clar: „Și am văzut o altă Fiară, ridicându-se din pământ; și avea două coarne, asemenea unui miel, dar grăia ca un balaur. Și toată puterea primei Fiare o face în fața acesteia”. Iubiților, eu astăzi am văzut Fiara aceasta ridicându-se din pământ! Și grăia ca un balaur, așa cum scrie dumnezeiescul Ioan Teologul. Și avea două coarne. Cum vă văd și cum mă vedeți.

Tot soborul măicuțelor și credincioșilor care luau prânzul în trapeza mănăstirii Techirghiol amuți deodată și lingurile căzură cu zgomot în farfuriile adânci de ceramică. Maica stavrofora își acoperi gura cu palma apoi, grăbită, se ridică în picioare și făcu o cruce până în pământ.

— Doamne, ferește! zise cuvioasa maica stareța.

— Și a înghițit un om cum înghite pisica un șoarece. L-a înghițit pe de-a-ntregul, fără să-l ronțăie, de la cap, încă mai mișca bietul din picioare când era în gura fiarei.

Preotul slujitor care oficiase mai devreme își scoase cunionul din cap, își dădu cu degetele prin păr și se adresă cu mult calm și bunăvoință mozaicarului, care se așezase între timp la locul lui.

— Părinte... mă scuzați...

— Selafiil, sfinția ta.

— Părinte Selafiil, unde ai văzut dumneata asta?

— Eram la sfânta mănăstire Capidava, azi-dimineață, îmi începu, pe un ton scăzut de data asta, călugărul relatarea. Mă suisem în zori pe schelă, mai aveam puțin de lucru la turla mare, când, pe drum, am zărit patru tineri. Un băiat și o fată mergeau mai în spate, se țineau de mână, un al treilea o luase înaintea și se grăbea către zidul cetății, iar altul se zorea să-l ajungă pe acesta din urmă. M-am uitat cu atenție, parcă îi văd și acum în fața ochilor: fata avea un tricou negru, o șapcă albă, eșarfă verde la gât și pantaloni reiați scurți de culoare maro, iar prietenul ei avea părul blond ca aurul, lung până la umeri și o barbă castanie, deschisă la culoare, tunsă scurt. Am observat toate astea pentru că rar mi-a fost dat să văd așa tineri frumoși ținându-se de mână. Pe aceștia doi...

Cei doi pelerini care stăteau alături de Selafiil tresărind puternic la auzul celor spuse de călugăr, iar unul din ei îl apucă strâns de mână.

— Unde, părinte, unde i-ați văzut pe aceștia doi?

— Și ce s-a-ntâmpnat cu ei? Ori au pățit ceva? Făcu celălalt, neîncrezător.

— Stați să vedeți minunea lui Dumnezeu, continuă Selafiil. Aceștia doi din urmă s-au oprit la pangar să aprindă câte o lumânare pentru vii și pentru morți. De unde se vede că rugăciunea către Dumnezeu i-a apărut, pentru că asta i-a salvat de la moarte. Ceilalți doi, însă...

Unul din bărbați scosese telefonul și căutase în el, cu gesturi febrile, o fotografie.

— Asta era fata, părinte? zise omul.

— Da, da, chiar asta e! Ori te pomenești că mata ești tatăl ei? Că semănați! Și acesta, da, e băiatul, exact așa, cu pletele astea ca spicul grâului, zise, privind în telefonul pe care celălalt pelerin i-l așezase alături.

Toată asistența începu să murmure și să-și facă semnul crucii, cuprinși de o adâncă tulburare sufletească la aflarea chipului minunat în care se potriviseră lucrurile.

— Spuneți mai departe, părinte, îl rugă preotul. Ce s-a întâmplat cu ceilalți doi tineri?

— Bărbatul care o luase înainte, continuă Selafiil, s-a apropiat de unul din zidurile din interiorul cetății Capi-dava. Nu știu dacă dumneavoastră cunoașteți cum e acolo, dar vă puteți închipui: sunt niște ziduri scunde din piatră, întocmai ca cele din latura catedralei sfinții Petru și Pavel de la episcopie, de la Tomis. Și când omul acela s-a apropiat, cum să spun eu... ca la vreo patru metri de unul din ziduri, pământul s-a căscat în fața lui și din crăpătura aia a ieșit un balaur gros cât mijlocul meu, cu chip de om și două coarne în cap.

— Doamne, apără și păzește! Se auzi din toată încăperea.

— Da, dar se vede că numai eu l-am văzut așa, prin darul proniei cerești, căci omul acela nu s-a speriat, ci dimpotrivă, s-a apropiat de balaur și se părea că vorbește cu el și balaurul îi răspundea. Vă închipuiți, sfințiiile dumneavoastră, că aș fi putut atunci să mai strig sau să mă dau jos de pe clopotniță? Am crezut că ce văd eu este o înșelare de la necuratul, o vedenie, eram cuprins de o așa stare de frică, nu vă spun că am pățit rușinea mare să fac pe mine...

— Dar e și de înțeles, sfinția ta, să vezi așa ceva!

— Mulțumesc însă lui Dumnezeu că am pățit numai atât și n-am căzut de pe scară, că era cât pe ce. În loc să fugă de acolo mâncând pământul, că poate așa scăpa, omul acela a mai făcut doi pași spre balaur. Și atunci, Fiara odată s-a repezit la bărbat și l-a apucat de mână, uite-așa, zise Selafiil, încleștându-și mâna dreaptă pe umărul vecinului său, și cât ai clipi din ochi s-a înfășurat de trei ori în jurul lui, ca o funie.

— Doamne ferește! Și l-a înghițit?

— Bietul om cred că era deja mort de frică, numai să vezi gura balaurului cum te înghite, comentă o măicuță de la prima masă, făcându-și cruce.

— Nu, nu murise, mai mișca încă din picioare și când era în gura Fiarei până la mijloc. Unul din pantofi i-a căzut jos. După ce bărbatul celălalt, care-l însoțise, s-a apropiat și a văzut toată grozăvia asta, Fiara s-a retras cu totul în crăpătura din care ieșise. M-am dat jos de pe acoperiș, așa cum am putut, tremuram tot. Am alergat după aceea într-un suflet să dau alarma, dar, prin lucrarea necuratului, nu am găsit pe nimeni în sfânta biserică. Am plecat atunci spre cetate, coboram dealul la vale șchiopătând, abia trăgându-mi sufletul. Mă rugam la Bunul Dumnezeu ca totul să fi fost numai o nălucire și să-l văd pe omul acela teafăr. Dar nu a fost așa. Lângă zidul cetății am găsit în iarbă pantoful acesta. Călugărul își deschise geanta pe care o avea lângă el și scoase la vedere un pantof de pânză.

Preotul se apropie și pipăi pantoful.

— Măcar dacă ne puteai spune, sfinția ta, zise el, cum îl chema pe creștin, ca să-l pomenim mâine la parastas.

— Anton, părinte, am auzit bine cum îl striga prietenul lui. Tony, Tony, striga el cât îl ținea gura, stai, nu te duce!

2

Toyota Corola cu număr de Constanța gonea cu o sută patruzeci de kilometri pe oră pe autostradă. Când era la volan, gândurile i se limpezeau. Fără să fie un tip care să-și irosească prea mult energiile în introspecții și auto-analize, Alex Derviş gusta cu plăcere, totuși, momentele de intimitate în care șofa singur, doar el cu gândurile lui, fără Ruxandra pe scaunul din dreapta.

Câtă vreme se menținuseră strict la nivelul conversațiilor convenționale, fiecare dintre cei doi bărbați nu-și arătase decât masca cizelată, fațeta pentru public a egoului. Devotamentul și grija față de familie, de copii, cariera.

Ca la întâlnirile de zece și de douăzeci de ani de la absolvire, gândi Alex. „Hei, toți am fost săraci când am terminat facultatea, toți ne-am complăcut în egalitate și promiscuitate prin cămine și cantine, dar lucrul acesta trebuia să ia sfârșit”. Adevăratele valori se recunosc ușor. Există câteva indicii prin care se poate citi treapta socială pe care se află un bărbat la patruzeci de ani. Cei cu care se intersectează ocazional în viață, virtualii concurenți, vor fi atenți la asta. „Uite ce bine arată nevastă-mea, uite ce bijuterii poartă, dar vezi ce haine am eu, ce mașină con-

duc, unde îmi permit să merg în vacanță!" Mai târziu, peste vreo zece ani, bărbatul va începe să obosească. Sau câștigase deja atât cât își propusese. În orice caz, competiția nu-l va mai interesa la fel de mult. Începând cu vârsta de cincizeci, alții mai târziu, pe la șaizeci de ani, când averea și prestigiul fuseseră deja cucerite și securizate, fostul luptător de altă dată se retrage pe domeniul lui și devine, dacă nu mai înțelept, cel puțin mai rezervat, mai discret.

Alex trase cu coada ochiului spre cel care ocupa, acum, scaunul soției. Obişnuia să privească oamenii în ochi, prefera un contact vizual scurt și sincer în locul destăinuirilor lungi. Ce fel de om era Emil? Ce ar putea vorbi cu el, în așa fel încât să nu-și dezvăluie involuntar propriile sale puncte vulnerabile? Ce părere o fi având despre muzica pe care o pusese, un album de Therion? Ar trebui să-și cenzureze cuvintele? Alex putea să citească destul de ușor pe chipul cuiva onestitatea, dorința de comunicare. Uneori, putea lega rapid cu cineva o relație, datorită unei chimii ascunse, dincolo de cuvinte și convenții. Totul era în funcție și de disponibilitatea celui alt pentru dialog. Găsea uneori persoane uimitor de prietenoase, de sociabile.

Emil Cambera nu părea să fie însă unul dintr-aceștia, deși Alex tot încercase, în timpul lungii călătorii cu trenul, să construiască punți. Nu regăsi la prietenul său din copilărie acea plăcere a comunicării de altă dată. Emil dădea răspunsuri monosilabice. Își ferea privirea și părea absent, dezinteresat de prezența celui alt de lângă el.

Cu toate astea, Alex nu depuse armele. Știa că, deîndată ce ar fi devenit și el indiferent și distant, succesul acțiunii pornite în doi ar fi fost compromis.

— Și cum de v-ați gândit tocmai la numele acesta, Jamil? Încercă să-i provoace amintiri plăcute. Pe bune că l-ați conceput în Dubai? Foarte tare!

Fruntea lui Miluță nu păru să se descrețească. Niciun zâmbet nu înflori pe buzele lui. Trase aer în piept și oftă, încrucișându-și brațele la piept. Un gest defensiv, de apărare, se gândi Alex.

— Hei, nu mai fi așa de îngrijorat, perseveră el, o să-i găsim cu siguranță pe copii, din moment ce am dat de urma lor. Ai sunat-o pe Măria, să-i spui ce-ai aflat? Eu am sunat-o pe-a mea. Nu de alta, dar dacă n-o sun de patru ori pe zi și nu știe unde sunt, mă dă și pe mine dispărut la poliție. Ha, ha, ha!

— De fapt, mie nu-mi pasă câtuși de puțin unde e și ce face pramatia aia, izbucni Cambera. Am plecat de-acasă numai ca să scap de gura nevestei.

„Ups! Deci așa se pune problema!” Alex își țuguie buzele de mirare, ca și când s-ar fi fript cu supa. Își dresе vocea. Înțelese că nu era cazul să mai insiste.

— Sunteți certați? Zise după un timp. Nu putea să lase stinghereala asta între ei doi, până la sfârșit. Ce a făcut băiatul, de ești așa supărat pe el? Hai, mai lasă și tu, e încă un copil. Mai e până-i vine mintea la cap, ce, nu știi? Eu nici la treizeci nu eram...

Emil nu răspunse. Privea pe fereastra din dreapta peisajul anost de la marginea autostrăzii. Până la Cernavodă mai erau doar zece kilometri, adică mai puțin de cinci minute. O ultimă tentativă.

— Dacă fii-meа și băiatul tău se plac și-o să punem de nuntă, ce-o să faci? Tot așa, supărat? Măi, Miluț, gândeș-

te-te! Nu e bine. Trebuie să vă împăcați. Orice-ar fi făcut Jamil...

Semnaliză și reduse viteza. Ieși prin dreapta și traversă canalul pe podul cu arcadă vopsită în roșu.

Aplicația de pe telefon îl ghidă prin câteva străduțe în pantă, pline de gropi. După câteva minute, Toyota se afla angajată pe drumul județean către Hârșova. În partea stângă, Dunărea se vedea intermitent, undeva în jos, la mai puțin de un kilometru distanță, separată de șosea printr-o luncă năpădită de o vegetație luxuriantă. În dreapta, culturi agricole, ferme, coline înverzite pe care șoseaua îngustă le urca și le cobora în curbe leneșe. Mai puțin de douăzeci de kilometri până la Capidava. Alex simți emoția strângându-i inima. Se rugă în gând să fie bine.

— Am stat zece zile. Dar nu în Dubai, Măria minte cu nerușinare așa cum respiră, ci în Damasc, zise pe neașteptate Emil. Aveam o cameră la hotel Ramada, pe Strada Dreaptă, sau Via Recta, cum i se spunea pe vremea sfântului Pavel, la etajul douăzeci. Priveliștea era fulminantă, spre apus se înălța muntele Hermon, acoperit de zăpadă. Peste zi, vizitam biserici și moschei vechi de mai bine de o mie de ani, nu izbucnise încă războiul civil și oamenii erau frumoși și binevoitori. Seara ieșeam în suk, bazarul acela eteroclit unde te pierdeai literalmente în mirosurile amețitoare și în culorile tari ale mirodeniilor. Totul se amesteca, într-un vârtej de senzații, cu strigătele negustorilor în arabă, în turcă sau ivrit, cu foșnetul mățăsurilor, cu reflexele arămăriei, tipsii, ibrice, cu sclipiciul din prăvăliile de suveniruri, cu imaginea compozită a vitrinelor

minuscule, unde stăteau alături de icoane cu chipul Maicii Domnului, Steaua lui David, în bronz smălțuit, Mâna binecuvântătoare, cu rugăciuni pentru protecția căminului, și brățările-amuletă, împodobite cu piatră azuriu-opalescentă care ferește de deochi...

Dincolo de suk, cartierul cu vile scunde, văruite și străduțe înguste, unde hamalii împingeau tărăboanțe cu saci stivuiți, plini cu smochine, curmale, fistic, năut ori cine știe ce alte semințe și sâmburi. Mă simțeam tânăr, puternic, luasem prima dată după mai mulți ani dividendele din firmă și voiam să pozez într-un colonialist englez, îmi lăsasem mustață groasă, răsucită și mă plimbam cu mâinile la spate, agale, cu un trabuc imens între dinți. Prin scuaruri și piețe, derviși rotitori cântau din flaut sub privirile cohortelor de turiști. Am pus și eu o monedă în cutia milei unuia dintre ei și am zăbovit un minut mai mult, amețit de parfumul uleios și greu al Orientului.

Atunci, când mi-am dezlipit privirile de pe fusta albă, înfioată ca un clopot a dansatorului mistic și m-am uitat îndărăt, Măria dispăruse de lângă mine. Am căutat-o mai întâi la întâmplare, alergând în zigzag prin piața aglomerată, izbindu-mă de unii și de alții. Cu neputință să găsești pe cineva în furnicarul acela cosmopolit, în care se amestecau beduini în straiile lor, am uitat dacă se numesc jilbab, niqab sau hijab, chinezi și japonezi în pantaloni scurți, americani, greci și italieni în bermude și cu ochelari de soare pe nas și unde se auzeau simultan toate limbile de circulație internațională. M-am dus în cele din urmă la hotel, însă Măria nu trecuse pe acolo. M-am întors din

nou în piața aceea, care, apropo, se numea într-adevăr Piața Dubai. M-am așezat la o terasă, cu o bere în față. A urmat după aceea a doua și a treia bere, se făcuse deja doisprezece noaptea și barmanul începuse să se uite semnificativ la ceas. Am achitat consumația, am ieșit în stradă și m-am decis să anunț poliția, când de mine s-a apropiat o gloată de arabi furioși, purtau cearceafurile acelea pe ei și aveau fețele acoperite. M-am retras câțiva pași din calea lor, oamenii aceia erau înfiorători și agitau niște cuțite lungi, unii aveau arme de foc și m-am gândit atunci că o fi vreo revoltă populară.

Nu era nici pe departe vorba de așa ceva căci, după cum aveam să-mi dau în curând seama, eram martorul linșajului unei femei adulterine și a ibovnicului său. Cei doi nefericiți erau purtați în pielea goală pe străzile principale și expuși oprobiului public, care public vocifera vehement și arunca în cei doi cu pietre, e drept nu foarte mari, ci mai mult pietriș și țărână. Când alaiul acesta sinistru a ajuns în dreptul becului care lumina terasa unde șezusem eu, am simțit efectiv cum cade cerul peste mine. Femeia cu pricina, curva despletită, pălmuită, îmbrâncită și scuipată nu era altcineva decât Măria mea. M-am dus așadar la cel care părea șeful acelei bande infernale și m-am agățat cu mâinile de poalele anteriorului său, fiind bineînțeles respins și aruncat cât colo. Din fericire, am văzut nu departe doi polițiști, stând pe trotuar și privind scena aia de o barbarie cruntă. Am alergat la ei și le-am spus, în două sau trei cuvinte în bruma de engleză pe care o știam că femeia aceea este soția mea. Polițiștii nu au zis nimic, ci au făcut

către mine un singur gest, dar extrem de sugestiv, prin care eram informat că cei doi urmau să fie spânzurați. Credeam că trăiesc un coșmar, o farsă de carnaval turistic, nu-mi închipuiam că în secolul douăzeci și unu, la doi pași de lumea civilizată se poate întâmpla așa ceva. Mai târziu m-am gândit că poate polițaiul îmi sugerase batjocoritor să mă duc și să mă spânzur eu.

M-am alăturat hoardei de disperați și m-am hotărât să urmez și eu soarta Măriei, să-mi pun ștreangul de gât într-un gest de protest, doar așa poate voi atrage atenția vreunui ziarist sau unui om politic, sau diplomat occidental. Alaiul s-a perindat prin tot centrul, pe bulevardul Bayez Mansour, pe Shoukry Al-Qouwatly, a intrat în orașul vechi și s-a oprit în cele din urmă lângă zidul golaș, cenușiu și sinistru al cetății Bab Touma, fără ca vreun oficial să intervină. Acolo, pe caldarâm, sub arcada tristă a Porții sfântului Toma, condamnații fură lepădați și lăsați slobod, în pieile goale. Cei doi se așezară pe jos, spate în spate și își acoperiră fața cu brațele. Mi s-a făcut milă de ei, Dumnezeu mi-este martor, și am vrut să-i acopăr cu cămașa mea, ceea ce am și făcut. Măria m-a privit atunci cu recunoștință, era îngrozită, era plină de praf și avea julturi și vânătăi pe tot corpul. Am luat-o de braț și am ridicat-o, mi-era teamă ca nu cumva să fiu luat la întrebări de vreunul din indivizii ăia înfierbântați, dar nimeni nu mi-a zis nimic. L-am lăsat pe individ jos pe caldarâm și am luat-o ușor către hotel. Am suportat privirile intrigate, muștrătoare ale recepționarului și ale celor câțiva inși care mai zăboveau în hol și am urcat cu liftul la etajul unde

locuiam. A doua zi ne-am făcut bagajul și am plecat. Asta a fost tot.

Alex ascultă până la capăt povestea lui Emil, fără să-l întrerupă. În cele din urmă, când conturul rotunjit al cetății Capidava răsări după o curbă în fața lor, încetini și trase pe dreapta. Avea în plan să facă o vizită de recunoaștere, să vadă cu ochii lui locul de unde ieșise „Fiara” din pământ, după cum povestise călugărul pietrar. Coborâră amândoi din mașină.

— Miluță, zise, dar cu cine seamănă, totuși, Jamil? Un viking cu părul blond și luminos ca aurul, nu-mi imaginez cum a putut ieși din doi bruneți, cum sunteți tu și Măria. Ca să nu mai spun că și sirienii, la o adică, sunt cam tucurii. Al cui copil e, până la urmă, Jamil? Poți să-mi spui?

— Asta, dragul meu prieten, nu am aflat nici eu, nicio dată. Chiar nu știu cu cine seamănă. Pe frunte are două cucuie, ca două coarne de miel și între ele un mic semn din naștere. Trei cerculețe lipite, din care ies trei codițe ca de șoarece. Ca și cum ar fi trei cifre de șase sau trei nouari, depinde cum privești. Dar asta deja nu mai este problema mea. Ție urmează să-ți între în familie. Eu tocmai ce-am scăpat de el.

CUPRINS

Fantazio blues	5
Leviatan	16
Doi pasageri pe Ninive	39
Pteranodon	48
Vizita	57
Paris, mon amour	65
Parastas	77
Moara lui Păun	89
Rețeaua de socializare	102
Interviu cu un anarhist	122
Nikaule Makeda	133
Poarta Bab Touma	159

Volumul de față reușește să îți dezvăluie marea, litoralul, Constanța, într-un mod în care nu le-ai mai privit niciodată până acum. Întâmplări și personaje obișnuite, banale chiar inițial, vor fi furate brusc din realitatea curentă și conduse, cu o pană de maestru, în locuri în care sufletele umane n-ar trebui nicicând să ajungă.

Majoritatea povestirilor din cartea de față sunt dedicate Mării Negre și traiului alături de ea, autorul izbutind să ne inducă, de la început până la sfârșit, într-un crescendo care ajunge de câteva ori la paroxism, o stare de neliniște apropiată uneori de cea mai teribilă groază, deși fantasticul povestirilor sale nu poate fi încadrat neapărat în genul horror. Stilul familiar, descrierile unor locuri și spații pe care, poate, și pașii tăi le-au atins, te face să lecturezi cu plăcere și să te simți parte integrantă a aventurii. Astfel, nu vei citi **Fantazio blues**, ci chiar o vei trăi!

ISBN 978-606-9057-07-0

9 786069 057070 >

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

